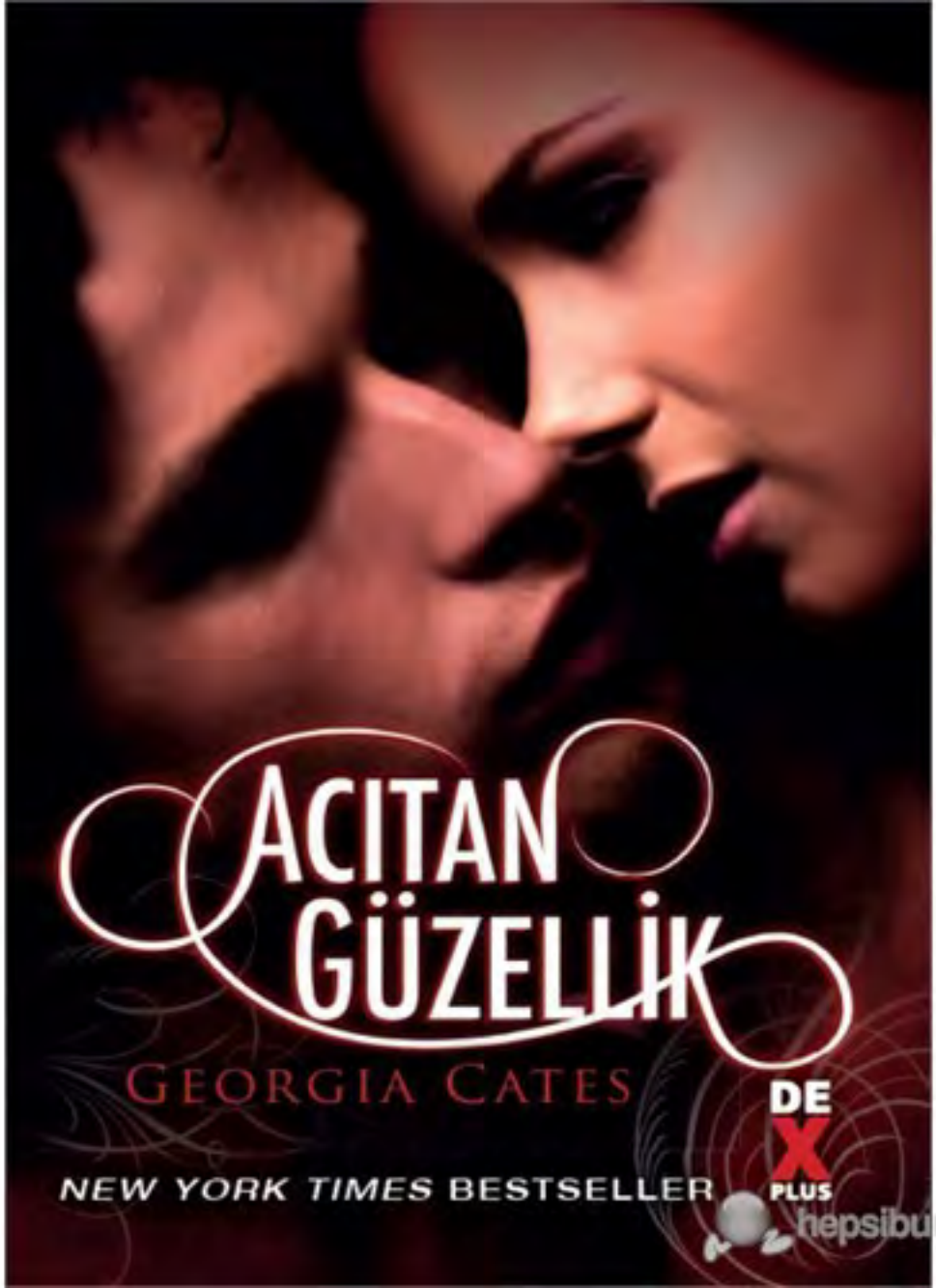

hepsiburada.com

Birinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Uçakta olmaktan sıkılmıştım. Nashville'den Los Angeles'a kadar, 4.5 saatlik uçuş gayet iyiydi. Aktarma da havaalanı barı sayesinde tahammül edilirdi. Ama Avustralya'ya uçuşumuzun son aşaması giderek daha dayanılmaz bir hal alıyordu.

Sydney'e inmemize ne kadar kaldığını hesaplamaya çalıştım. Yorgunluktan bu basit hesaplamayı akıldan yapmam bile zor hale gelmişti ama ayaklarımın altında sert bir zemin hissetmeme hâlâ iki saat vardı. İçimi çekip, kendime sabırlı olmam gerektiğini söyledim. Onca yolu gelmiştim. İki saat daha dayanabilirdim. Zaten o sırada başka bir seçeneğim de yoktu.

Yan koltukta uyuyan en yakın arkadaşıma bakınca, ona sinir oldum. Addison uçuşun büyük bir bölümünde uyumuştu, bense yalnız kalmıştım. Bana da Valium vermeyi teklif etmişti ama ihtiyacım olmayacağından emin bir tavırla geri çevirmiştim. Yanılmıştım.

Addison'ın yanından geçip, bacaklarımı esnetmek için koridora çıktım ve kendimi biraz daha iyi hissettiğimi fark ettim. Yerime dönünce de, vakti geçirmek için bir şeyler okumaya karar verdim; e-reader'ımı alıp, sürtük-

romanında kaldığım yeri buldum. Kitabın sadece altıncı bölümüne gelmiştim ama baş kadın karakter yeni tanıştığı yakışıklı adama çoktan âşık olmuş, bunu itiraf etmekte zorlanıyordu. Basmakalıp, dedim içimden.

Pilot on dakika içinde Sydney'e ineceğimizi anons etti. Bu ğinde, on ikinci bölümü bitirmek üzereydim. Addison kılını bile kıpırdatmayınca, muzır romanı bir kenara koyup onu dürtükledim. Aldığı uyku hapı yüzünden, kendisine gelmesinin on dakika süreceğini biliyordum.

"Uyan Addison. Sydney'e inmek üzereyiz."

Kıpırdamayınca, onu yine dürtükledim. "Addison. Kalk. Sydney'e geldik. İniş için kemerini takman gerek."

Başını kaldırıp, henüz odaklayamadığı gözleriyle bana baktı. Daha dik oturdu ve nerede olduğunu hatırlamak için etrafına bakındı. "Vay canına, umduğumdan da çabuk geçti."

"Kahrolası bir komada olduğun için, vakit sana çabuk geçmiş gibi gelmiş olmalı. Hayatımın en uzun on üç saatini geçirdim. Tüm uçuş boyunca gözümü bile kırpmadım, çünkü sürekli olarak köpekbalığı maması olup olmayacağımızı düşünüyordum." Bu sözlerim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Of, canını sıkacak gerçekten bir şey yoksa, abartma. Sen de bir uyku hapı alsaydın, belki şimdi bu kadar cadaloz olmazdın." Üç ay sonra geri dönerken, bana bir daha sormasına gerek kalmayacaktı. Dersimi almıştım.

Emniyet kemerimi takıp, uçağın tekerlekleri büyük bir gıcırtıyla zemine değerken gözlerimi yumdum. Diğer yolcular sağ salim indiğimizde alkış tutup tezahüratlar savurdular. Bu uçaktan indiğine memnun olacak tek kişi ben değildim demek ki.

Üç aylık valizlerimi alıp, son uçağımızı beklemek üzere

terminalde bir yere oturduk. Bir saatlik aktarma süresi olduğundan, havaalanı barını ziyaret etmeye karar verdim. "Çok ihtiyacım olan ve kesinlikle hak ettiğim bir içki alacağım."

Addison'ın telefonu çalınca, erkek kardeşinin telefon melodisini tanıdım. Addison yanıt vermeden önce bana uyarıda bulundu. "Yarım saate geri gelmiş ol, yoksa güvenliği peşinden yollarım." Bir şey söylemedim ama el hareketimi gördüğünden emin olarak yanından ayrıldım.

Havaalanı barı bulunduğumuz terminalden fazla uzakta değildi. Oraya varır varmaz, bir tabureye çöktüm. "Ne arzu ederdiniz?" Etrafıma bakınarak nerede olduğumu bilebilmem imkânsızdı ama o aksanı duyar duymaz Avustralya'da olduğumuzu anlamıştım.

"Yerli bir bira olabilir. Daha hafif olanları tercih ederim."

Barmen bana bir Sydney markası olan açık renkli bir bira getirdi. Sertti ama güzeldi.

Biramın keyfini çıkararak barda oturdum. Barmen bana nereden geldiğimi ya da nereye gittiğimi sormaya yeltenmedi. Ellilerinde gözüküyordu, o yüzden senelerdir bir sürü öykü dinlediğini ve benimkiyle ilgilenmediğini tahmin ettim. Benim için hava hoştu.

Biramı bitirince, Addison'ın kocaman valiz öbeğimizin başında nöbet tuğu yere geri döndüm. "Ben ne durumda olduğumuzu kontrol etmek için mi aramış?"

"Evet. Uçağın vaktinde kalkacağından emin olmak istemiş. Ona saat üç gibi orada olacağımızı söyledim. Valizlerimizi taşımaya yardım etmek için, bir de arkadaşını getireceğini söyledi."

Ne kadar çok valizimiz olduğuna şöyle bir bakınca, gezgin Çingeneler gibi göründüğümüze kanaat getirdim. Valizlerin çoğu Addison'a aitti ama benimkilerin de hiç

aşağı kalır yanı yuktu. Üç aylık bir ziyaret için insanın az valizle yolculuğa çıkması imkânsızdı. "Fena fikir değil."

"O, benim ağabeyim. Ne kadar valizle yolculuk ettiğimi bilir." Oturup, ayaklarımı önümdeki valize dayadım. "Bir şey demedi ama seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

Benimle tanışacağı için çok heyecanlı. Bu, kırmızı renkli kocaman bir uyarı bayrağı demek. Umarım Addison son çöpçatanlık yapmayı düşünmüyordur diye geçirdim içimden.

"Sakın onu bu konuda teşvik etme." O sıralar kimseyle çıkmayı düşünmüyordum. Bunu da en iyi Addison biliyordu. Tüm bu Avustralya macerası o boktan randevulaşma işinden kurtulmak içindi, bir başka boka batmak için değil.

"Buraya geldiğinden beri Avustralyalılarla fazla çıkmadı. Sadece seninle ilgilenirse şaşırmamalısın demek istiyorum."

Ah, kesinlikle hayır. Daha oraya varmamıştık ama Addison bizi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Öyle bir şey olmayacak Addison."

"Önümüzdeki üç ay boyunca onunla aynı dairede yaşayacaksın. Neler olacağını kim bilebilir?"

"Tamam. Kızmaya başlamıştım, çünkü bana tuzak kurulduğunu hissediyordum. "Neler olacağını bilmiyor olabilirim ama neler olmayacağını gayet iyi biliyorum. O yüzden, bu işi derhal aklından çıkar."

"Tamam, tamam, bir daha bu konuyu açmam. Ben bu gece bizi dışarı çıkarmak istiyor ama yolda fazla uyumadığını biliyorum. Canının istemeyebileceğini söyledim ona."

"Wagga Wagga'ya giderken güzel bir uyku çekersem, belki kendime gelirim."

Bu sefer uçağımız inmek üzereyken. Addison beni dürterek uyandırdı. "Laurelyn. Uyan. Nihayet vardık."

Doğrulup, uzun kahverengi saçlarımı düzelttim. Saçlarım dümdüz olunca berbat görünürdü ve uyurken kafama yapıştığına emindim.

Kırk dakikadan fazla uyumuş olamazdım ama bu kısacık canlandırıcı uykunun yarattığı his hoşuma gitti. Ağzımdaki tat dışında. Ağzımdan nefes alıp vermem, biraz içmem ve yolculuğumuz boyunca dişlerimi fırçalayamamış olmam ağzımda fena bir tat bırakmıştı. Addison'ın ağabeyiyle ilk tanıştığımda, ne yediğimi sorgulamasını istemiyordum. "Sakıza ihtiyacım var. Yanında var mı?"

Addison çantasından misket limonu yeşili paketi çıkarıp bana uzattı. "Çifte naneli olur mu?"

Iki tane aldım, çünkü ancak iki çifte naneli sakızın ağzımı kendine getireceğine emindim. "Teşekkürler."

Yanımızdaki çantalarımızı alıp körükten geçtik ve terminalde uçaktan inen yolcuları bekleyen iki yakışıklı genç adam gördüm. Ben'i görür görmez tanıdım. Fotoğrafını daha önce görmemiş olsam da, onu kalabalıkta bile derhal ayırt edebilirdim. Onu görmemek mümkün değildi; Addison'ın kusursuz bir erkek versiyonuydu. Sarı saçları Addison'ınkilerden daha koyuydu (Addison'ın her ay kuaförüne yaptığı ziyaretler sayesinde, saçlarında sarı röfleler vardı). Buğday tenleri açık renkli saçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. O da kız kardeşi gibi inanılmaz derecede göz alıcıydı ama daha erkeksiydi. Birisiyle çıkmakla ilgilenmediğime yandım, çünkü gerçekten de yakışıklıydı.

Ellerini kız kardeşinin beline koydu ve onu havaya kaldırıp birkaç kere döndürdü. "Küçük kız kardeşimin bunca yolu beni görmek için geldiğine inanamıyorum." Onu bırakıp bana baktı. "Sen de Laurelyn olmalısın."

"Ta kendisiyim."

Addison'la Vanderbilt'teki ilk senemizden beri arkadaştık ama yolum nedense Ben'le şu ya da bu neden yüzünden hiç kesişmemişti. Dört sene sonra tanıştığımızdan, tokalaşmak için elimi mi uzatsam, yoksa sarılmak için kollarımı mı açsam bilemedim. Onun bir şey yapmasını bekledim.

Ben sarılmayı tercih etti. "Seninle tanışmak çok güzel, Laurelyn. Senelerdir hakkında bir sürü şey duydum, bu yüzden seni tanıyor gibiyim."

"Umarım en yakın arkadaşım itibarımı lekeleyecek bir şey anlatmamıştır."

"Asla." Çapkın gülümsemesi, derin gamzelerinden birini ortaya çıkardı. Bu, dostane bir *seninle tanıştığıma memnun oldum*, gülümsemesi değildi. Çoktan benimle flört etmeye başladığından, tatlı arkadaşımın ona hakkımda ne söylemiş olabileceğini merak ettim.

Addison hafifçe öksürdü. "Bizi arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

Ben'den aldığım elektrik beni huzursuz ettiği için, dikkatimi ondan ayırıp arkadaşına vermek beni rahatlatmıştı. Zac uzun boylu ve atletik yapılıydı. Koyu renkli saçları kısacık kesilmişti ama en tepesinde bir tutamı dik dik bırakılmıştı; uzun, simsiyah kirpikleri de neredeyse kapkara olan gözlerini çevreliyordu. Üstüne daracık siyah renkli bir tişört giymişti ve kaslı kolundaki tribal desenli dövmeyi görebiliyordum. Dış görünüşü kesinlikle bela diye bağırıyordu ve bu da tek bir anlama geliyordu: Yaramaz çocuklardan hoşlanan en yakın arkadaşım ona asılacaktı.

Elini ilk önce Addison'a uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Kahretsin. Onun gibiler tipim değildir ama o hoş Avustralya aksanını bütün gün dinleyebilirim.

Addison'ın iç çektiğini duyar gibi oldum ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Ben de çok memnun oldum. Aksanına da bayıldım."

Elini bana da uzattı ama dikkati hâlâ başka yerdeydi: Addison'ın üstündeydi. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

Yolculuğumuz hiç de iyi geçmemişti ama daha yeni tanıştığım birisine bu konuda şikâyet etmek kabalık olurdu. Addison yanıt verince, ne yalan söylemek, ne de şikâyet etmek zorunda kaldım, çünkü Bay Esmer ve Yakışıklı'nın dikkatini üstünde tutmaya niyetliydi. "Harika bir yolculuk oldu."

"Siz hanımlar bu gece bir kulübe gitmek ister misiniz?"

Bir yere gitmek istiyorum ama buna yatak deniyor.

Addison tüm uçuş boyunca uyuduğundan, gayet iyi durumdaydı. Yani, teklifi reddedersem oyunbozanlık yapmış olacaktım ki bunu asla yapmazdım, o anda da yapmaya başlamak gibi bir niyetim yoktu. "Şu anda Energizer pil reklamındaki tavşanlar gibiyim, gitmeye hazırım."

Öldüğümde uyurum artık, değil mi?

İkinci Bölüm

Jack McLachlan

Kuytu bir köşeye oturdum ve etrafı av peşindeki aç bir yırtıcı hayvan gibi gözden geçirdim. Henüz av olacak kadını seçmemiştim ama önümüzdeki birkaç ay boyunca yatağımı paylaşacak olan kadın o sırada oradaydı.

Hoş bir sarışının masama yaklaştığını gördüm. "Size ne getirebilirim?" Hımm. Bir garson... Zevkime pek uymuyordu.

Belirli bir tipim vardı. Çekici. Olgun. Rafine. Bu *barmaid*, çekici maddesini fazlasıyla yerine getiriyordu ama üstündeki kıyafetten anlaşıldığı gibi, rafine ya da olgun değildi: Beyaz renkli, mini minnacık bir bluz ve kesilip şort haline getirilmiş pespaye bir kot pantolon. Bana göre değildi. Ayrıca, son iki partnerim sarışındı. Bu sefer farklı bir lezzet peşindeyim ama kızıl saçlı olmasını da istemiyordum. Kahverengi saçlı olmalıydı. Çok da güzel olmalıydı.

Kendime aralarından seçebileceğim sayısız sofistike kadının bulunduğu Sydney'de olmadığımı hatırlattım. Wagga Wagga denen ufak kasabada seçeneklerim oldukça sınırlıydı ama ilk karşıma çıkan çekici kadınla da işi pişireceğim anlamına gelmiyordu.

"Bir Şiraz alayım."

Bu sefer, daha uzun süreli bir ilişkiye hazırdım. Yani, genellikle üç, dört hafta süren ilişkiler yerine, tam üç aylık bir ilişki arayışındaydım. O yüzden de akıllıca bir karar vermek için daha çok geçerli nedenim vardı.

Kulüpteki arayışıma salonun ön tarafındaki ilk masada başladım. Bir grup kadınla birlikte oturan kahverengi saçlı bir güzel vardı. Bir süre onu izledim ama yanında oturan kadınla fazla samimi olduğunu fark ettim. Lezbiyenler repertuvarımda yoktu.

Sonraki bir saati kulüpteki herkesi gözden geçirerek geçirdim ama istediğim özelliklere uyan bir kadın göremedim. Cesaretim kırıldı. İşte o, diyebileceğim kimseyi görmemiştim ve bu kulüp bu kasabada bekâr kadınlarla tanışabileceğim en iyi yerdi. Belki de karaoke gecesi olmayan bir başka gece gelmeliydim. O gece, içerisi sarhoş üniversiteli kızlarla doluydu.

Bu geceki arayışım başarısız oldu ama en azından karaoke eğlenceliydi.

Şarabımın son yudumunu içip kulüpten ayrılmaya hazırlanırken, birisi sahneye çıkıp bir sonraki şarkıcıyı sahneye davet etti. Salonun karşısındaki gruptan birisiydi. Zavallı hergeleyi görmemi aramızdaki sarhoş gençler engelliyordu ama sahneye çıkacak kişinin çoğu kişi gibi rezil olacağına emindim.

Kulüpte büyük bir alkış koptu, tezahüratlar yapıldı. "Haydi, haydi, haydi." Genç bir kadın sahneye çıktı ve gitarı ayaklıktan alırken sırtını izleyicilere döndü. Gitarın kayışını başının üstünden geçirdi, uzun kahverengi saçlarını omuzlarından birine attı. Gitarı taktıktan sonra, sahnede bir tur attı ve ortadaki tabureye oturdu.

Çok güzeldi. Arayışım sırasında nedense onu atlamış olmalıydım.

Üstünde fildişi renkli kısa bir elbise, kot bir ceket ve kahverengi kovboy çizmeleri vardı. Ayağını taburenin çıkıntısına dayamak için kaldırınca, bacağı açıkta kaldı ama frikik vermemek için elbisesini bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Birkaç akor tıkırdattıktan sonra, mikrofona eğildi. "Herkes iyi vakit geçiriyor mu?"

Amerikalıydı. Galiba. Aksanı farklıydı. Geçmişte duymaya alışık olduğum aksanlara benzemiyordu.

Kalabalıktan sarhoş tezahüratlar yükseldi ve bir adamın "Şimdi daha iyi vakit geçiriyoruz, tatlı şey!" diye seslendiğini duydum.

Kız gülümseyip, mikrofonu ayarladı. "Buralı değilim. Avustralya'daki ilk gecem."

"Benimle takılırsan, seni evinde hissettiririm!" diye bağırdı salonun gerisinden bir adam.

Kız ona seslenen şişko, çirkin herifi duymazdan geldi. "Avustralyalıların ne tür müzikten hoşlandığını bilmiyorum ama bu şarkı ezelden beridir en sevdiğim şarkıdır." Birkaç akor daha çaldı. "Dave Matthews Band'den *Crash Into Me* isimli şarkı."

Şarkıyı orijinalinden daha yavaş söyledi ama kendinden de bir şeyler katıyordu. Sesi boğuk ve seksiydi; şarkıyı söylerken gözlerini yummuştu. Her yanından erotizm yayılıyordu. Nakaratı söylemeye başladığında, başını yana eğip gözlerini açtı. Bana baktığına ve şarkıyı bana söylediği yemin edebilirdim. "Ah, gel bana çarp... Ben de... Sana çarpayım... Bir oğlanın rüyasında... Bir oğlanın rüyasında."

Sahne ışıkları suratına vuruyordu ve sağduyum bana beni kulübün bu kuytu köşesinde göremeyeceğini söylüyor ama gördüğünü ummaktan alıkoymuyordu.

Nakaratı bitirince, gözlerini yine yumdu. Şarkının ritmine eşlik eden uzun bacakları taburede sallanıyordu ve ben bir sirenin şarkısına yenik düşüyor gibiydim. Beni büyülemişti. Onu istiyordum. Aradığım kadın oydu.

Gözlerini açıp, yine durduğum köşeye baktı. "Ah, bana çarp... Evet, bana çarp... Ben de sana çarpayım... Eteğini biraz daha kaldır... Göster bana dünyanı... Bir oğlanın rüyasında... Bir oğlanın rüyasında."

Garson kız masama geri geldi ama benimle konuşurken ona bakmadım. Gözlerimi sahnedeki güzel, kahverengi saçlı kadından bir saniye olsun ayıramıyordum. "Size bir Şiraz daha getirmemi ister miydiniz?"

Planlarım değişmişti. "Evet, lütfen."

Amerikalı kız şarkısını bitirdi, kalabalıktan alkışlar ve ıslıklar yükseldi. Gitarın kayışını başının üstünden çıkarırken gülümseyip, sarışın bir kadınla ve iki adamla birlikte oturduğu masaya geri döndü. Kahretsin! Adamlardan biri erkek arkadaşı olabilir miydi?

Garson kız şarabımı getirdi ve önüme koydu. "Affedersiniz, az önce sahneye çıkan kızı tanıyor musunuz?"

"Hayır. Avustralya'daki ilk gecesi olduğunu söyledi."

Ceketimin iç cebinden cüzdanımı alıp, yüz dolarlık bir kâğıt para çıkardım. Masanın üstünden kıza uzattım. "Ya yanındakiler?"

Kız masadaki parayı görünce, şarkı söyleyen kızın kimlerle birlikte oturduğuna bakmadan önce siyah önlüğünün cebine indirdi. "Sarışın adam Ben Donavon; arkadaşı da Zac Kingston. İkisi de sürekli müşteridir. Haftada iki, üç kez gelirler."

Neden bu Amerikalı o heriflerle birlikteydi? "Amerikan aksanı var gibi. Neden onlarla birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Ben Amerikalıdır. Ailesinin Kaliforniya'da bir şarap çiftliği vardır. Buraya da üniversitede şarap eğitimi almak için geldi. Kadın Amerika'dan tanıdığı birisi olmalı."

Parmaklarımın arasına ikinci bir yüz dolarlık para aldım. "Bunu görüyor musun? Kadının burada ne işi olduğunu ve Wagga Wagga'da ne kadar kalacağını öğrenirsen, senin olacak. O heriflerden biriyle çıkıp çıkmadığını da öğreniver."

Garson kız gülümseyince, ufak oyunuma katılacağını anladım. "Bir dakika sonra parayı almak için geri dönerim."

Geriye yaslanıp, garson kız dedektiflik yaparken Şiraz'ımın keyfini çıkardım. Buraya ziyarete gelen bir Amerikalı bir sonraki partnerim olarak mükemmel bir seçimdi. İlişkimiz sona erdikten sonra, tamamıyla farklı bir kıtada olacaktı. Böylece, gelecekte bir daha karşılaşma şansımız ortadan kalkacaktı.

Wagga Wagga'da kalışım giderek daha umut vaat eder hale geliyordu.

Garson kız dönerken, ben de şarabımı bitirdim. "İsmi..."

Cümlesini tamamlamadan lafını kestim. "Hayır, ismini bilmek istemiyorum."

Kızın duraksadığını gördüm ama para paraydı. "Ben'in kız kardeşi kızın en yakın arkadaşıymış. Ben'le ve Zac'le de bugün ilk kez tanışmış."

Güzel. Yani, ikisiyle de çıkmıyordu.

Bu adamlar üniversitedeki şarap bilim programına devam ediyorlarsa, Cuma gecesi okuldaki şaraplı akşam yemeğine de gidebilirlerdi. Şaraplarını sergilemek isteyeceklerdi. Acaba kız bir konuk olarak geceye katılacak mı diye düşündüm.

Cüzdanımdan bir kâğıt para daha çıkarıp, görmesi için Sarışın'a doğru kaldırdım. "Cuma geceki şarap gecesine katılıp katılmayacaklarını öğrenirsen, bu da senin olacak. Kahverengi saçlı kızın gidip gitmeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Garson kız yine gülümsedi. "Bütün gece bu oyunu oynayabilirim."

Kızın hak ettiği parayı masaya koydum. "Harika. Teşekkür ederim."

"Benim için büyük bir zevk. Şirazları getirmeye de devam edeyim mi?"

"Evet."

Bir sonraki saatı aramızda hareket eden kalabalığın arasından kahverengi saçlı, güzel Amerikalıyı izleyerek geçirdim. Dörtlü gitmek üzere ayağa kalkınca hayal kırıklığına uğradım ama kız tuvaletlere giderken onunla yüz yüze karşılaşabilmek için elime mükemmel bir fırsat geçmişti.

O yöne doğru ilerledim ve koridorda onunla karşılaşabilmek için beklemeye başladım. Kadınlar tuvaletinin kapısı açılınca, ona doğru yürüdüm ama kız çantasında bir şey arıyordu. Sağa doğru gidecek gibi olunca, ben de o yöne gittim. "Affedersiniz."

Aksanı çok sıra dışı. Çok çekici.

Kız sola kayınca, ben de aynadaki aksi gibi sola kaydım. "Çok özür dilerim, hanımefendi."

Bana bak.

"Dans etmek ister misiniz?" Bakışlarını çantasından kaldırırken güldü.

"Çok isterim." Gülümsemesi yanıtımla birlikte tüm suratına yayıldı. Gözlerimiz kenetlendiğinde, göz rengini anlamaya çalıştım ama yapamadım. Koridor çok loştu.

Haklıydım. Kesinlikle aradığım kadın.

Utanmış gibiydi. "Özür dilerim. Geldiğim yerde öyle

deriz de. Anlarsınız ya? İki insan birbirinin yanından geçmeye çalışırken böyle der."

"Bu ifadeyi biliyorum ama gerçekten dans etmek istediğinizi ummadan edemedim." Yanından geçip, erkekler tuvaletinin kapısına yöneldim. "Sizinle dans etmek çok hoşuma giderdi."

Üçüncü Bölüm

Laurelyn Prescott

Bir şarap partisinin ne olduğundan bile emin değilken, bir Avustralya üniversitesinin şarap gecesine ne giyeceğine insan nasıl karar verebilir?

Addison duş alırken, ben de lavabonun başında dişlerimi fırçalıyordum. Tanrım, iki kişiyle bir banyoyu paylaşma işinin şakaya gelir yanı yoktu, özellikle de bunlardan biri çok titiz olan Addison'sa.

Ağzımı çalkalayıp sildim. "Bu gece gideceğimiz şeyin ne olduğunu anlatmadın."

"Bir şarap yemeği," dedi Addison. Harika. Bilmem gereken her şeyi söylemiş oldun.

Makyaj çantamı alıp, fondötenimi sürmeye koyuldum. Yatak odasındaki ışık berbattı, banyonunki de ondan pek farklı değildi ama orada beleşe kalan bir ziyaretçi olarak şikâyet etmeye hakkım var mıydı? Hem Addison her ikimiz için de yeteri kadar şikâyet ediyordu. "Bana biraz daha bilgi verebilir misin? Ne bileyim; neler olacak, ne giymem gerekir gibi?"

"Bir üniversitenin daveti olduğu için çok resmi olacağını sanmam, o yüzden yazlık bir elbise kâfi olur. Belinde beyaz renkli geniş bir kuşağı olan askısız siyah elbisene ne der-

san? O elbise renk değiştiren bir kertenkele gibi. Bu gecek davet umduğumuzdan daha resmi çıkarsa, ortama hemen cek uyum sağlayabilirsin. Onu yanına almadın mı?"

Valizlerimizi boşaltırken dolaba astığımı hatırlıyordum. "Getirdim."

"Ben gecenin açık alanda yeni şarapların ve aperitiflerin servisiyle başlayacağını söyledi. Ondan sonra, akşam yemeği için içeri gireceğiz ve şarap tatmaya devam edeceğiz. Muhtemelen, bir müzik gurubu da olur. Yani, dans etmeye hazır ol."

Yemek, içki ve dans. Yavaş dans. Kulağa hem eğlenceli, hem de yeteri kadar masumane geliyordu. Sadece Ben'in beni sıradan bir konuktan daha fazlası olarak gördüğünden şüpheleniyordum.

Saçımı ve makyajımı yaptıktan sonra, askısız siyah elbisemi giydim. Addison odaya girince, beni kendi etrafımda döndürdü ve bir ıslık çaldı. "Çok hoş olmuşsun."

"Teşekkürler."

Üstünde daha önce görmediğim fildişi renkli, boyundan bağlamalı bir elbise vardı. Fildişi rengi sarı saçlarını ve buğday tenini harika göstermişti. "Bunu daha önceden gördüğümü hatırlamıyorum."

"Yeni. Buraya gelmeden önce aldım. Sence Zac beğenir mi?"

"Bence Zac seni ne giysen beğenir. Hatta hiçbir şey giymesen bile."

Güldü ama doğruyu söylediğimi biliyordu. Zac ona vurulmuştu. "Galiba benden hoşlanıyor."

"Bu kadar tutucu olmak sana yakışmıyor Addie. Tabii ki senden hoşlanıyor. Bundan şüpheye düştüğüne bile inanamıyorum. Geldiğimizden beri sürekli olarak burada."

"Biliyorum ama henüz ne bir şey dedi, ne de bir şey yaptı."

"Daha geleli üç gün oldu. Her erkek tanıştıktan otuz saniye sonra kadınları yatağa atmaya çalışmaz."

"Biliyorum. Sanırım, Zac bunu denemediği için şüpheye kapıldım."

"Dışarı çıktığımızda tepkisine dikkat et. Ne düşündüğünü hemen anlarsın."

Zac Addison'ı gördüğünde, bakışları her şeyi ele veriyordu. Ona fena tav olmuştu. Ben'in bana verdiği tepki de farklı değildi. Ne yaptığımı sanıyordum? Ben'in davetlisi olarak o geceye o elbiseyle gitmek büyük bir hataydı ama artık çok geçti.

Ben'den kaçabildiğim için, gecenin ilk yarısı fena geçmedi. Şaraplarını ikram etmekle meşguldu ama her zamanki gibi şansım bir noktada tükendi. Akşam yemeğinden sonra, elimden tutup beni sandalyemden kaldırdı. "Gel, benimle dans et."

Gülümseyip onunla birlikte dans pistine çıktım ama bunun asıl sebebi dans etmemek için geçerli bir mazeretim olmamasıydı. Tek bir dans. Bunu yapabilirdim.

Zac'le dans eden Addison'a baktım. Onun da ilişkilerdeki şansı benimkinden pek farklı olmamıştı. "İyi vakit geçiriyor gibi."

"Zac de hiç mutsuz gözükmüyor. Tahminde bulunacak olursam, sen ve ben gecenin geri kalanında resmen ekildik derdim."

Kahretsin! Yani, eve döndüğümüzde yalnız olacaktık. "Sorun değil. Hâlâ saat farkına alışamadım. Dönünce hemen yatarım herhalde."

Yanımıza genç bir adam geldi. "Bay Donavon, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama merlotunuzu bulmakta zorlanıyoruz."

Ben sallanmayı kesti ama beni bırakmadı. "Pardon. Siz kimsiniz?"

"Ben Greg, bu geceki garsonlardan biriyim."

Ben şaşırmıştı. "Ama şaraplarımın hepsi bir arada duruyordu."

Greg omuzlarını silkerken özür diler gibiydi. "Her yere baktık; diğerlerinin yanında bulamadık."

Ben beni bıraktı. "Eminim ki bu karmaşada yanlış bir yere koyulmuştur. Bana biraz müsaade eder misin?"

"Sorun değil. Bu, senin gecen. Başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapmalısın."

Eliyle kolumu okşadı. "Uzun sürmez."

"Sorun değil. Aceleye gerek yok." *Cidden. Sakın telaş etme.*

Dansımız kesintiye uğradı diye rahatladığım için suçluluk duyarak masamıza doğru yürümeye başladım. Dans pistindeki Addison'la Zac'e bakınca, arkadaşımın her zamanki hareketlerini yapmaya başladığını fark ettim. Dans ederken, Zac'in sırtı bana döndüğünde, Addison onu işaret edip, dudaklarını sessizce oynatarak "Bu gece onu beceriyorum," dedi.

Bunu daha önce de duymuştum; dahası, yapacağından zerre kadar şüphem yoktu. Addison öyleydi. Daha üç gündür farklı bir kıtadaydı ve şimdiden yeni partnerini bulmuştu. Elimi havaya kaldırıp dişi bir aslan gibi havayı tırmıkladım ve sessizce kükrüyormuş gibi yaptım.

Addison Zac'in arkasından aynı hareketi yaparken kıkırdamaya başlamıştım ki, bir erkek sesi beni irkiltti. "Bu geceki şarapları beğendiniz mi?"

Başımı kaldırınca, karşımda kimi gördüğüme inanamadım. Üstüme bir tüy düşse yere yığılabilirdim. *Oydu*: kulüpteki yakışıklı adamdı.

Önceki gece, ona uzun uzun bakamamıştım ama hatırladığımdan da yakışıklıydı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Ellerimi sırtından güçlu kollarına kadar gezdirmek isteyeceğim bir bedeni vardı. Koyu renkli saçları resmi kıyafetine göre dağınıktı. Acaba saçlarını özellikle mi öyle yapmış, yoksa bir kadın parmaklarını az önce saçlarının arasında mı gezdirmiş diye düşündüm. Eğer ikinci tahminim doğruysa, şanslı bir kadındı doğrusu.

O gecekinden daha farklı bir takım elbise giymişti. Bu seferki koyu platin renkliydi ve içinde de çizgili bir gömlek vardı. Takım elbisesine uyan platin ve mavi çizgili kravatı masmavi berrak gözlerini daha da belirginleştirmişti.

Bir şey mi demişti? Bir dakika... Şarapları beğenip beğenmediğimi mi sormuştu? En azından, öyle dediğini duyar gibi olmuştum. "Evet. Hem de çok."

Bakışlarını önümde duran kadehe çevirdi. "Ne içiyorsunuz?"

Ha siktir. Ne şarabı içtiğimi bilmiyordum. İki tür şarap bilirdim: iyi ve kötü. Biraz düşündükten sonra, biliyormuşum gibi numara yapmanın yersiz olduğuna karar verdim. "Cidden mi? En ufak bir fikrim yok. Rengi kırmızı, tadı da güzel. Bildiğim tek şey bu."

Kadehi elimden alırken gülümsedi. Burnuna yaklaştırmadan önce inceledi. "Cabernet Sauvignon." Havaya kaldırıp ufak bir yudum aldı. "Fena değil."

Çifte siktir. Dudakları kadehteki dudak izlerimin üstüne değmişti. Şanslı kadeh. "Size inanmak zorundayım, çünkü şaraptan hiç anlamam."

Bana bakarken, kaşını çattı. Kahretsin. Gözleri insanı alıp götürüyordu, zahmetsizce kayboluveriyordunuz. "Şaraptan anlamıyorsanız, neden bir şarap gecesine geldiniz?"

"Şaraplarını tanıtan öğrencilerden birinin konuğuyum."

Hâlâ elinde duran kadehimi işaret etti. "Bu da arkadaşınızın şaraplarından biri mi?"

Ben'in şarabı mıydı? Onunkileri birkaç kadeh önce ikram etmeye başlamışlardı. "Sanırım."

"Güzelmiş." Ama bu gece tattığım diğer şaraplar için aynı şeyi söyleyemem."

"Ben'e böyle dediğinizi söylerim. Belki kendiniz söylemek istersiniz. Bir işi çıktı ama az sonra gelecek." İçimden Ben hemen geri dönmesin ve ilk karşılaştığımdan beri aklımdan çıkmayan bu adamla sohbetim bölünmesin diye dua etmeye başladım.

Çarpık bir gülümsemesi vardı. "Yanlış hatırlamıyorsam, bana bir dans borçlusunuz."

"Evet, sanırım öyle." Elime uzandı ve Van Morrison'ın *Senin Gibi Birisi* şarkısının iyi bir versiyonunu çalan grubun eşliğinde dans pistine götürdü. Şarkının ritmine göre sallanmaya başladık.

"Amerikalı mısınız?"

"Her gün ve pazar günleri iki kez."

Güldü. "Sizin gibi komik bir Amerikalı'nın Wagga Wagga'da işi ne?"

Omzunun üstünden dans pistine bakınca, Addison'ın bizi gördüğünü fark ettim ve ona gülümsedim. "Arkadaşım yaz tatili için beni buraya davet etti."

"Aksanınız tanıştığım diğer Amerikalılar'dan farklı."

Belirgin aksanım yüzünden Addison benimle çok dalga geçmişti. "Çünkü Güneyliyim," dedim.

"Hoşuma gitti," dedi. "Demek hayatınızı üç ay boyunca askıya aldınız?"

"Bir süreliğine işimden uzaklaşmam gerekiyordu. Vermem gereken bazı kararlar için kafamı boşaltmak istedim."

Omzumun üstünden arkaya bakınca, suratında bir hoşnutsuzluk belirdi. "Birkaç dakikalığına bir yere gitmem gerek. O yüzden, dansımızı kısa keseceğim ama yarın akşam yemeğinde bana eşlik eder misiniz?"

Bu adama nasıl hayır diyebilirdim? "Evet, çok hoşuma gider."

"Akşama doğru bir toplantım var ve geç biteceğini tahmin ediyorum. Şoförümü sizi yedide alması için yollayayım mı?"

Şoförü mü var? "Şey, tabii."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Nerede kalıyorsunuz?"

Daha yeni öğrendiğim adresi hatırlamam birkaç saniye sürdü ama ona söylerken telefonuna kayıt etti. "453 Stanton Sokağı."

"Şoförümün ismi Daniel'dır. Tam vaktinde geleceğine emin olabilirsiniz."

"Peki. O saatte hazır olurum." Yanımdan giderken, birbirimize isimlerimizi söylemediğimizi fark ettim. "Bir dakika. İsminizi öğrenemedim."

Benden uzaklaşırken gülümsedi. "Bilmeseniz daha ilginç olur. Yarın akşam görüşürüz."

Daha mı ilginç olur? Bu da ne demekti şimdi? Bana şoförünün ismini söylemişti ama kendi ismini söylemeyecek miydi? Tuhaf bir davranıştı. Akşam yemeği teklifini kabul ettiysem, ismini de bilmeliydim.

Tam peşinden gidecekken, kolumda ılık bir el hissettim. "Hey, tek başına dans pistinde durmuş ne yapıyorsun?" diye sordu Ben.

"Yalnız değildim. Birisiyle dans ediyordum ama gitmesi gerekti." İsimsiz adamı aradım ama çoktan gitmişti. Tıpkı bir hayalet gibi. Ben sanki bunu uydurmuşum gibi şaşkın şaşkın bana baktı. "Peki. Dansı tamamlamak ister misin?"

"Tabii."

Böylece, Ben'le dans etmeye başladım. Hayaleti, bana

ismini söylemeden nasıl ortan kaybolduğun düşünmeden edemiyordum. Kahretsin! Yakışıklı hergelenin evli olduğuna ve bu yüzden bana kim olduğuna söylemediğine emindim.

Bu iş canımı sıkmıştı. Yapmadığım tek bir şey varsa, evli erkeklerle ilişkiye girmekti.

Addison'la konuşmak istiyordum ama o sırada Zac'le seks öncesi şovu yapıyordu. Yani, Ben'le beni eve yalnız yollayacaktı. Hiç bununla uğraşacak halde değildim. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım, bir taksi çağırıp eve geri döneceğim."

"Seni arabayla götürürüm."

Elimi koluna koydum. "Senden bunu isteyemem. Bu, senin büyük gecen. Burada kal ve neler başardığını herkese göster."

"Sorun değil. Gerçekten."

Evet, biliyorum. Ben çok iyi birisiydi ama onunla ilgilenmiyordum. "Biliyorum ama o kadar emek sarf ettiğin bir şeyi tanıtamazsan, kendimi daha kötü hissederim."

Bunu kabullendi, ben de daireye taksiyle geri döndüm. Eve geldiğinde de özellikle çoktan yatağıma girmiş yatıyordum. Gelip kapımı tıklattığında, uyuyormuş gibi yapıp sesimi çıkarmadım, çünkü ne istediğinden emin değildim.

Şey, aslında bu doğru değildi. Ne istediğini biliyordum ama bir ödlek gibi davranmayı tercih ediyordum. Onu atlamıştım ama bunu yaparak sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordum.

Yatağın kımıldadığını hissedince, irkilerek uyandım. Neler oluyordu? Damarlarıma akın eden adrenalin kalbimin bir helikopter gibi havalanmasına neden olmuştu. Boynumda, göğsümde ve kafamda atıyordu. Ellerimde bile hissedebiliyordum.

"Addison?" dedim onun yanıt vermesi için dua ederek.

"Benim." Birisinin duymasından çekiniyormuş gibi fısıldıyordu. Ama çok geçti.

Ben'in yerine onun sesini duyduğum için çok rahatlamıştım ama çok da öfkeliydim. Şifonyerin üstündeki saate baktım. Sabah 3:18'di. "Ödümü kopardın. Sabahın bu saatinde gelerek ne yaptığını sanıyorsun? Zac'te kaldığını sanıyordum."

"Kalıyordum."

Evet ama şu anda orada değilsin, dedim içimden. "Neden geri geldin? Bir sorun mu var?"

"Hayır ama beni bilirsin. Misafirperverlikten istifade eden o kızlardan olmak istemem."

Doğru. Çünkü adam seni becerdikten sonra, sana hiçbir şey borçlu olmazdı. "Bir dakika, şunu bir açıklığa kavuşturalım. Misafirperverliğinden istifade eden kız olmak istemiyorsun ama vajinana girmesine izin mi veriyorsun?"

Karanlıkta kolumu tutup sıktı. "Çok kötüsün, Laurie. İnan bana; ne yaptığımı biliyorum." Kıkırdadı. "Ama dediğin çok doğru. Beni resmen parçaladı."

Ayy! Ben şaka yapıyordum. Ama o yapmıyordu.

"Bu, bir oyun, Laurelyn. Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum. Tek başına koridorun karşısındaki odada yatıp da beni düşünmeye başlarsa, beni daha çok ister. Keşke kalmasını isteseydim, diye düşünür ama eve geri dönmemin bir başka nedeni daha var. Ben'in Zac'le apış aralarımızı birleştirdiğimizi bilmesini istemiyorum."

Tanrım. Demek sekse artık böyle diyorduk. "Ben'in neden umurunda olsun ki?"

"Sen tek çocuk olduğun için anlamazsın. Ağabeyler kaç

yaşına geldiğini umursamazlar. Arkadaşlarının kız kardeşleriyle yatıp kalkması hoşlarına gitmez."

Peki, bir kız kardeş ağabeyinin, en yakın kız arkadaşıyla aşık arasını birleştirmesine ne derdi? Ben'i bundan vazgeçiriyor olması gerekmez miydi?

"Neyse, dün gece seni yakışıklı, takım elbiseli birisiyle dans ederken gördüm. Neler oluyor?"

Yakışıklı, takım elbiseli. Eh, bunu kabul edebilirdim. "Geçen gece dışarı çıktığımızda, kulüpte karşılaştığım adamdı. Üç gündür aklımdan çıkaramadığım adam yani."

"Vay canına. Ne büyük bir tesadüf." Bunu söylemesine gerek yoktu. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum.

"Biliyorum. Bu gece beni yemeğe davet etti." Yirmi iki yaşındaki bir kadının ağzından hiç çıkmaması gereken bir cıyaklama sesi çıkardım. "Akşamüzeri bir toplantısı olduğu için, beni almaya şoförünü yollayacak. Tuhaf, değil mi?"

"Tuhaf değil aslında. Tabii, bir taksinin direksiyonunun ardındaki adama şoförü demiyorsa. Varlıklı birisi olmalı. Ne iş yapıyormuş?"

"Bilmiyorum. O kadar uzun boylu konuşamadık."

"İsmi ne?"

Adamın ismini bilemezsem, her şeyi daha heyecanlı olacağını söylediğini söylememeyi tercih ettim. "Şey, isimlerimizi öğrenecek kadar da uzun boylu konuşmadık."

"Aaa ama bu olmadı işte. Bir adamla dışarı çıkacaksın ama daha ismini bilmiyor musun? Adam yakışıklı bir seri katilse ve sen ortadan kaybolursan, polise ne diyeceğim? Hatırlasana, Teddy Bundy de yakışıklı bir katildi."

Ha siktir. İşte bu hiç aklıma gelmemişti. Ya dam sapığın tekiyse? "O zaman, onlara kulüpte karşılaştığı yakışıklı, takım elbiseli adam olduğunu söylersin."

Dördüncü Bölüm

Jack McLachlan

Daniel arabayı Ashford Otel'in önüne çekerken bana mesaj attı, ben de otel restoranındaki masamızdan kalkıp çıkış kapısına yöneldim. Amerikalı kızımı karşılamak için dışarı çıktığımda, Daniel diğer tarafa geçmiş, kızın kapısını açmak üzereydi ama onu durdurdum. "Bana bırak Daniel. Teşekkür ederim."

Kapısını açtım, kız kaldırıma çıktı. Tek omzu açık çiçek desenli ve belinde bir kemeri olan saten bir elbise ve uzun bacaklarını daha da uzun gösteren topuklu ayakkabılar giymişti. O kadar güzeldi ki, elimi uzatıp çıplak omzuna dokunmamak için kendimi zor tuttum.

Önce otele, sonra da bana baktı. "Cidden mi? Beni bir otele mi getirdin?"

Surat ifadesinden bana kızdığını görebiliyordum ama neden hemen olumsuz bir sonuca vardığını da anlayabiliyordum. "Satış ekibiyle yaptığım toplantı, otelin konferans salonundaydı. Ash'te akşam yemeği yiyebileceğimizi düşündüm. Ash, otelin restoranıdır. Bana kasabadaki en iyi restoran olduğu söylendi."

Yanakları pembeleşti. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

Uzattığım koluma gırdı. "Wagga Wagga'lı değil misin?"

"Hayır." Ona bu kadarını söyledim, o da başka bir şey sormadı.

Lobiye açılan döner kapıdan önce onun geçmesini bekledim. "Bu otelde mi kalıyorsun?"

"Hayır. Kasabanın dışında bir malikânede kalıyorum."

"Hımm."

Onu restoranın arkalarındaki masamıza götürdüm. Sandalyesini çekip, tam otururken hafifçe öne ittim. "Aç mısın?"

Gülümsediğini görünce, o gülümsemenin ardındaki tüm sırları bilmek istediğimi fark ettim. "Çok. Bir randevuya çıktığında, yemek yemekten çekinen kızlardan değilim. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Kesinlikle yok."

Şarap listesine göz atarken bir şey demedi ve garsonumuz içki siparişlerimizi almak için masamıza geldi. "Ben bir Sauvignon Blanc alayım."

Bakışlarını listeden kaldırdı. "Şarap siparişi verme konusunda en ufak bir fikrim yok. Seninkinden alayım."

"İki Sauvignon Blanc."

Menüyü havaya kaldırdığı için, suratını göremiyordum. Daha sonra bir sınava girecekmiş gibi, dikkatle menüyü inceliyordu. "Ne yemek istediğime karar veremedim. Her şey muhteşem gözüküyor."

"İş toplantısı yaptığım kişi deniz ürünlerinin hepsini önerdi."

Bir, iki saniye sonra menüyü masaya koydu. "Deniz ürünü kulağa güzel geliyor. Karides alayım."

Garson şaraplarımızı getirip yemek siparişlerimizi de alınca konuşmamıza güvenli ve sıradan konularla devam ettik. "Dün gece arkadaşının şarap tanıtımı nasıl geçti?"

"Ben başarılıydı ama zaten ondan daha azını beklemezdim. Şarapçılık aile işi."

Garson kızın bunu söylediğini hatırladım. Ben'in Kaliforniyalı olduğunu söylemişti. "Anlıyorum. İnsan geçim kaynağı olan bir şeyle uğraşınca daha tutkulu olabiliyor."

Zeki bir kızdı.

"Bunu kendi deneyimlerinden biliyorsun sanırım."

"Öyle. Ben de şarap imalatı işindeyim." Güney Avustralya'da ve Yeni Zelanda'da birçok şarap imalathanem olduğunu söylemediğim için, tamamıyla doğruyu söylemiş sayılmazdım.

Gülümseyince, aradaki bağlantıyı kurduğun anladım. "Demek dün gece o yüzen şarap tanıtım davetine katıldın?"

"Evet. Patronum şarap programına para bağışlar, o yüzden otomatik olarak davet edilir. Ben de onu temsilen gittim."

Havadan sudan şeylerden konuştuk ve yemeklerimizi bitirdiğimizde, havanın birden değiştiğini hissettim. "Son bir saattir seninle yemek yiyorum ama bana hâlâ ismini söylemedin. Belki de Avustralya'ya özgü bir şeydir bu ama memleketimde insanların birbirine ilk söyledikleri şey isimleridir. İsmini bana söylememenin bir nedeni var mı?"

Beynini zorlayıp, bir tahminde bulunmasını duymak istiyordum. "Sence neden?"

Dikkatle suratıma bakınca, ilk kez sıra dışı göz rengini fark ettim. Gözlerinin kahverengi olduğunu sanmıştım ama yarı yarıya tutturmuştum. Kahverengiden daha açık bir renkti; çikolata kahverengisi değil de karamele daha yakındı. Saçları da kahverenginin tek bir tonu değildi; aralarında bal rengi tutamlar vardı.

Sırtını dikleştirdi. "Bence evlisin ve eve dönmeni bek-

hoşuna bir karın ve iki buçuk tane de çocuğun var."

Rahatsız edilen [illegible] izlemekten, neredeyse soruyu unutmuştum. Orada bir şey görüyordum ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Boş olan sol elimi kaldırıp, evli olsaydım normalde bir alyansın bulunacağı parmağımı gösterdim. Gülümsedim, çünkü beni evli sanması gerçeğin tam aksiydi. "Karım yok. İki buçuk tane çocuğum da yok."

Sırtını sandalyesine geri yasladı ama dediğimi yutmamış gibiydi. "Bir aylaklığın olmaması, hiçbir şeyi ispatlamaz."

"Gizemli birisiyimdir ama bunun evli olmakla hiçbir ilgisi yok."

Garsonumuz tabaklarımızı almak için geldi; o gidene dek ikimiz de konuşmadık. "Neden gizemlisin?"

"Daha iyi bir yanıt veremeyeceğim ama öyleyim işte."

Kaşlarını çattı. "Eh, konuya epeyi açıklık getirdin."

Tehlikeli sularda yüzmeye başlamıştım. Bu kız diğerlerinden farklıydı. Ona gerektiği gibi davranmadığım takdirde, kaçıp giderdi. Buna emindim. "Her ikimiz de üç ay boyunca Wagga Wagga'da olacağız. Burada olduğun müddetçe görüşmek isterim."

"En sonunda ismini öğrenebilecek miyim?" Gülüyordu ama gerçek ismimi söylememenin randevulaşma işinde bir numaralı kuralı olduğundan habersizdi.

Kahretsin! Beni kendi oyunumda yeniyor ve bunu sanki daha önce hiç yapmamışım gibi hissediyorum.

Konuşmaya başlamadan öne kafamı toparlamak için içime derin bir nefes çektim. "Şu anda açıklayamayacağım nedenlerden dolayı, hayatım biraz karışık. Randevulaşmaya gelince, basit ve iddiasız olmasından hoşlanırım. Kimliğimi ele vermek birçok şeyi daha da karmaşık hale sokar, o yüzden gerçek ismimi bilmeyeceksin."

"Dalga geçmiyorsun."

Tepkisinin ne anlama geldiğini anlayamadım. Bana karşı hâlâ ilgi duyuyor muydu, yoksa korkmaya mı başlamıştı; emin olamadım. "Üç ay sonu erunce, ilişkimiz de sona erecek. Ben kendi yoluma gideceğim, sen kendi yoluna. İsmimi ya da kimliğimi ele verecek bilgilere sahip olmadığın için de, benimle temasa geçemeyeceksin. Asla."

Ama bu surat ifadesini biliyordum; aklı karışmıştı. "Ama neden?"

Kendime göre nedenlerim vardı ama o anda açıklamayacaktım. "Çünkü benim için bu işin böyle olması gerekiyor."

Kaşlarını çatışından bana kızdığını anlamıştım. "Beni bir daha görmek istemediğini bilseydim, benim için sorun olmazdı Jack."

Gülümsedim, çünkü gerçek ismimi söylediğinden habersizdi. "Senin de aynı şeyi yapma hakkın var. Bana gerçek ismini söylemek zorunda değilsin, kendinle ilgili ne kadar şey söylemek istediğine de karar verebilirsin."

Dirseklerini masaya dayayıp, öne eğildi. "Çatlağın tekisin ama bence bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettiğim için, son savunma kozumu da paylaştım. "Çok varlıklı bir adamım. Birlikte geçireceğimiz üç ay, hayatının en güzel üç ayı olacak. Benimle yaşadıklarını aşan bir başka deneyimi asla yaşayamazsın."

Geriye yaslanıp güldü. "Eh, en azından egoist falan değilsin."

Henüz işim bitmemişti. Geriye son bir numaram kalmıştı. "Hayallerini gerçek kılabilirim."

Dudaklarını yaladı, sonra alt dudağını ısırdı. Tanrım, bunu ben yapmayı ne kadar çok isterdim. "Benimle seks yapmak istiyorsun."

Tamam, neden söz ettiğimi anlamaya başlamıştı. "Evet, bunu çok isterim."

"Bana kalırsa, senin bir eskort kızına ya da bir fahişeye ihtiyacın var. Ben bunlardan ikisi de değilim."

Sıktır. Şimdi işi berbat ettim işte.

Onu sakinleştirmek için eline uzandım. "Öyle olduğunu ima etmiyordum. İlişkimiz bir tek sekstenibaret olmayacak. Bundan çok daha fazlası olacak."

Elini geri çekti. "Yabancılarla yatmam; ismin gibi basit bir şeyi bile bana söylemeyeceksen, öyle kalacaksın."

Elimi geri çektim. "Bu konuda çok haklısın ama düşündüğün gibi olmayacak. Birbirimizi kendimize göre tanıyacağız."

"Bu kadar saçmalık yeter. Gidiyorum." Masadan geri çekildi. "Lütfen şoförünü ara ve beni eve bırakmasını söyle."

Aferin, Jack. Aferin sana.

Cebimden telefonumu çıkarıp Daniel'ı aradım. "Derhal otelin önüne gel."

Bakışlarını ısrarla benden öteye çevirdiğinde suratına baktım. Birlikte daha fazla vakit geçiremeyeceğimize üzüldüm. Keşke her şeyi geri alıp, daha farklı davransaydım diye düşündüm.

"Az sonra gelir. Sana dışarı kadar eşlik etmeme izin ver, lütfen." Bana evet ya da hayır demediği için, onunla birlikte çıkışa doğru yürümeye başladım.

Döner kapılardan geçtiğimizde, araba köşeyi dönmek üzereydi. Arka kapıyı onun için açtım; karamel renkli gözlerini arabaya binmeden önce bana dikti. "Her kimsen, sana hayatta mutluluklar."

Vay canına, son sözünü söyledi.

Arabaya bindi, ben de elimi kapıya götürüp kapatmak için bekledim. Bu şekilde gitmesini istemiyordum. Onunla birlikte arka koltuğa geçmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum ama bunun fayda etmeyeceğinin de farkındaydım. Kendisini hakarete uğramış hissetmiş ve teklifimi kabul etmeyeceğini açık açık söylemişti. Ama kahretsin... Onu son kez görmek istemediğimden, kendimle mücadele etmeyi bırakıp arabaya bindim.

Gözlerini kısıp, şüpheyle bana baktı. "Yanıtım hayır, bunun ne faydası var?"

Harika bir soru. "Bilmiyorum."

Daniel bizi onun kaldığı yere doğru götürürken, huzursuz edici bir sessizlik içinde yola devam ettik. Farklı bir yaklaşım bulabilmek için kafa patlattığım halde becerememişti.

Araba durduktan sonra, Daniel kapıyı açtı ve o indi. Ben de peşinden inip, dairenin kapısına onunla birlikte yürüdüm ve bir kere daha yalvarmadan edemedim. "Lütfen, teklifimi bir daha düşün."

Olduğu yerde kalakaldı. "Seni küstah hergele! Sırf bu saçma sapan fikri bana kabul ettirmek için ta buraya kadar benimle birlikte geldin."

Ona dokunmaya hakkım olduğunu ya da buna izin vereceğini neden düşündüğümü bilmiyordum ama elimi uzatıp parmağımı dudaklarına dayadım. "Şşş. Lütfen şu anda yine hayır deme. Bu, yeni bir fikir ve biraz düşündükten sonra daha farklı hissedebilirsin."

Başparmağımla alt dudağının üstünde gezdirdim ve daha önceden ısırdığı yeri okşadım. "Evet dersen, önümüzdeki üç ay hayatını yaşayacaksın."

Elimi suratından geri çektim. "Teklifimi düşünüp konuşmak istersen, yarın gece saat sekizde otelin restoranında olacağım."

Beşinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Kapının kilidini açıp içeri girdim ama bomboş bir davusu için Zac'le dışarı çıkmıştı. Ben'in nerede olduğunu bilmiyordum ama yalnız olduğuma sevinmiştim. İsmini bilmediğim bir adamla gittiğim randevudan neden geri döndüğümü açıklamak istemiyordum.

Vakit hâlâ erken olduğu halde, televizyonda izleyecek hiçbir şey yoktu. Ben de pijamalarımı üstüme geçirip yatağa gittim. Ama hemen uykuya dalamadım, çünkü aklım Bay İsimsiz'in benden istediği şeye takılmıştı.

Hayret bir şey. Tuhaf. İlginç.

İnanılmaz bir fikirdi. En azından, bu ilişkinin nasıl sona ereceğini biliyordum. Kalbimin kırılması gibi bir şey söz konusu olmayacaktı. Hayatımın en muhteşem üç ayını geçireceğimi söylemişti. Yeni ve harika şeyler deneyimleyecektim. Hayallerimi gerçek kılacaktı.

Neden beni seçmişti?

Çocukluğumdan beri kendimde bir tuhaflık olduğunun farkındaydım. Bir erkekle ister romantik olsun ister olmasın, normal bir ilişki yaşayamamıştım. Belki de sorunumun kökünde babam ya da hiç yanımda olmayışı veya

annemin ona karşı hissettiği karşılıksız aşk yatıyordu. Ikisinin de romantik ilişkiler konusundaki düşüncelerime olumlu bir etkisi olmamıştı. Sebep her ne olursa olsun, hasarlı maldım. Belki de bunu düşünmeliydim. Daha iyi bir teklif mi almıştım sanki?

Uyumam saatlerimi aldı, çünkü İsimsiz'in söylediği şeyleri aklımdan bir türlü atamadım. Ama en sonunda uykuya daldıktan sonra, Addison yine gizlice odamıza girerken beni uyandırdı. Ben'in salak mı olduğunu sanıyordu? Ben kız kardeşinin Zac'le ne işler pişirdiğini biliyor olmalıydı.

Saate baktım: Bu sefer 6:27'ydi. En azından, makul bir saatte uyandırmıştı beni.

Yatağa girip yanıma kıvrıldı. "Bana üç ay boyunca bu şekilde uyanmayacağıma söz ver," dedim.

"Söz veremem. Burada olduğuna göre, senin yakışıklı, takım elbiseli adam sapık bir seri katil değilmiş demek. Randevun nasıl geçti?"

Sapık olmadığı konusunda çok yanılıyordu. "Tuhaf olduğunu söylesem hafif kalır herhalde."

"Avustralyalı erkeklerin değişik olduklarını fark etmeye başladım."

İsimsiz'i tarif etmek için aklıma bir sürü sözcük gelmedi ama bunların hiçbiri yeterli olmayacaktı. Onu tanımlamak için yeni bir sözcük üretmek gerekiyordu. "Bu adamın benden istediği şeyi duysan, değişik demenin yeterli olmadığını anlardın."

"Aaa, kulağa hiç de iyi gelmiyor."

"İlk önce çatlağın teki olduğunu düşündüm ama şu anda emin değilim. Bunu düşünecek vaktim oldu... En sonunda, çok ateşli bir üç ay geçirebileceğime karar verdim."

Addison yatakta doğruldu. Tüm dikkatini bana vermişti.

"Ne yaptı? Yemekte masanın altında elinle ona mastürbas-yon yapmanı mı?"

Addison'a adamın bana ismini ya da özel hayatıyla il-gili hiçbir şey söylemediğini bir türlü söyleyemiyordum. "Onunla üç ay boyunca çıkmamı, sonra da onu bir daha aramamak üzere çekip gitmemi istedi."

Addison yatağa geri yaslandı. "Demek, adam uzun me-safe ilişkilerine sıcak bakmıyor? Üç ay sonra on dört bin kilometre uzakta olacağını düşünüce, makul olmadığını söyleyemem. Zac'le ben de buna benzer bir anlaşma yaptık."

Hayır, benzer durumlar olduğunu sanmıyordum ama ona gerisini anlatamadım. "Olabilir. Bana varlıklı oldu-ğunu ve bu üç ayı hayatımın en muhteşem üç ayı yapaca-ğını söyledi. Hayallerimi gerçek kılacakmış."

"Hımm, hayatının en güzel üç ayı ve hayallerinin ger-çekleşmesi mi? Ne bekliyorsun?"

"Çünkü üç ay sonra bir daha görmeyeceğim birisiyle çıkmak bana anlamsız geliyor." E, bir de âşık olmadığım birisiyle seks yapma meselesi vardı tabii. Bunu yapabile-ceğimden emin değildim.

"Fazla düşünüyorsun, Laurelyn. Adam varlıklı ve sana hayatının en muhteşem üç ayını yaşatacağına söz vermiş. Fazla uzatmaya gerek yok."

Adamın teklifini ciddi ciddi düşündüğüme inanamadım. "Sence kabul etmeli miyim?"

"Kabul etmezsen, geri döndüğünde neler kaçırdığını düşünmeyecek misin?"

Yanıtım belliydi. "Tabii ki düşüneceğim."

Tam o sırada kapı çalındı. "Girin," dedi Addison. Ben kapıyı açtı.

"Bir paket geldi."

Addison'ın suratı aydınlandı. "Ne tür bir paket?"

"Çiçekler ve dışarıdan sipariş edilmiş bir kahvaltı."

"Harika!" dedi yatak örtüsünü kenara atıp. "Gördün mü? Sana oyunu nasıl oynamam gerektiğini bildiğimi söy-lemiştim." Ben kız kardeşinin planladığından çok daha once Zac'i öğrenecek gibiydi.

Mutfağa girdiğimizde, bir kahvaltı sepetinin yanında, tezgâhın üstünde bir çiçek buketi olduğunu gorduk. Addison bir eline bir şişe şampanya, diğerine de bir şişe portakal suyu aldı. "Kahvaltı için mimozalar. İnanabiliyor musun? Hem bu hiç de ucuz bir şampanya değil. Çok pahalı. Çok çok pahalı."

Üstü boş zarfın içindeki kartı çıkarıp okuyunca, sura-tındaki gülümseme siliniverdi. "Aaa. Bunlar benim için değilmiş."

Umutlandığımı hissettim. Tüm bunlar bana yollanmış olabilir miydi? Ondan, isimsiz adamdan geliyor olabilir miydi? "Kartta ne yazıyor?"

Kartı havaya kaldırdı. "'Evet dediğine pişman olmaya-caksın. Lachlan'dan yazıyor."

Gülümsedim ve buna ne kadar sevindiğimi belli etme-meye çalışıp dudağımı ısırdığım halde beceremedim. İsmi Lachlan'dı.

Ama bu beklenmedik itiraf karşısında şaşırmıştım. Gerçek isimleri söylemenin oyunun bir parçası olmadığını söylemişti; neden fikrini değiştirmişti? Belki de önceki ge-ceki tuhaf teklifindense normal bir ilişki istediğine karar vermişti.

Kartı Addison'ın elinden kaptım, çünkü kendim okumak istedim. Başparmağımı yazanların üstünde gezdirdim. El yazısı erkeksiydi. Kartı onun şahsen yazdığına emindim.

Addison şampanyayı açarken bir *ptt* sesi duydum. "La-urie, bu adam seni elde etmek için elinden geleni ardına koymuyor kızım."

Ben kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sinirlenmiş gibiydi. "Yapma. Daha bu adamla yeni tanıştın. Bunlar biraz abartılı değil mi?"

"Bir erkek benim için aynı şeyi yapsa bayılırdım." Addison şampanyasının üstüne biraz portakal suyu koydu. "Bu, benim kitabımda kesin olarak bir kadının külotunu aşağı indiriverir."

"Addison!"

Ben hışımla mutfaktan çıkıp, yatak odasının kapısını küt diye kapattı. "Bunu onun yanında söylememeliydin; her ikimiz de bunun nedenini biliyoruz."

Addison bir çöreğe uzandı. "Aman boş ver, unutur. Eee, ne yapacaksın?"

Denemenin hiçbir zararı yoktu. Hoşuma gitmezse, der hal vazgeçebilirdim. "Bu konuyu görüşmek istersem, bu gece otelde olacağını söyledi. Sanırım, onunla görüşmeye gideceğim."

"Aferin sana. Bütün gün gece oraya gidip gitmeyeceğini düşünecek olmasına bayıldım. İçeri girdiğini görene dek oturduğu yerde sertleşecek. Biraz geç gitmelisin. Aklını başından alacak minnacık siyah bir elbisem var. Sırt kısmı öylesine açık ki, kuyruk sokumunu bile görebilirsin."

Odamıza koşup elinde varla yok arası siyah renkli bir elbiseyle geri döndü. Vay canına, haklıydı. Elbisenin sırt kısmı gerçekten de açıktı. Boyu da bayağı kısaydı. Hatta fazlasıyla kısaydı. Elbiseyi elime alıp havaya kaldırınca, Addison'dan daha uzun boylu olduğum için ancak kalçalarımı örteceğini fark ettim.

"Sence bu benim için fazla kısa değil mi?"

"Fazla kısa da ne demek? Biz tanışıyor muyuz?"

Pazar günü yapacak pek bir işimiz yoktu, o yüzden, kahvaltı sepetindeki çöreklerden yiyip, mimozalara bakıp tembel bir gün geçirdik. Ben gün boyunca sürat astı ve davranışları tanıştığım yeni erkekle ilgili hiç de iyi şeyler düşünmediğini sergiledi. Benimle de hiç konuşmadı ama bunu umursamadım. Onun dairesinde kalıyor olabilirdim ama ona hiçbir şey borçlu değildim. Dahası, davranışları o gece başka birisiyle buluşacak olmam yüzünden kendimi suçlu hissetmemi de engelliyordu.

Saat altı olunca, Lachlan'la buluşmak için hazırlanmaya karar erdim. Addison oraya geç gitmemi ve onu biraz terletmemi istiyordu ama o öyle dediği için değil, ağırkanlı olduğumdan geç kalacaktım. Vaktinde hazırlanamadım.

Hemen duşa girdim ve her ihtimale karşın bacaklarımı ve koltuk altlarımı iki kere tıraşladım ama bunu *ne* ihtimaline karşın yaptığımı bilmiyordum. Saçlarımı ve vücudumu birer havluya sarıp, aynanın karşısında makyajımı yapmaya koyuldum. Gözlerime buğulu bir makyaj yapmaya karar verdim... Şehvetli gözler, Addison'ın benim için seçtiği seksi elbiseyle ve tüksek topuklarla iyi gidecekti.

Saat sekize yirmi kala, aynanın karşısında nihai ürüne bakıyordum. Hımm, hiç de fena değil, dedim içimden. Şehvetli gözler ve kırmızı dudaklar kesinlikle dikkatini çekecekti ama yukarı topladığım saçlarım, çıplak sırtıma dokunmasını, hatta öpmek istemesini sağlayacaktı. Hayatımda kendimi hiç o kadar çekici ya da bir fahişe gibi hissetmemiştim, çünkü oraya neden gittiğimi biliyordum.

Addison bana baktı ve beni kendi etrafımda döndürdü. "Laurelyn, bomba gibisin."

En iyi arkadaşım olduğu için, zaten öyle demesi gerekiyordu. "Elbise yüzünden."

"Kesinlikle hayır. Asıl sebep sensin. Adam elbiseni üs-

tünden çıkarırken bunu kendisi de anlayacak."

Birisi nedense bu adamla işi pişirmem için sabırsızlanıyor gibiydi. "Bu gece kimse üstümden bir şey çıkarmayacak. Onunla sadece konuşacağım."

Addison bana ciddi bir tavsiyede bulunacakmış gibi ellerimi tuttu. Birden dikkat kesildim; çünkü Addison genellikle bu tür şeyler yapmazdı. "Beni dinle, Laurelyn. Birisini unutmanın en iyi yolu, başkasının altına yatmaktır."

Tabii. Addison'ın bu konudaki rekoru kusursuzdu. Bir de kalkmış bana derin, felsefi bir tavsiye veriyordu. Taksinin korna çaldığını duyduğumda gülüyordum. "Taksim geldi."

Addison dışarı çıkmadan önce bana sarıldı. "İyi eğlenceler. Geç kalacak olursan mesaj çek ki seni merak etmeyeyim."

"Tamam, anne."

Canım istemese de Ben'in oturduğu koltuğa baktım. Bana bakmak için en ufak bir hareket yapmayınca, ona veda etmeden evden çıktım. Belki de böylesi daha iyiydi.

Otelle ev arsındaki mesafe kısaydı ve resepsiyon masasına vardığımda neredeyse heyecandan nefessiz kalmak üzereydim. "Birisiyle buluşacaktım."

"İsmi nedir?"

İsmini söylerken gülümsedim. "Lachlan." İsmini bildiğim için bir savaş kazanmışım gibi hissetmem çok saçmaydı. Laurelyn, bir. Lachlan, sıfır.

Kadın geldiğime pek sevinmiş gibi gözükmüyordu. "A, evet. Kendisine bir konuğunun katılabileceğini söylemişti. Buradan lütfen." Beni önceki geceki loş köşedeki masamıza götürdü. Ona doğru yürürken, başını menüden kaldırıp baktı. Beni tepeden tırnağa süzdü. Sonra da gülümsedi.

Elbisenin sırt kısmını görünce ne yapacağını çok merak ediyorum.

Ayağa kalkıp bir önceki gece gibi sandalyemi çekmek için diğer tarafa geçti. "Gelip gelmeyeceğini..." Susunca, tüm dikkatini elbisemin sırt kısmına, daha doğrusu olmayan sırt kısmına verdiğini biliyordum. Hafifçe öksürdü. "Gelip gelmeyeceğini bilemiyordum."

Evet, bence elbisem çok hoşuna gitmişti. "Aslında, gelmeyi düşünmüyordum ama buradayım."

"Geldiğine çok sevindim. Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim Lachlan." Açık mavi renkli gözleri benimkilerle birleşti ve ona oyunun isim kısmını kazandığıma memnun olduğumu göstermek istermiş gibi bilmiş bilmiş gülümsedim.

Yanıt olarak suratında beliren gülümseme gayet kayıtsızdı. "Dün gece içtiğimiz Sauvignon Blanc hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Bu gece de ondan mı içmek istersin, yoksa başka bir şey denemek mi?"

Omuzlarını silktim. "Aynısı olabilir."

Şaraplarımızı sipariş etti, sonra kendinden memnun bir tavırla geriye yaslandı. "Sanırım buraya teklifimi görüşmeye geldin."

Kambur durduğumu fark edince, derhal sırtımı dikleştirdim. Ondan önde olacaksam, herhangi bir zayıflık belirtisi gösteremezdim. "Sanırım öyle."

"İstediğini sor." Öylesine yakışıklı ve kendinden emindi ki. *Kahretsin, insanın sinirlerini bozuyor.*

Parmaklarımı birbirine kenetleyip, dirseklerimi masaya dayadım. Evet, bunun yemekte kabalık olduğunu ben de biliyordum ama bana verdiği güven hissi hoşuma gidiyordu. "Bu teklifi bana hiçbir rahatsızlık duymadan yaptın. Bunu daha önce de yaptığını tahmin ediyorum."

"Evet ama sanki üç, dört haftadan uzun bir süre yapmadım. Üç ay benim için de bir yenilik olacak ama farklı bir şey denemek beni heyecanlandırıyor."

En büyük kurallarından birini çiğneyerek çoktan yeni bir şey denediğini hatırlatmak için sabırsızlandım. "Bana ismini söyledin, bu da büyük bir yenilik sayılır. Kimliğinin gizli kalması konusunda fikir mi değiştirdin?"

Şarabından kocaman bir yudum aldı. "Lachlan gerçek ismim değil. Bana bir şey demen gerekiyordu, ben de bu ismi seçtim."

"Ha, tamam." Küçük bir kız gibi içimde biriken umudun pof diye söndüğünü hissettim. "Bunu daha önce kaç kere yaptın?"

Yüzlerce kere yapmış olabilirdi. Daha da kötüsü, sayısını bile unutmuş olabilirdi.

"Bu, gerçekten de önemli mi?" Vakit kazanmaya çalışıyordu; o yüzden, bunu kaç kere yaptığı benim için daha da büyük bir önem kazandı. O noktada, ya konuşmaya devam edecektim ya da çekip gidecektim.

"Benim için önemli."

Kaşlarını çattı; içinden hesap yapıyor gibiydi. "Sanırım, on iki kere."

İtiraf etmem gerekirdi ki, on iki düşündüğümden çok daha düşük bir rakamdı ama neden sanırım demişti? Yüz on iki kadından söz etmediğimize göre, bundan emin olmak o kadar da zor muydu? "Bunu ne zaman yapmaya başladın?"

"İlk kez dört sene önce yaptım. Bir anda aklıma geldi ve hoşuma gitti. Benim için iyi bir yöntem, o zamandan beri de başka türlü bir ilişki yaşamadım."

Dört senede on iki kadın. Bu hiç de... Korkunç değildi. "O kadınlara kim olduğunu söylemedin mi?"

"Hayır, söylemedim."

Bomba soru geliyordu. "Bu şekilde ilişkiye girdiğin kadınlarla mutlaka seks yapar mısın?"

"Evet." Ben de bu yanıtı vereceğini düşünmüyordum ama bunu itiraf etmesi teklifi daha da gerçek kılıyordu. Ben de on iki kadından oluşan bir listeye eklenecektim.

Tüm bunları zihnimde bir gerçekliğe oturtmaya çalıştığımı fark etti. "Diğerlerini düşünme. Ben düşünmüyorum."

Benden sonraki kadına geçtiğinde, üç ay sonra beni de düşünmeyecekti. Bunun beni rahatsız etmesine şaşırdım. "Bu işe uygun olup olmadığımı bilemiyorum."

Masanın üstünden uzanıp, elini elimin üstüne koydu. "Uzun süre sana yabancı kalmayacağım. Beni kısa sürede tanıyacaksın. Tanıdığın kişi de gerçek ben olacağım; gerçek ismimi bilmesen bile."

Bu adamı çekici buluyordum ama ismini bile bilmiyorken, onunla seks yapıp yapamayacağımdan emin değildim.

"Aptalca numaralar olmadan, ilişkimizin ne kadar hızlı geliştiğine inanmayacaksın. Birbirimizin beklentilerini bilerek bir ilişkiye başlamış olacağız; o yüzden her şey daha kolay ve rahat olacak. Birlikte geçirdiğimiz vakit de çok daha eğlenceli geçecek, çünkü tek amacımız birlikteliğimizden keyif almak. Kesinlikle baskı hissetmeyeceksin ve her şey... Harika olacak."

Bu teklife kesin evet diyeceğimi biliyorsa, baskı hissetmezdi tabii.

"Doğum kontrolü uyguluyor musun?"

Kahretsin, adam işini şansa bırakmıyor, daha teklifine kesin bir yanıt vermediğim halde doğrudan konuya giriyordu. "Tabii."

Gülümsedi. "Güzel. Ama yine de prezervatif kullana-

çağı. İkisi de yüzde yüz koruma sağlamadığı için, iki yöntemi bir arada kullanmak bana daha uygun geliyor. Buradan bir bebekle gitmemi istemem."

Tanrım, bu adam cidden haddini aşıyor.

Bekâr bir annenin çocuğu olarak, bir çocuk sahibi olmak istemiyordum, buna ihtiyaç da duymuyordum. Bunu düşününce, urperdiğimi hissettim. "Kesinlikle."

Safi seks. Bunu yapabilir miydim? En azından Blake'le yatarken, onu sevdiğimi sanıyordum. Ne kadar yakışıklı olsa da, Lachlan'a âşık olmadığım için onunla yatabilecegimden emin değildim. Onu tanımıyordum bile ama tanıyacağımı söylüyordu. Hem de yakında diyordu. "Süre sona erdiğinde, ilişkiyi bitirmek zor oluyor mu?"

Bu durumla ilgili olarak öylesine rahattı ki. "Bugüne dek herhangi bir sorun yaşamadım. Uzun süre birlikte olmadığımız için, herhangi bir bağlılık hissetmedim. Zaten her iki taraf da ilişkinin nasıl biteceğini biliyor."

Ama diğer ilişkilerindeki gibi, üç, dört hafta birlikte olmayacaktık. Üç ayı birlikte geçirecektik. Bu, bana büyük bir fark gibi geliyordu ama kim bilir? Bunu daha önce yapan ben değildim.

"Peki, bu süre boyunca ailenle ya da arkadaşlarınla tanışmayacak mıyım?"

"Hayır. Bana en yakın olan kişilerle tanışman işleri karıştırır. Kim olduğumu öğrenmeden onlarla tanışman mümkün değil ve nasıl bir ilişkimiz olduğu konusunda onlara yalan söylemek istemiyorum."

"Kısacası, kim olduğumu asla bilmeyecekler. Tabii, mantıklı aslında." Güçlükle yutkundum. Bu akıl almaz teklife ciddi ciddi evet demeyi mi düşünüyordum? Bir başka insanın sırrı mı olacaktım? Bu rolü daha önceden yeteri kadar oynamamış mıydım?

"Kabul ediyor musun?" Çünkü bana odaklanmışmış gibi geliyor." İnsanı delip geçen mavi gözlerini bana dikti, adeta önümüzdeki üç ay boyunca onun olmam için yalvarır gibi baktı.

"Henüz evet demedim."

"Ama hayır da demedin."

Bunu çok istiyordu. "Kabul ettiğim tek şey seninle birlikte vakit geçirmek. Oradan sonrasına bakarız."

Suratı aydınlandı. "Sana Amerikalı Kız ya da Yanki diye hitap etmemek için bana bir isim söylemen gerek."

Ben onun gerçek ismini bilmiyorsam, o a benimkini bilmeyi hak etmiyordu. Mantıklı düşünmeye çalıştım ama üç ay boyunca kullanacağım bir takma isim bulmak da kolay değildi. Gobek ismimi ve sperm donorumun soy ismini kullanmaya karar verdim. "Paige Beckett."

Masanın üstünden uzanıp, parmaklarımı okşadı ve içime tuhaf bir hissin yayılmasına neden oldu. "Seninle tanıştığıma çok sevindim Paige Beckett."

Altıncı Bölüm

Jack McLachlan

Paige Beckett'ın işleri benim için kolaylaştırmayacağı o anda bile belliydi. Bu, yeni bir şeydi ama neler olacağını bilmemek duruma heyecan katıyordu. Bana o gece evet demesi de gerekmiyordu, çünkü onu elde etmeye çalışmak çok daha keyifli olacaktı.

"Peki, Lachlan sen kimsin?"

Herkes beni Jack olarak bilirdi ama annem tüm hayatım boyunca bana Jack Henry diye hitap etmişti. O yüzden, bana tanıdık bir isim vermeye karar verdim. "Lachlan Henry."

Gerçek ismime hiç bu denli yakın bir isim kullanmamıştım ama bunu neden ilk kez yaptığımı biliyordum. Kendime karşı çekingen davranmam yersizdi; onu doruk noktasına ulaştırdığımda, bir başka erkeğin ismini haykırdığını duymak istemiyordum. Benim ismimi ya da ona benzer bir isim haykırdığını duymak istiyordum.

İsmimi haykırması için ona yapacaklarımı düşününce gülümsedim. "Kaç yaşındasınız, Bayan Beckett?"

"On yedi."

"Ne!" Kesinlikle on yedi yaşında olamazdı. Dikkatle

suratına baktım ama ne aradığımı bilmiyordum. Gülücük çizgileri olabilir miydi?

O da dikkatle bana baktı. "Yaş senin için bir sorun mu?"

"Yani, on yedi sorun tabii." Peçetemi masaya fırlattım. Tüm bunları boşuna yapmıştım. "Umut gitsin. Teklifimi geri alıyorum."

"Ama on yedi yaşındaymış gibi davranmıyorum. Yaşıma göre olgun sayılırım."

"Kesinlikle olmaz. O şarabı içecek yaşta bile eğilsin." Eğilip kimse duymasın diye fısıldadım. "Yaşım neredeyse seninkinin iki katı."

"Sorun değil. Babamla ilgili sorumlarım var zaten." Suratında kocaman bir gülümseme belirdi ve küçük bir kız gibi kıkırdadığını duydum. O anda benimle dalga geçtiğini, hiç istifini bozmadan yalan söyleyebildiğini fark ettim. Bunu ileride de aklımdan çıkarmamalıydım.

Ama benimle dalga geçmesi hoşuma gitmemişti. "Bakıyorum da karşımda bir komedyen var."

Hâlâ gülümsüyordu; sert tepkim hoşuna gitmiş gibiydi. "Komedyen değilim aslında ama sen yaş konusunda balıklama atlayınca dayanamadım. Rahat ol, yirmi iki yaşındayım. En azından bir süre. Sen kaç yaşındasın?"

Birlikte olduğum kadınların hiçbiri bu kadar oyuncu değildi. Genellikle yaşça biraz daha büyük kadınları tercih ettiğimden, Paige alışık olduğum kadınlardan biraz daha gençti. En azından on beş yaş daha gençti. Belki de yirmi. Benim için çok genç olduğunu düşündüğüm gibi, o da benim onun için yaşlı olduğumu düşünüyor olabilir miydi? "Önümüzdeki ay otuz olacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Hayır. Ben de sekiz sene sonra otuz olmayı planlıyorum."

Pekâlâ Jack. Bu kızla işin iş doğrusu. Ona ve sana verebileceklerine hazır mısın?

"Okuyor musun, yoksa bir mesleğin var mı?"

"Bir müzisyenim."

Ha, o kadar iyi şarkı söylemesinin ve gitar çalmasının sebebi bu demek ki. "Geçen gece kulüpte seni dinledim."

"Şarkı söylediğimde orada olduğunu bilmiyordum."

Kulübün en karanlık köşesinde onu gizli gizli izleyen adam olduğumu söylememeye karar verdim. "Çok iyisin. *Crash Into Me* şarkısının hiç öyle söylendiğini duymamıştım. Uzun süre aklımdan çıkmayacak."

İltifat duymaya alışık değilmiş gibi yanakları kızardı. "Teşekkür ederim. Kulüpte karşılaştıktan sonra, şarap tanıtım gecesinde karşılaşmamız da büyük bir tesadüf doğrusu."

Onu tekrar görebilmek için her şeyi önceden ayarladığımı söylese miydim? Söylesem ne olurdu? "Orada olacağını bildiğimden, bunun tesadüf olduğunu söyleyemem. Arkadaşının ağabeyine eşlik edip etmeyeceğini öğrenmek için kulüpteki garson kıza rüşvet verdim."

Hayretle bana baktı. "Demek garson kız o yüzden soru sorup duruyordu."

Gururla gülümsedim. "Evet, dahası arkadaşını senden uzaklaştırabilmek için şaraplarının başka bir yere koyulmasını da sağladım. Senden çok hoşlandığının farkındasın, değil mi?"

"Sen bir manipülasyon ustasısın."

Ev arkadaşının onu beğenmesiyle ilgili kısma hiçbir şey demediğini fark ettim ve onun da manipülasyon konusunda deneyimli olup olmadığını düşünmeden edemedim. "Buna kararlılık demeyi tercih ediyorum."

"İstediğini elde etmek konusunda hep bu kadar kararlı mısındır?"

İstediklerimi elde etmek için aşırıya bile kaçabiliyordum ama bunu söylememeye karar verdim. "Mantıklı olduğu sürece."

"İstediklerini elde etmek için kullandığın taktikleri daha fazla dinlemek istediğimden emin değilim." *İsabetli bir karar olabilir.*

Yeni sohbet konumuzu onun seçmesini bekledim. "Neden söz etmemi istersin?"

Bakışlarını elindeki kadehe çevirdi. "Şarap endüstrisinde neler yaptığını biraz daha anlatsana."

Kolay bir konuydu. Uykumda bile anlatabilirdim. "Patronum Avustralya'daki ve Yeni Zelanda'daki şarap imalathanelerinin birçoğunun sahibidir. Onun sağ kolu olduğum söylenebilir. Bir üzüm bağından diğerine gider, siparişlerden ürünlere kadar her şeye ben karar veririm."

Başını salladı. "Anlıyorum. Bir ailen var mı?"

"Evet." Daha fazlasını söylememi bekledi ama bir şey demedim.

"Onlarla sık sık görüşür müsün?"

"Üzüm bağlarını ziyaretler arasında uğrarım."

Şaşırmış gibi bana baktı. "Ağzından kerpetenle laf alıyormuşum gibi hissediyorum. Seni sadece daha iyi anlamak istiyorum. Bana kimliğini ele verecek bir şey söylemeni istemiyorum."

Diğer kadınların hiçbiri ailemle ilgilenmediğinden, bu soruya hazırlıklı değildim. "Annemle babam Sydney'de yaşıyorlar. Bir erkek kardeşim var. Evli ve iki kızı var. Bir de hâlâ annemle ve babamla birlikte yaşayan bir kız kardeşim var. Senden bir yaş küçük ve bir aşçılık enstitüsünde eğitim görüyor." Benden bu kadarını duyabilecekti. "Ya senin akrabaların?"

"Bir tek benle annem varız."

Babası yok muydu? "Ya baban?"

"Uzun bir hikâye."

Ailemle ilgili çok fazla şey anlatmak istemediğim için belki adilane olmayacaktı ama öyküsünü duymak istedim. "Vaktim var."

Uzun bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. "Annem bana hamile kaldığında, yükselişte olan bir müzisyenmiş. Sperm donörüm de ünlü bir country şarkıcısı. Annem onun plak şirketiyle anlaşma yaptığı sırada tanışmışlar." Omuzlarını silkti. "Babam evli olduğu için, gizli bir ilişki yaşamaya başlamışlar. Karısı onun hamile kalan metresinden haberdar olunca, durum hiç hoşuna gitmemiş. Özellikle de kendisi de hamile olduğu için çıldırmış. Hiç tanışmadığım bir erkek kardeşim var ve benimle aynı yaşta. Ne hoş değil mi?"

Şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Gördüğün gibi, babamla ilgili sorunlarım var dediğimde şaka yapmıyordum."

"Demek o yüzden hemen evli olup olmadığımı sordun."

Tabağındaki yiyecekleri çatalıyla itiyordu. "Nedenlerden sadece biri."

"Pek bir şey yemedin. Bir randevuda yemek yemekten çekinmediğini söylemiştin."

Yine omuzlarını silkti." Midem gerginlikten biraz alt üst oldu diyebilirim."

"Yemeğini bitirdiysen, kalkmak ister misin?"

"Tabii."

Önceki gece geçtiğimiz döner kapılardan geçtik ama bu sefer çok farklı şartlar söz konusuydu. Restoranın önündeki kaldırımda durduk ve Daniel sokağın karşısında beklediği yerden arabayı otelin önüne çekti. Kapıyı açmak için arabadan indi ama Wagga Wagga'yı çok iyi bilmediğim

için, bizi nereye götürmesini isteyeceğimi bilemiyordum. "Çok güzel bir gece. Yürüyüş yapmak ister misin?"

"Tabii."

Daniel'a "Gitmeye hazır olduğumuzda sana haber veririm," dedim.

Arabanın kapısını kapattı. "Peki, efendim."

"Hangi yöne gidelim? Tercihi hanımefendiye bırakıyorum."

Her iki yöne de bakıp, omuzlarını silkti ve sağı işaret etti. "Hep sağa gidersen, asla yanılmazsın."

Yürümeye başladık ama tam o sırada aklıma topuklu ayakkabıları geldi. Ayakkabılar ona çok yakışmıştı ama yürürken rahat olduklarını hiç sanmıyordum. "O topuklular çok seksi ama ayaklarını acıtıyorlar mı?"

Güldü. "Yüksek topuklu ayakkabı giymeye alışkınım. Sorun olmaz. Ama ayaklarımı düşünmen büyük bir incelik."

Bunu samimiyetle söylediğinden emin olamadım. "Kendini rahatsız hissetmeni istemem. O yüzden, canın yanarsa bana derhal söyle, Daniel'a hemen haber veririm."

"Tamam." Koluma girerek beni şaşırttı. "Bana yolladığın güzel çiçekler ve kahvaltı sepeti için teşekkür ederim. Saat onda, Addison'la neredeyse sarhoş olmuş durumdaydık. Harikaydı."

Benimle birlikte olmaya razı olursa, çiçekler ve kahvaltı sepeti ona vereceklerimin yanında solda sıfır kalırdı. "Rica ederim. Şampanyayı sevdiğine sevindim. Avustralya hakkında ne düşünüyorsun? Hoşuna gitti mi?"

"Çok hoşuma gitti ama Noel'i yazın kutlama fikrine bir türlü alışamadım."

Aralık ayının ABD'de kış olduğunu unutmuştum. "Başka türlü olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Noel'i ailenle mi geçireceksin, yoksa Sydney dışında mı olacaksın?"

Sorularına vereceğim yanıtlar kimliğimi ele vermezdi ama yine de huzursuz olmuştum. "Ailemle birlikte olacağım. Noel gecesi herkes annemle babamın evinde toplanır ve Noel gününü birlikte geçirir. Erkek kardeşimin kızlarından en büyüğü sadece üç yaşında olduğundan, Noel Baba'yı beklemelerini görmek ilginç olacak."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Onun tek çocuk olduğu belliydi. "İki dakikalığına eğlenceli oluyor, sonra herkes birbirinden sıkılıyor."

Birden durdu ve avuçlarını bir mağazanın vitrinine dayadı. "Şuna bak! Galiba bir Martin D-45."

Vitrindeki gitara baktım ama özel bir şey göremedim. Sıradan bir gitarı andırıyordu. "İyi bir gitar sanırım?"

Sırıttığını görünce, sorumla dalga geçtiğini fark ettim. "Evet, hem de çok iyi bir gitardır. Eskiden beri bu gitara sahip olmak istemişimdir."

"Neden yok o halde?"

Vitrine bakarken, bana Noel zamanı bir oyuncak isteyen bir çocuğu anımsattı. "Çünkü bir D-45 yaklaşık olarak on iki bin dolardır."

"Ama başarılı bir müzisyen olacaksan, bunlardan bir tane alman gerekmez mi?"

"Tabii ki almam gerekir ama buna param yetmez. İyi bir gitar alana dek, annemin eski gitarıyla idare etmek zorundayım. Gitar benden daha eski ama hâlâ işimi görüyor." Elleri hâlâ vitrine dayalıydı. "Annem bana bir şey demedi ama sanırım gitarı ona sperm donörü vermiş. Bazen onu o gitarı çalarken yakalıyorum, ağlamış gibi gözüküyor."

Babasıyla ilgili sorunları var derken, kesinlikle şaka yapmıyordu.

"Bir gün bir Martin'im olacak," dedi içini çekip vitrinden uzaklaşırken.

Bir sonraki sokağa varana dek yürümeye devam ettik ve Stout Caddesi'nin tabelasını gördüm. "Blues Kulübü buradan çok uzakta olmasa gerek. Uğrayıp neler olup bittiğine bakmak ister misin?"

"Tabii. Sence hangi yöndedir?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Telefonumu çıkardım ve kulübün kuzey yönünde, birkaç sokak ötede olduğunu telefonumdan öğrendim. "Şu yönde, altı sokak ileride."

Ayaklarından birindeki ayakkabıyı çıkarıp ayağına baktı. "Altı sokak daha yürüyebilir miyim bilmiyorum. Topuklarım acımaya başladı."

"Canın yanarsa bana söylemeni istemiştim, acı çekmeni istemiyorum. Daniel'ı arayayım."

Diğer ayakkabısını çıkarıp ayağını inceledi. "Bunu yapmanı istersem, zayıf olduğumu düşünür müsün?"

"Bir an için bile güçsüz bir yanın olduğunu düşünmedim." Kaldırımda bir bank gördüm. "Şurada bekleyelim."

Daniel'ın gelmesini beklerken, banka oturduk ve ayağına uzandım. "Bakalım ayakların ne durumda."

Ayaklarını kucağıma çekmeye çabalarken, bana engel olmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi gözüküyor? Daniel'ı beklerken, ayaklarını ovacağım."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Gerek olmadığını biliyorum. Ama yapmak istiyorum." Pes edip, bankta yana kıvrılıp ayaklarını kucağıma uzattı. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarından birini ovmaya başladım. "Bana evet dersen, seni her gün bir prenses gibi şımartacağım."

Ne kadar ciddi olduğumu fark etmediği için güldü. "Bunu söylemen teklifini kesinlikle daha tatlı ve cazip kılıyor."

Avucumu ayağından baldırına doğru götürdüm. "Teklifimin cazip olmasını istemiyorum. Karşı konulmaz olmasını istiyorum. O yüzden, bana evet demen için ne yapmam gerektiğini söyle."

Dikkatle bana bakıp sırıttı. "Biraz daha zamana ihtiyacım var, seni daha iyi tanımalıyım."

Her zaman mesafeliydi ama ben o kadar sabırlı değildim. Dolayısıyla, beni tanıması için yeterli süre tanımak, ona veremeyeceğim tek şeydi. Bunu teklifimi kabul ettikten sonra yapabileceğimizin fakında değil miydi?

Daniel'ın hiç sekmeyen yanlış zamanlamalarından birine denk geldik ve ben tam Paige'i birlikte olma fikrine ısındırmaya çalışırken, araba yanımıza geliverdi. Ayakkabılarını giydirdim. Ayağa kalktığında, onu kucaklayıp Daniel'ın kapısını açtığı arabaya kadar taşıdım.

Kolları boynumdaydı; bana ters ters baktı. "Bu biraz abartılı bir davranış."

"Ben öyleyimdir, bunu unutmasan iyi olur. Acı çekmeni istemediğimi ve seni bir prenses gibi şımartacağımı söylediğimde de ciddiydim."

Daha önce on yedi yaşındaymış gibi numara yaptığında da kıkırdadığı gibi kıkırdadı. "Arabaya kadar tek başıma da birkaç adım atabilirdim sanırım."

Arka koltuğa geçtik. "Seni bana evet demeye ikna etmek için bunarlı yapıyorum, Paige."

"Teşekkür ederim ama buna hiç gerek yok. Umarım beni arabadan kulübe taşımaya yeltenmezsin, çünkü böyle bir şey olmayacak."

"Göreceğiz."

Daniel Blues Kulübü'nün önündeki sokakta durdu. "Tek başıma yürümeyeceksem, arabadan inmiyorum. Sakın beni bir anda kucaklamaya kalkışma. Tamam mı Jack?"

Jack diye hitap etmişti. "Peki, hanımefendi."

Arabadan inmeden önce ona döndüm. Bana ikinci kere bana Jack dedin?"

Arabadan inip elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Karşımda duruyordu; on sormadan edemedim. "Neden

"Bilmiyorum. Annem birisinin ismini bilmediğinde hep öyle der, ben de öyle. Birbirimizin yanından geçmeye çalışırken, sana dans etmek isteyip istemediğini sorduğumdaki gibi."

"Anladım."

Kulübe girip, sahneye yakın bir masaya geçtik. O gece büyük bir grup çalıyordu; Police grubunun *Every Breath You Take* şarkısını hemen tanıdım.

Paige şarkıya eşlik ederek parmaklarını masaya vurmaya başladı ve bir garson kız yanımıza geldi. Tam hoparlörlerin yanında oturduğumuz için, bağırmak zorunda kaldı. "Ne arzu ersiniz?"

Paige gülümseyip, siparişini verirken bana göz kırptı. "Bol çığlıklı bir orgazm rica edeyim." E, tabii. Benimle birlikte olursa, önümüzdeki birkaç ay boyunca bunu bol bol tecrübe edecekti.

"Ya sen?"

İlginç bir içki seçmişti. O kadar ilginçti ki, canım denemek istedi. Siparişi bağırarak verirken ona baktım. "Ben de bol çığlıklı bir orgazm alayım."

Ceketimi çıkarıp, yanımdaki boş sandalyeye astım. "Hep takım elbise mi giyersin?"

"İş toplantılarım olduğunda, evet."

"Bu gece de bir toplantın olduğunu bilmiyordum."

"Kısa bir toplantıydı." Kravatımı gevşetip, gömleğimin üst düğmesini açışımı izledi. Kol düğmelerimi de açıp, yukarı doğru sıyırdım. "Takım elbiseler boşuna giymez mi?"

"Çok boşuma gider ama başka ne tür kıyafetler giydiğini merak ettim."

"O hâlde, bunu öğrenmek için beni tekrar görmek zorundasın."

Garson kız içkilerimizi getirdi, ben de ona bir hesap açsın diye kartımı uzattım. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca, takım elbise giymeyeceğim. Yarın bir günlüğüne gideceğim malikâneye gelmek ister misin? Sana üzüm bağını gezdirmeyi çok isterim."

Kadehinin ardından pür dikkat beni inlerken, bol çığlıklı orgazmını yudumladı. "Peki."

Bir evet daha. İstediğim evet değildi ama bir başlangıçtı ve duymak için can attığım yanıta doğru gidiyor olabilirdi. "Harika. Seni sabah on gibi alırım, böylece geri dönüp öğle yemeği de yiyebiliriz. Sana uyar mı?"

Teklifimi kabul etmesi için onunla baş başa vakit geçirmem gerekiyordu. Böylece, ertesi gün o çok istediğim yanıtı alabilecektim.

Yedinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Dört bol çığlıklı orgazmdan, yani genellikle içtiğimden iki kadeh daha fazla olan içkilerimizi içtikten sonra, Lachlan'la arabanın arka koltuğuna geçtik. O, arabaya binerken, daha koltuğun yarısına kadar ilerleyebildiğim için dizlerimiz birbirine sürtündü. Tenlerimizi ayıran tek şey pantolonunun kumaşıydı ama bana değişi yine de tüm bedenime bir heyecan dalgası yaydı.

Daniel da ikiz aynasından Lachlan'a baktı. "Nereye gideyim efendim?"

Yanıt vermem için bana baktı. O gece onunla birlikte evine gideceğimi söylememi bekliyordu galiba ama bunu söylemedim. Henüz çılgınca teklifine evet dememiştim.

"Bayan Beckett'ın evine," dedi Daniel'a.

İçtiğim dört kokteylin etkisini hissetmeye başlamıştım. Alkolün verdiği cesareti damalarımda akarken hissedebiliyordum. Cesur hissediyordum. Canım flört etmek istiyordu. Elimi Lachlan'ın bacağına koyup, parmağımla bir sonsuzluk sembolü çizdim. Pantolonunun altında, bacak kasının gerildiğini hissettim. "Bay Henry, Daniel birlikte olduğunuz kadınlara ne yaptığınızı biliyor mu?"

Daniel ona bir şey söylememe gerek kalmadan, uzanıp

radyonun sesini biraz daha açtı. Kanalı klasik müzik istasyonuna getirmeden önce, bir an için *Açık Seçik Konuş Benimle* isimli şarkıyı duydum.

Klasik müzik değil de bir opera istasyonu da olabilirdi. Aradaki farkı söyleyemeyecek kadar iyiydi kafam. Zaten umurumda da değildi.

Öne eğildim. "Daniel, Poison'ın çaldığı istasyona geri gelir misin?"

Onun dikiz aynasından patronuna baktığını gördüm. Lachlan başını hafifçe sallayınca, yine Bret Michaels'ın sesini duydum.

"Bu şarkıya bayılırım."

"Ben de öyle ama Poison yerine senin söylemeni tercih ederdim."

"Birkaç kere istek parçası olarak geldiğinde söylemişliğim var."

"Ben de. İstediğinde, her zaman açık seçik konuşabilirim."

Bu adamla ilgili her şeye karşı aşırı bir hassasiyet geliştirmek üzereydim. Nefes alıp veriş sesi yükselmiş, erkeksi tıraş losyonu kokusu keskinleşmişti. Parmağımın altında bacak kasını hissetmeye bayılmıştım. "Bana yanıt vermedin. Daniel kadınlarla neler yaptığını biliyor mu?"

İçerisi karanlıktı ve surat ifadesini göremiyordum. "Daniel'a ona ihtiyaç duyduğumda yanımda olması için para veririm. Sır ortağım olmadığı için, görüştüğüm kadınlar hakkında bir şey bilmez."

"Görüştüğün kadınlar," diye fısıldayıp pencereye döndüm. Yanından geçtiğimiz sokak lambaları radar ışıkları gibi parıldıyordu. Ona evet dersem, on üç numara olacaktım. Bunun uğurlu olacağını sanmıyordum. On üç her zaman uğursuz bir rakamdı.

Elini dizime koyunca, bacağıma bir sıcaklık yayıldı. "Ne düşündüğünü bilmek isterdim."

Bu samimi hareketi dikkatimi ona yöneltmemi sağladı. "On üç numara olabilirim."

Emin değildim ama sanki bu gözlemim hoşuna gitmiş gibiydi. "Sanırım öyle."

Batıl inançlara sahiptim. Hep öyle olmuştum. "Uğursuz bir rakam."

"Ben öyle düşünmüyorum. Ayın on üçünde dünyaya gelmişim."

Eğer bu teklife evet dersem, bir şey ters gidecekti ve bu adam beni incitecekti. Yanımda otururken ne kadar evet dememi istediğinden eminsem, öyle olacağından da emindim. "Birimiz yanmadan böylesine ateşli bir ilişkinin mümkün olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?"

Karanlıkta sırıttığını hissettim. "Aramızdaki şey ateşli mi sence?" Daniel, Ben'in dairesinin önünde durdu. Lachlan'a yanıt vermedim. Kontrolden çıkmış bir yangına körükle gitmek asla iyi bir fikri olamazdı.

Daniel kapıyı açtı, ben de Lachlan'ın ardından arabadan çıktım. Kaldırımdan binanın girişine yürüdük ve elimi tutarak beni fena halde şaşırttı. Çok tatlı ve samimi bir davranıştı. "Kendi yatak odan var mı?"

"Hayır. Addison'la aynı odayı paylaşıyoruz."

"Güzel."

Ne? Ben'le aynı yatağı paylaştığımı falan mı sanıyor? Ya paylaşıyor olsaydım? Üstümde hiçbir hak iddia edemezdi. Henüz. "Nerede uyuduğumu sanmıştın?"

"Bu daireler çok ufak olduğu için bilemedim açıkçası. Ama arkadaşının ağabeyinin seni yatağında görmek istediğine eminim. Öte yandan, bunu ben de isterim. Bu yüzden de bu konuda bir şey diyemem."

İşte, bir kez daha aklından geçenleri olduğu gibi söyle-mişti. Dürüstlüğünü takdir mi etsem, yoksa ağzından çıkacak bir sonraki söze karşı kendimi hazırlasam mı bilemiyordum. "Filtreni mi kaybettin, yoksa Avustralya'da insanlar akıllarından geçen her münasebetsiz lafı böyle söylerler mi?"

Binanın girişinde duruyorduk ve sonra olacakları tahmin edebiliyordum. Hatta ta içimde hissedebiliyordum. Kasıklarımda da. Beni öpecekti. Ben de beni öpmesini istiyordum. Fena istiyordum hem de.

Ama beni öpmedi.

Sırtım binanın duvarına yaslanana dek beni hafifçe geri itti. Kalçalarıyla da beni oraya sıkıştıracak biçimde duvara mıhladı. Kaçamazdım. Gerçi kaçmayı denemeyi de düşünmüyordum. Gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Aklımdan geçenleri olduğu gibi söylerim, çünkü aptalca oyunlar oynayacak vaktim yok. Sana numara yapmadığımı söylemiştim. Sana ne demek istediğimi göstermeye çalışıyorum. Senin de aklından geçenleri olduğu gibi bilmek istiyorum."

Delip geçen gözleri sinirlerimi alt üst ediyordu. "Peki, şu anda aklından ne geçiyor?"

Ağzı benimkine o denli yakındı ki, nefesinin ılıklığını dudaklarımda hissedebiliyordum. "Şu anda, aklımdan geçen tek şey; seni nasıl yatağa atacağım ve seni doruk noktasına ulaştırabilmek için yapacaklarım."

Hmmm... Evet, lütfen ve teşekkür ederim.

Dizlerimin ve ellerimin üstüne çöküp, dişi bir aslan gibi sürünmemi istiyordu. İçim alev alev yanıyordu ve daha beni öpmemişti bile. Bu adam çok ustaydı. Halka açık bir yerde durmuyor olsaydık, neler yapardı diye düşündüm.

Eliyle ağzıma dokundu ve başparmağıyla dudaklarımı

okşamadan önce çenemi sıktı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bu ağzı öpmek istiyorum."

"Neden öpmüyorsun o halde? Sana meydan okuyorum."

Teklifimi kabul etmesini beklerken suratına baktım. *Haydi, bunu yapmanı istiyorum.* Göğsüm öfkesine hızlı hızlı inip kalkıyordu ki, görüş alanıma girmişti ve nefesim de utanç verici bir biçimde derinleşmişti. Onu anadan, beklenmedik bir şekilde istediğime kendim de şaşmıştım. İçimde yükselen zil ve ıslık seslerini duymazdan geldim. Bunlar hissettiğim şeyin ne kadar yanlış olduğu konusunda beni uyarıyordu, çünkü bilinçaltımdan gelen uyarılara kulak asmak istemiyordum. Sadece bu adamın bana öner-diğini hissetmek, hayallerimin gerçek kılındığını görmek istiyordum.

Bir saniye sonra, dudaklarını dudaklarımın üstünde hissettim ve dilini ağzımda gezdirmesi için dudaklarımı araladım. Elleri suratımdan enseme kaydı ve beni tutsak alırmış gibi sertçe kendisine doğru çekti. İncecik elbisemden, ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum.

Dili dilimi bulunca, ağır ve baştan çıkarıcı bir dansa başladı. Bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Dizlerimin bağını çözmeyi başarmıştı ve artık bedenimin kontrolünü kaybetmiştim. Bedenim ona aitti, dilediğini yapabilirdi. Kuklacım haline gelmişti.

Beni öperken inledim ve ellerini elbisemin açıklığından çıplak tenimde gezdirdiğini hissettim. Dudaklarımdan ayırıp, suratımdan kulağıma kadar gezdirdi.

"Seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum. Bunun bir an melesi olduğunu biliyorsun. Birlikte olduğumuzda, seni inleteceğim."

Nefesimin kesildiğini hissettim. O güne dek, Blake bile

bana bu tür bir şey söylememişti ve Lachlan'ın bu vaadiyle ısındım.

Boğuk sesini tekrar duyduğumda, dudakları kulağımdaydı. "Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Kimin sesini duyduğunu bilmiyordum ama benim sesime hiç benzemiyordu. Çaresiz bir kadına aitti.

"Orgazma ulaştırmam için yatağımda olmana gerek yok." Elini elbisemin arkasından çekti ve belimden dokunmasını en çok istediğim yere kaydı. Heyecanla kesik kesik nefes alıp vermeye başladım.

Birisinin hafifçe öksürdüğünü duyunca, irkilip sıçradım. Ama Lachlan ısrafını bozmadı. Başını sesin geldiği güney yönüne doğru çevirirken, sinirlenmiş gibiydi. Derin derin içini çekip, bizi rahatsız eden kişiye baktı.

Binada oturan, hatta dünyadaki herhangi birisi olabilirdi ama tabii değildi. Ben'di. Yanımızdan geçip kapıya giderken, sesi son derece öfkeliydi. "Affedersiniz. Sizi bölmek istememiştim."

Utançtan ne diyeceğimi bilemedim. "Hayır, sorun değil. Bir şeyi böldüğün falan yok."

Yalancı, yalancı. Bacaklarımın arası cayır cayır yanıyor. Bedenimin geri kalanı da farklı değil.

Ben araya tam Lachlan sürtüklük düğmeme basacağı anda girmişti. Kahretsin, zamanlaması daha kötü olamazdı. "Seni Lachlan Henry'yle tanıştırayım. Bu, Ben Donavon."

Birkaç saniye birbirlerine baktılar ve birden pipilerini çıkarıp bir sidik yarışına girmelerini bekledim. *Vay canına. Bu sessizlik insanı hiç germiyor.*

Elini tokalaşmak için ilk uzatan Lachlan oldu. "Tanıştığımıza memnun oldum Ben."

Ben tokalaştı ama bunu yaptığına hiç de memnunmuş gibi bir hali yoktu. "Tanımasın ilk defa duyuyorum ama sanırsınız bana tanıdık geldi. Daha önce karşılaştık mı?"

Lachlan elini geri çekip başını salladı. "Sanmıyorum." Ben ona dikkatle bakmaya devam etti. "Karşılaştığımıza eminim."

Lachlan avucuyla çenesini ovuşturdu. "Üniversitedeki şarap tanıtım gecesinde olmalı. Evet, orada karşılaşmış olmalıyız."

"Hayır, orada değil."

Lachlan omuzlarını silkip, ellerini cebine soktu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, dostum."

Ben rakibinden uzaklaşmamı istediğini kesinlikle gizlemedi. "Işin bittiyse, seni yukarı kadar geçireyim."

Burada işim bitmedi. Kesinlikle bitmedi. "Şey, biraz sonra gelirim."

Kapıyı gereksiz bir biçimde sertçe açıp içeri girerken hiçbir şey demedi.

Lachlan, lafı Ben'in benden ne kadar çok hoşlandığına getirmek için kapının kapanmasını bile beklemedi. "O herif seni fena istiyor."

Ben'den söz etmek istemiyordum. Lachlan'ın elini yine elbisemin altına soktuğu ana geri dönmek istiyordum. Bu yüzen, ona biraz daha yaklaştım ve kollarını omuzlarına doladım. "Nerede kalmıştık?"

Ağzını benimkine yaklaştırıp, dişleriyle alt dudağımı çekti. "Birisi daha araya girerse, bir anda patlayabilirim. Yarın benimle birlikte üzüm bağına geldiğinde, sözümü yerine getirsem olur mu?"

Ona riski göze aldığımı söylemek istiyordum ama haklıydı. Bizi birisi daha rahatsız ederse, işin keyfi kaçacaktı. "Tamam."

Alnımı öpünce şaşırdım, çünkü böyle bir şey yapması-

nı beklemiyordum. Girmek üzere olduğumuz anlaşmaya uymuyordu. "Saat onda seni almak üzere burada olurum."

"Bekliyor olacağım." Nefessiz ve uyarılmış bir halde.

"Baskı yapmak istemem ama programım Perşembe akşamına dek boş. İlişkimizin eğlenceli kısmına geçebilmek için, aramızdaki bu yabancılığı üstümüzden atmayı dört gözle bekliyorum."

"Evet demedim." *Zor kadın rolü oynuyorum.*

Beni kendisine çekip kulağıma fısıldadı. "Ama diyecek sin."

Küstah hergelenin tekiydi. Ama haklıydı. Yine de bu ufak sırrı ona henüz açıklamayacaktım. Biraz daha teredd dütte kalması gerekecekti. "Düşüneceğim."

"Ben de yarına dek seni düşüneceğim." Tekrar alnımı öptü, ben de arabaya gidişini izledim.

Bu yakışıklı adamın beni çeken karanlık bir yanı vardı ama bir yandan da arkama bakmadan kaçmak istiyordum. Hayatımda hiçbir şeyden bu denli emin olmamıştım ve bu işe nasıl karıştığımı düşünmeden edemedim.

Daireye girdiğimde, Ben ortalıkta yoktu. Sanırım odasına girmiş, benimle karşılaşmama oyununa devam ediyordu. Benim için hava hoştu. Bir başkasıyla ilişkiye girdiğim için beni suçlu hissettirmesine izin vermeyecektim. Onu aramızda bir şeyler olacağına inandırmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Yatak odama girdim ve Addison'ın orada olmadığını gördüm. Cep telefonuma baktım. Bana Zac'te kalacağına dair bir mesaj yollamıştı. Güzel. Umarım bu sefer sabaha kadar orada kalırdı.

Sekizinci Bölüm

Jack McLachlan

Bayan Beckett'la birlikte çok hoş bir akşam geçirdikten sonra, daha yatağa gireli bir saat olmuştu ki Chalice Üzüm Bağı'ndaki sağ kolumdan bir telefon geldi. Beni o saatte aradığına göre, önemli bir şey olmuştur diye düşünerek hemen doğruldum. "Clyde, sorun nedir?"

"Seni bu saatte utandırdığım için özür dilerim, Jack ama bu gece Chalice'te bir yangın çıktı. Kontrol altına alındı ama güney tarafı hasar gördü."

Chalice en sevdiğim üzüm bağıydı. Ben küçükken orası babama aitti ve şu anda yanımda çalışan işçilerle çocukluğumda orada sık sık vakit geçirmiştim. O insanları o kadar uzun zamandır tanıyordum ki, artık aile gibi olmuştuk. Güvenlikleri benim için her şeyden önemliydi. "Yaralanan var mı?"

"Hayır, yok."

Kimsenin yaralanmadığına şükrettim. "Hasar tespiti yaptın mı?"

"Hava karanlık olduğu için söylemek zor ama asgari düzeyde gibi gözüküyor. Erken fark ettiğimiz için şanslıyız. John o sırada uyanıkmış ve alevleri yatak odasının penceresinden görmüş." Üzüm bağının hâlâ yeşil olması

ve birkaç gün önceki yağmur yüzünden nemli oluşu da yangının yayılmasını engellemişti. En azından, bu konuda şanslıydık.

"Nasıl başladığını anlayabildiniz mi?"

"Sabahleyin itfaiye şefi araştırma yapmak için gelecek ama bunun kundakçılık olduğunu sanmadığını söyledi. Yarın kesin olarak bir yanıt verebilecekmiş."

Kundakçılık mı? Bu, hiç de iyi bir haber değil.

Daniel'ı arayıp, bir saat içinde Sydney'e gideceğimi haber verdim.

Paige'in telefon numarası bende yoktu ama ona da planlarımın değiştiğini haber vermeliydim. Kütüphaneme girip, çoktan ona vermek üzere seçtiğim telefonu aldım. Kısa bir not yazıp, paketin içine sıkıştırdım.

Sonra da özel asistanım Jonathan'ı aradım. "Ben Jack. Bu saatte aradığım için kusura bakma ama sabah ilk iş yapman gereken bir şey var. Ofisime geldiğinde, masanın üstünde kahverengi bir paket göreceksin. Onu sabah saat tam sekize kadar birisine götürmen gerek. Benim için oldukça özel ve önemli bir mesele."

"Tabii, efendim. Sekizi bir dakika bile geçirmem."

Yolda fazla trafik olmadığından, siyah renkli, üstü açık Fisker Karma arabamın direksiyonuna geçtim ve Chalice'e doğru aşırı hızda ilerlemeye başladım. İçimdeki iş adamı Chalice'teki sorunu nasıl çözmesi gerektiğini düşünmeliydi ama aklımda başka bir şey vardı. Bu şeyin uzun kahverengi saçları, iri altın kahverengi gözleri ve beni, düşündüğümde bile sertleştiren bir vücudu vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Laurelyn Prescott

Ertesi sabah, suratıma inen bir kolla uyandım. Off! Yine geri gelmişti. Ziyaretim, sureklı olarak uykumda suratıma bir şeyle vurulmasından dolayı kısa sürecek gibiydi. Ona sertçe dirsek attım. "Artık şunu yapmayı kes Addison."

İnleyip diğer yana döndü. Guzel. Suratı diğer tarafa dönük olduğunda, daha guvende oluyordum.

Derken, yatak odasının kapısı sertçe çalındı ve diğer taraftan Ben'in gıcık olmuş sesi duyuldu. "Sana *ondan* bir paket daha geldi."

Addison'ın gözleri şak diye açıldı. Bir kedi gibi gerinip, bir porno yıldızı gibi inledi. "Bir paket daha mı? Belki yine kahvaltı sepeti yollamıştır. Açlıktan ölüyorum."

Saate baktığımda, daha sekiz bile olmadığını gördüm. Beni gece eve bıraktığında vakit bir hayli geçti. Bu paketi bu kadar erken nasıl yollatmış olabilirdi?

Sutyenimi taktım, çünkü Ben'in önünde "memelerimi sallaya sallaya" gezinmek istemiyordum. Üç ay boyunca sevgilim olacak adamın bana ne yolladığına bakmak için içeri gitmeden önce, sabahlığıma sarınıp her yanımı iyice örttüm.

Masanın üstünde ufak, kahverengi bir paket duruyordu. Ambalajı bir makasla kestim. İçinden yeni bir iPhone'la el yazısıyla yazılmış bir not çıktı:

> Üzüm bağlarından birinde acil bir durum var. Günün büyük bir bölümünde burada olmayacağım, o yüzden bugünkü planımızı iptal etmek zorundayım. Bu telefon doğrudan bana bağlanır. Telefon numaram kayıtlı. Telafi için en kısa zamanda konuşalım. - Lachlan

Hissettiğim hayal kırıklığı beni şaşırttı. "Lachlan'ın iş yerinde bir sorun çıkmış, günün geri kalanında yapacak bir işim yok."

"Harika. Zac'le Ben de bir proje üstünde çalışıyorlar. Bir kızlar günü yapıp, alışverişe çıkabiliriz."

Alışveriş yapacak param olmadığı için, vitrinlere bakmakla yetinecektim. "Harika bir fikir."

Addison yeni iPhone'u eline aldı. "Niye sana başka bir telefon yolladı? Senin telefonun olduğunu bilmiyor mu?"

iPhone bir hediye değildi. Seks için aramamı sağlayacak bir cihazdı. Yani, tüm kontrol ondayken, benimle iletişime geçmek için kullanacaktı. İzini belli etmemesinin bir yolu da buydu. Bana asla gerçek numarasını veremeyeceği için, sırf benim arayabilmem için bu telefonu almış olmalıydı. Bu telefonun doğrudan ona bağlı olduğunu söylerken, bunu kast etmişti.

Dahası, bu telefon ilişkimizin romantik olmadığını ve asla olmayacağını da anlatıyordu. Her şey önceden ayarlanmıştı ve geçiciydi. Bunu hiçbir zaman unutmasam iyi olacaktı.

"Buraya geldiğimizden beri telefonumda bir tuhaflık var. Bir türlü şarj olmuyor, sanırım bu yüzden yeni bir telefona ihtiyacım olduğunu düşündü." En yakın arkadaşıma yalan söyledim, çünkü ona Lachlan'la yaptığımız anlaşmayı anlatmaya dilim varmıyordu. Addison onun çatlağın teki olduğunu düşünecekti. Lachlan'ın teklifi kabul ettiğim için, kesinlikle ben de öyle olmalıydım.

Onuncu Bölüm

Laurelyn Prescott

Chalice'e kadar olan beş saatlik yolu dört saatten biraz daha uzun bir zamanda kat ettim. Oraya vardığımda, Clyde'ın ana ofis binasının önünde beni beklediğini gördüm. "Jack, epeydir görüşmemiştik. Geldiğine çok sevindim ama keşke daha iyi bir nedenle gelmiş olsaydın."

Clyde Chalice'te babam için ben doğmadan önce çalışmaya başlamıştı ve artık benim için çalışıyordu. Tüm hayatım boyunca onu tanıdığın için, ona güveniyordum. "Seni gecenin bir yarısı bu yüzden yataktan kaldırdığım için özür dilerim."

"Bu da işin bir parçası Clyde. İyi, kötü ve çirkin. Bu sefer, sadece kötü ve çirkin söz konusu."

"İtfaiye şefi saat dokuz gibi geleceğini söylemişti, az sonra burada olur sanıyorum."

Bir an önce yanan bölgeyi görmek istiyordum. "Oraya gidip, hasara göz atabilir miyiz?"

"İtfaiye şefi gündüz gözüyle her tarafı incelemeden gidemiyoruz. Birçok insan yangının söndürülmesi için uğraştı; bu yüzen, olay mahalline kimsenin girmesini istemiyor."

Mantıklı gibiydi. Saatime bakıp dokuza çeyrek olduğunu gördüm. Paige paketimi almış olmalıydı. İtfaiye şefinin gelmesine biraz daha vakit olduğundan, bu yeni iletişim yolumuzu denemeye karar verdim.

Sadece Paige'den gelen telefonlar için yanımda taşıdığım telefonu çıkarıp numarasını tuşladım. O sırada telefon elinde olmalıydı, çünkü ilk çalışta yanıt verdi. "Günaydın, Bay Henry."

"Günaydın, Bayan Beckett."

"Senin aradığını nereden bildiğimi mi merak ediyorsun?" Sesindeki alaycı tonu hissedebiliyordum.

"Sana telefonu yollayan ve numaranı bilen tek kişi olduğum için olabilir mi? Yoksa ekranda ismimi mi gördün?"

Güldü. "Hiçbiri değil."

"Değil mi?" O sabah evden telaşla çıktığım halde, telefonun zil tonunu da özel olarak ayarlamıştım. "O halde, 'Açık Seçik Konuş Benimle' zil tonu olabilir mi?"

"Evet, akla en yatkın neden bu."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok. Bunun için ekstra puan almayı hak ettın."

Demek, bana puan veriyordu? "Ekstra puan sisteminden haberim yoktu. Kişiye özel bir zil tonu bana kaç puan kazandırdı Bayan Beckett?"

"Henüz bir ödüllendirme sistemi belirlemedim ama karar verdiğimde sana haber veririm."

Bir puanlama ve ödüllendirme isteminden daha çok ilgimi çeken bir kararı duymak istiyordum. "Lütfen. Ödül zahmete değerse, ekstra puan kazanmak için daha da fazla çalışmaya razı gelebilirim."

"Ödüllerim her zaman zahmete değer Bay Henry. Üzüm bağındaki sorunu çözdünüz mü?"

"Evet ve hayır. Dün gece burada bir yangın çıkmış ama söndürüldüğü için herhangi bir tehlike yok. Ama bize ne-

ler olduğunu söyleyebilmesi için itfaiye şefini bekliyorum. Geç vakitlere kadar burada olabilirim. Dört, beş saatlik bir mesafe olduğu için, geç saatlere kadar dönemem. Planlarımızı telafi edebilmeyi umuyordum. Yarın olabilir mi mesela?"

"Hımm, ajandama bir bakmam gerek. Şu sıralar epeyi meşgulüm." Duraksadı. "Ama seni araya sıkıştırabilirim sanırım."

Onun bu oyuncu tavrına alışıp alışamayacağımı merak ettim. "Aynı plan mı? Saat onda seni alayım mı?"

"Bekliyor olacağım."

Yoldan bize doğru gelmekte olan bir araba örünce, itfaiye şefinin geldiğini tahmin ettim. Güzel. Erken gelmişti. Bu işi bitirip, Avalon'a geri dönmek istiyordum. Paige'in yanına dönmek istiyordum. "Tamam. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattık ve itfaiye şefini ofisin dışında karşıladım. Bana toplayacağı kanıtları ve bunları soruşturmada ne şekilde kullanacağını açıkladı. Ben de onunla birlikte yangının meydana geldiği alana gittim ve birisinin üzüm bağını yaktığına dair kanıtları toplarken, ayağının altında dolanmamaya gayret ettim.

Onca hasarı görmek üzücüydü ama çalışanlarım yaralanmış olsa, her şey çok daha kötü olurdu diye düşündüm.

"Bu kanıtları test edilmesi için yollayacağım, çünkü bunu yapmak zorundayım ama bunun kundakçılık olduğunu söyleyebilmem için sonuçları beklememe gerek yok. Burada her yana, yangını hızlandırıcı bir madde saçılmış. O yüzden, düşmanlarınız olup olmadığını düşünseniz iyi olur. Bunu tekrar yapmayı deneyebilirler."

Bunu düşünmeme gerek yoktu; kimin yaptığını biliyordum. "Pekâlâ."

İtfaiye şefine arabasına kadar eşlik ettim, sonra Clyde'ın

bilgi vermemi beklediği ofise geri gittim. Masamın karşısındaki sandalyelerden birinde oturduğu için, masanın etrafında dolanıp, bıkkınlıkla deri koltuğuma çöktüm. "Kundakçılık olduğunu söyleyebilmek için test sonuçlarını beklemesi gerekmediğini söyledi."

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Birbirimizi çok uzun süredir tanıyorduk ama Clyde'a içinde bulunduğum berbat durumu anlatamazdım. O yüzden, ikinci babam olarak gördüğüm adama yalan söyledim. "Hayır. Senin şüphelendiğin kimse var mı?"

"Aklıma bunu bir tek rakiplerimizden birinin yapmış olabileceği geliyor ama sezonun bu kadar başında ya da bir yağmurdan sonra yapmış olamazlar. Amatörce bir iş."

Ya da dikkatimi çekmeye çalışan bir sosyopatın işiydi.

On Birinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Kızlar alışveriş günümüzde, Addison'la birlikte Ben'in dairesinin yakınlarındaki butiklerle dolu bir alışveriş merkezindeki iç çamaşırı mağazasına gittik. Muzırdan şirine kadar her türlü iç çamaşırı ve geniş bir seks oyuncakları yelpazesi vardı.

Addison üstünde Noel Baba teması bulunan bir sutyen, külot ve kırmızılı beyazlı şeker desenini andıran çizgileri bulunan bir jartiyer takımına hayranlıkla bakmadan edemedi. Bir aynanın karşısına geçip takımı üstüne tuttu. "Kahretsin, bunu giyebilseydim Zac cidden çok mutlu bir Noel geçirirdi."

"Hazır konu Noel'den açılmışken, planımız nedir? Dairede yemek mi pişireceğiz?"

Bana doğru dönünce, surat ifadesinden bir terslik olduğunu anladım. "Şey, o konu..."

İkinci ipucu da eliyordu. Addison kekelemeye ve duraksamaya başlayınca, söyleyeceği şey asla iyi olamazdı. "'Şey, o konu...' da ne demek?"

Suratında, *lütfen bana kızma*, der gibi bir ifade belirmişti. Eee, ne yapmam gerekiyordu? Sinirlendim tabii. "Sakın kızma ama Zac beni Noel'de ailesiyle tanışabilmem için evine götürmek istiyor."

Dünyanın En Kötü Arkadaşı. "Addison! Beni Ben'le tek başıma bırakamazsın. Lachlan'la tanıştığımdan beri nasıl davrandığını biliyorsun."

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım. Her ikiniz de Zac'in ailesinin evine davetlisiniz."

Yok, daha neler. "Sen ve Ben bensiz gidebilirsiniz. Noel'i tanımadığım insanlarla yabancı bir evde geçirmektense, tek başıma geçirirım daha iyi." Bu tür emrivakiler yapılmasından hiç hoşlanmadığımı iyi bilirdi. Benden bunu yapmamı istediğine inanmıyordum.

"Sence Lachlan seni evine çağırmaz mı?" Bu da, Addison'ın bensiz plan yaptığı için beni daha iyi hissettirmek adına dikkatimi başka bir yöne çekiş yöntemiydi.

Bu, kesinlikle olamazdı. "Kesinlikle hayır. Daha yeni tanıştık."

Ona hakaret etmişim gibi ellerini beline dayadı. "Neden öyle dedin şimdi?"

Belki de Lachlan'ın gerçek ismini bilmediğimdendi. İlk nedenim bu olabilirdi. "Çünkü bu tür bir tatil dönemini birlikte geçirebilecek kadar iyi tanımıyoruz birbirimizi."

"Ama ben de Zac'i senin Lachlan'ı tanıdığından daha uzun süredir tanımıyorum ki."

Haklıydı ama geldiğimiz günden beri onunla yatıp kalkıyordu. Tamam, aslında üçüncü gün bunu yapmaya başlamıştı. "Sen ve Zac farklısınız. Buraya geldiğimiz günden beri bir dakika olsun birbirinizden ayrılmadınız. Bense Lachlan'la sadece birkaç kez görüştüm. İkisi çok farklı."

Seksi Noel Baba desenli iç çamaşırlarını bana uzattı. "Bunu onun için giyersen, tatilde seni ailesinin evine çağıracağının garantisini verebilirim. Hatta evlenme bile teklif edebilir."

Bay Lachlan Henry'den yeteri kadar teklif almıştım. Hâlâ karar vermem gereken teklif üstünde düşünüyordum. "Ailesinin evine davet edilmeyi falan beklemiyorum. Bir evlilik teklifi de beklemiyorum." Kırmızılı beyazlı takımı elinden alıp, aynanın karşısında hayranlıkla inceledim. "Onunla birkaç gün geçirmemi istedi. Geceleri de tabii. Belki de buna ihtiyacım olabilir. Ne dersin?"

"Onun evinde kalacağını söylememiştin. Bu durum birkaç kere dışarı çıkmaktan daha ciddi gibi."

Noel Baba çamaşırlarını askıya astım ve raflardan birindeki muzır cücelerden birini aldım. "Bilmiyorum. Bana sordu ama henüz yanıt vermedim." Bu başka bir yalandı. Onunla kalacağımı bal gibi de biliyordum ama bir fahişe gibi konuşmak istemediğimden, emin değilmişim gibi davranıyordum. Bu iç çamaşırı takımını da alıp almama konusunda emin değilmişim gibi numara yapıyordum. Bu da bir yalandı.

Korkunun bir yetenek olduğunu duymuştum. Doğruysa, o gün gerçekten de yetenekliydim. Lachlan'ın gelmesini beklerken, tir tir titriyordum.

Telefonum çaldı ve *Açık Seçik Konuş Benimle* zil tonu ötmeye başladı. Telefona yanıt verdiğimde, sinirlerimin laçka olduğunu belli etmemeye çalıştım. "Günaydın."

"Sana da günaydın. Neredeyse geldim sayılır. Kapıya kadar gelip, âşık oğlandan izin almam gerekiyor mu?"

Ben evde olsaydı, izin alması gerekebilirdi ama evde değildi. Şükürler olsun. "Evde bir tek ben varım. Dahası hazırım, seninle dışarıda buluşabiliriz." Lachlan'ın bana verdiği telefonu kapatıp çantamdaki kendi telefonumun yanına koydum. Çiçekli çantamı kapıp daireden dışarı çıktım.

Binadan çıkarken, Lachlan inanılmaz derecede şık, üstü açık bir spor arabadan üstünde rengi solmuş bir kot pantolon ve hakı renkli bir gömlek giymiş vaziyette indi. Kıyafeti resmi değildi; biraz salaş, hatta bir taşralının giyeceği türden bir kıyafetti. Bir İndiana Jones şapkası olduğuna da emindim. Üstünde bir takım elbise olmasa da, fena halde yakışıklı gözüküyordu.

Harika birkaç gün geçireceğim.

Kaldırımın orta yerinde yanıma geldi. "Bakıyorum da bugün takım elbise giymemişsin."

"Sözümü tuttum."

Bir sözünü tutmuştu. Bakalım diğerini de tutacak mıydı?

"Yanına çanta almışsın." Sırıtıp öne eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra çantamı aldı.

"Kalacağım anlamına gelmez." Büyük bir yalandı. Bunu suratıma bakınca anlayıp anlamadığını merak ettim.

Başını hafifçe yana eğdi. "İçinde ihtiyaçlarının bulunduğu bir çanta, Avustralya'da ABD'deki anlamı taşımıyor mu?"

"Bu çanta, her ihtimale karşın hazırlıklı olduğum anlamına geliyor."

"Bana biraz ağır geldi, içinde sanki birkaç günlük ihtiyaçların varmış gibi." Elimi tuttu ve birlikte arabasına yürüdük: Sanırım, birbirimize karşı yabancı hissetmememiz için vakit kaybetmek istemiyordu.

"İşlerin nasıl gittiğine bakacağız."

Bagajı açıp, eşyalarımı spor, çok pahalı ve üstü açık siyah arabasına yerleştirdi. "Daha önce hiç buna benzer bir araba görmemiştim. Markası nedir?"

"Bir Fisker Karma Sunset."

"İsmini hiç duymamıştım. Çok... Etkileyici."

"Biliyorum." Kapımı açtı. Arabaya binip, harika adımlarla sürücü tarafına doğru yürüyüşünü izledim. Dürüst olmam gerekiyordu. Kim bu adamla üç ay boyunca birlikte olmak istemezdi ki?..

Ona evet diyeceğimi biliyordum. O da biliyordu. Bunu zaten söylemişti ama kolay kolay pes ettiğim izlenimini yaratmak istemiyordum.

Arabayı çalıştırdı. Motordan derin bir uğultu yükseldi. "Üstü açık mı kalsın, yoksa kapatayım mı?"

"Açık kalsın ama önce çantamdan bir saç lastiği alayım."

"Torpido gözünde lastik toka olacak."

Sadece bir saç lastiği olsa da, bir numaradan on iki numaraya kadar diğer kadınlardan birinin kullanmış olabileceği bir şeyi asla kullanamazdım. Uzanıp torpido gözünü açarken, suratımda beliren ifadeyi fark etti. "Sana bir başka kadının iç çamaşırlarını giymeni söylemedim. Kız kardeşimin de saçları uzundur ve arabanın üstünün açık kalmasından hoşlanır. Bu yüzden, orada hep saç lastikleri bulundurur.

İyi bahane.

Lastiği ondan alıp saçlarımı toplarken, kız kardeşiyle ilgili söylediğinin uydurmasyon olup olmadığını merak ettim. "Hazırım."

Wagga Wagga'nın dışına çıkıp üzüm bağına doğru giden yol muhteşemdi. Eve giderken, birbiri ardına uzanan yeşillik alanlardan geçtik ve oraya yaklaştığımızda uzakta eski tarz bir malikâne gördüm. Ama Avustralya değil İtalyan mimarisini andırıyordu sanki. Öte yandan, Avustralya mimarisi konusunda da pek bilgi sahibi değildim. "Bayan Beckett, burası Avalon Üzüm Bağı."

Vay canına. İnanılmaz bir yerdi. "Patronun seni bu kadar güzel bir yerde konaklatıyorsa, seni çok tutuyor olmalı."

"Öyle de diyebilirsin."

Arabadan inince, Lachlan bagaja yöneldi. Kaşlarını havaya kaldırıp "Kalıp kalmayacağını bilmediğine göre, çantan bagajda mı kalsın, alayım mı?" diye sordu.

Ona evet demem için yanıp tutuşuyordu ama henüz bu ufak oyunu sonlandırmaya niyetli değildim. "Şey... Sanırım, misafir odalarından birine götürmenin bir zararı yok."

"Neden hayır diyecekmişsin gibi numara yaptığını bilmiyorum."

Çünkü bu, onun oyunu. Bunlar da onun kuralları. Kısacık bir süre için bile olsa, bu oyunda kontrol sahibi olduğumu hissetmem gerek.

İlk durağımız mutfaktı. Çok güzeldi ve tıpkı lüks evlerin konu alındığı dergilerden fırlamış, şu kocaman İtalyan mutfaklarını andırıyordu. En azından, bu kadar güzel bir mutfağı sadece dergilerde görmüştüm.

Tezgâhın üstüne içinde yiyecek dolu bir sepet olduğunu görünce, bakmak için sepete eğildim. İçinde çeşit çeşit yiyecekler ve tabii, bir şişe de şarap vardı. "Çok hoş."

"Bunları ben hazırlamadım. Bayan Porcelli öğle yemeğimizi bizim için hazırladı."

"Bayan Porcelli kim?"

"Yemeklerimi ve temizliğimi yapan kadın."

Ne tuhaf. Patronu ona yemek pişirsin ve temizliğini yapsın diye birisini tutmuştu demek. "Onunla tanışacak mıyım, yoksa o da aile/arkadaş/kimlik belirleyici kategorisine mi giriyor?"

"Henüz karar vermedim ama zaten bugün burada olmayacağı için karşılaşmayacaksınız."

"Benim yüzümden mi?"

"Hayır. Tatil dönemi olduğu için izinli."

Doğru ya. Noel'e sadece birkaç gün kalmıştı. "Demek o da Wagga Wagga'da yaşamıyor?"

"Hayır. Onu da Daniel'la aynı şartlarla işe aldım. Ben nereye gidersem, o da oraya gelir."

Hizmetlileri onunla her yere gidiyorlardı. İnsanın bu kadar çok hizmetlisi olabilmesi için ne kadar para kazanması gerekirdi? Ucuza patladığını sanmıyordum. "Daniel da izinli mi?"

"Evet. Üzüm bağında görevli olan herkes pazartesiye kadar izinli. Dolayısıyla, burada bir tek ikimiz varız. Yalnızız."

Bunun beni korkutması mı gerekiyordu? "Yani, çığlıklarımı duyacak kime yok mu?"

"Hah, şimdi oyuna ısınmaya başladın. Gel de sana evin geri kalanını göstereyim."

Salona girdik ve köşede muhteşem siyah renkli bir Baby Grand piyano olduğunu gördüm. Piyanoya resmen vuruldum. "Piyano çalıyor musun?"

Bu varsayımıma çok güldü. "Tek bir nota bile çalamam."

Piyanonun başına gidip, fildişi renkli tuşları okşadım. "Çok güzelmiş."

"İç mimar salonda çok büyük olduğu için bu tür bir şey kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü."

Tuşlara hafifçe basarak, Avustralya'ya gelmeden önce bestelemeye başladığım bir şarkının notalarını çalmaya koyuldum. Piyanonun sesi kusursuzdu.

"Kimse tarafından çalınmaması çok yazık. Önümüzdeki birkaç ay boyunca çalınacağını umuyorum." *Bir tek piyanonun kullanılmasını ummadığını biliyordum.* "Seni dinlemeyi çok isterim."

"Bakarız," dedim parmaklarımı tuşların üstünde

gezdirip, piyano çalmak için can attığım halde yanından uzaklaşırken. Bunun için daha sonra fazlasıyla vakit olacaktı. Tam üç ay.

"Yatak odaları bu tarafta." Koridorda peşine takıldım. Bana evi gezdirirken, malikânenin önceki sahibinin bir kazada olduğunu ve hayaletinin bana vereceği odayı ziyaret ettiğini söyledi.

Süper. Beni bu şekilde korkutup yanına getirtebileceğini sanıyor.

"Genellikle, hayaletlerle ve gürültücü ruhlarla çok iyi anlaşırım, o yüzden sorun değil."

Beni koridorun diğer tarafına götürdü. "Misafir odasında kalmak istersen ve o kocaman yatakta tek başına korkarsan, beni burada bulabilirsin."

Yatak odası üniseks, modern bir tarzda döşenmişti. Nevresim takımı gri renkli, üstünde beyazlı, sarılı ve siyahlı vurgular bulunan geometrik desenli bir takımdı. Yatak odası estetik açıdan hoştu ama hiçbir romantik yanı yoktu. Dolayısıyla, ilişkimize de kusursuz bir biçimde uyuyordu.

Evdeki odaların hepsi mis gibiydi. Acaba bu Bayan Porcelli'nin işi mi, yoksa Lachlan aşırı titiz de odaların bal dökülüp yalanacak kadar temiz mi olmasını istiyordu.

Tam ev turunun bittiğini düşünürken, beni henüz göstermediği bir odaya götürdü. "Son durak."

Kapıyı açınca, karşıma duvarları boydan boya aynalarla kaplı bir oda çıktı. Zeminse, daha önceden görmediğim egzersiz aletleriyle kaplıydı. "Tanrım, birisi egzersiz yaparken kendisini izlemeyi seviyor anlaşılan."

"Malikânenin önceki sahibinin ailesinde bir balerin vardı, burası da çalışma odasıydı."

"Tamam. Bu daha kabul edilebilir bir açıklama."

"Dilediğin zaman spor odasını kullanabilirsin. Ses sistemi var, ayrıca televizyon da izleyebilirsin." Duvardaki dolabı işaret etti. "Düz ekran ve kumanda dolabın içinde. Ayrıca, Bluetooth da olduğu için, kendi müziklerini ya da başka şeyleri de dinleyebilirsin."

Yine varsayımda bulunmuştu. "Burada egzersiz yapacak kadar uzun süre kalacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bana henüz bir yanıt vermediğin için, bekleyip göreceğiz sanırım."

Bir koşu bandının üstüne çıkıp ayağımı pedala koydum. Birkaç kere çevirdim. "Evet gezersiz yaparım ama bu tür egzersizler yapmam. Egzersiz aletleri beni sıkar."

Kaşlarını oynattı. "Ne tür egzersizleri seversin peki?"

Pedalları daha hızlı çevirmeye başladım. "Öyle davranırsan, sana söyleyeceğimi sanmıyorum."

"Lütfen."

Bir süre ona tam olarak ne söyleyip söylemek istemediğimi düşündüm. "Dans ederim."

"Dans harika bir egzersiz yöntemidir."

Biraz daha hızlanıp, bakışlarımı ileriye diktim. Söyleyeceğim şeyi söylerken, suratına bakmak istemiyordum. "Direk dansı yaparım."

Evet. Dikkatini çekmeyi başarmıştım. "Direk dansı mı? Bir striptizci gibi mi yani?"

"Evet ama düşündüğüm gibi değil. Zevkli bir biçimde yapıldığında, çok güzel bir sanat tarzıdır. Sevdiğim için yapıyorum, üstelik bedeni gayet iyi çalıştırıyor. Çok zorluyor. İnsan varlığından haberdar bile olmadığı kaslarını kullanıyor. Ertesi gün her yanının tutulduğunu fark ediyorsun." Ona bakmadım ama sırıttığını hissedebiliyordum.

Yanıma gelip önüme geçti, ben de bisikletin üstünden ona baktım. "Bunu sırf egzersiz olsun diye mi yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Öğretmenim ve sınıf arkadaşlarım haricinde de kimse ders aldığımı bilmiyor. Bir de artık sen biliyorsun."

Dudaklarını yalayıp birbirine sürttü. "Daha seksi olmayacağını düşündüğüm anda, bana böyle bir şey söyleyip yanıldığımı gösteriyorsun."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Ne kadar süredir ders alıyorsun?"

Hımm. Üniversite birinci sınıftayken başlamıştım. "Sanırım, aşağı yukarı... Dört sene oldu."

"O kadar süredir ders alıyorsan, çok iyi olmalısın."

Omuzlarımı silktim, çünkü kendimle böbürlenmekten hoşlanmazdım ama direk dansında gerçekten de iyiydim. "Sanırım öyle. Eskiden jimnastik de yaptığım için çabuk ilerledim."

"Jimnastik de yaptın demek," diye güldü. "Yani, azmış bir grup herifin önünde becer beni diye bağıran topuklularla asla dans etmedin, öyle mi?"

Ona yanıt verirken, kusmak üzere olduğumu hissettim. "Bu manzarayı iyi biliyor gibisin."

Elini havaya kaldırdı. "İfade vermeme hakkımı kullanmak istiyorum."

"Bu, Amerika'da geçerli olan bir haktır. Avustralya'da hiçbir işe yaramaz."

"Soruma yanıt vermedin."

"Sen de vermedin."

Suratında kocaman bir gülümseme belirdi. "Bir kere, direk dansı yapan bir striptizci görmüş olabilirim. İki de olabilir."

Pis yalancı.

Pedalları çevirmeyi kesip beni yorduğunu anlatmak için derin derin içimi çektim. "Evet ve hayır."

"Neye evet, neye hayır?"

"Hayır, bir grup azgın herifin önünde hiç dans etmedim. Ama evet, direk dansı yaparken becer beni diye bağıran topuklu ayakkabılar giyerim."

"Artık bana göre kesinlikle ateşli bir kadınsın. Seninle ne yapacağım ben?"

"Bence bu sorunun yanıtını bekleyip göreceğiz, değil mi?"

On İkinci Bölüm

Jack McLachlan

Spor odasına DERHAL bir direk diktireceğim.

Onu ağırlık çalıştığım masaya yatırmadan önce, direk dansından ve içinde *becer beni* sözleri geçen her şeyden konuşmayı kesmeliyiz. Konuşmamızın yarattığı ereksiyonu gizlemek için ellerimi ceplerime soktum. "Aç mısın? Güzel. Ben de. Haydi, gidelim."

Egzersiz bisikletinden inerken güldü. Sanırım, beni ne hale soktuğunun farkındaydı. "Bir sorun mu var Lachlan?"

"Hiçbir sorun yok. Biraz karnım acıktı ve öğle yemeği yemeye hazırım."

Spor odasından çıkarken, ellerim hâlâ ceplerimdeydi. Kapıya doğru yürürken koluma girdi. "Ben de acıktım. Piknik yapmaya nereye gideceğiz?"

Bana dokunuşu, kot pantolonumun içindeki alevlere bir yenisini ekledi. "Henüz karar vermedim. Arabaya atlayıp, yolda birlikte bir yer seçeriz diye düşünmüştüm."

"Kulağa güzel geliyor."

Mutfağa girip yiyecek sepetini ve şarabı aldıktan sonra, üzüm bağına çıktık. Arazinin ortasına kadar arabayla gittik, evden yaklaşık bir buçuk kilometre ötede, düz ve

yeşillik bir alan gördüm. "Şuraya ne dersin?"

"Manzara muhteşem."

Arabadan inip, yere bir örtü serdik. Aramıza sepeti koyup örtünün üstüne oturduk ve Paige yiyecekleri çıkarmama yardım etti. "Bana şarap işine nasıl başladığını anlatsana."

Arasında ufak tefek yalanlar serpiştirilmiş gerçeğin bir kısmını anlatacaktım. "Gözümü bu işe açtım da deneyim bilir. Babam emekli olmadan önce bu işle uğraşırdı, aile mesleği yani."

"Peki, seni mutlu eden bir iş mi? Yani, seyahat etmek ve aileden uzak olmak nasıl bir şey?"

Şiraz'ın tıpası çıkarken pıt diye bir ses çıkardı. Sepetten bir kadeh alıp şarapla doldurdum. "İşimi seveceğim kadar iyi para kazanıyorum. Hem seyahatlerim sırasında senin gibi ilginç kişilerle tanışıyorum. Böyle bir işi kim sevmez?"

Paige uzattığım kadehi eline aldı. "Peki, ya bir aile sahibi olmak? Bir karın ve çocukların olsun istemiyor musun?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Uzun süre önce asla evlenmemeye karar verdim."

Şarap koklamadan önce, havaya kaldırıp rengini incelediğini fark ettim. Hızlı öğreniyordu. "Belki de doğru kadın ortaya çıkıp kalbini henüz çalmamıştır."

Umarım doğru kadının kendisi olduğunu ima etmeye çalışmıyordur diye düşündüm, çünkü bu konuda hataya düşerdi. Bu tür bir hayatta doğru kadın diye bir şey söz konusu değildi. "Hiçbir eş kocasının hayatında yarı zamanlı olarak var olmak istemez. Evlenirsem, bu tür bir evlilik yaşarım."

Ufak bir yudum aldı, tadını hissetmek için bekledi ve gülümsedi. "Güzelmiş. En azından, bana güzel geldi."

Ben de ufak bir yudum aldım. "Daha iyilerini içtim. Zaten, bu yüzden buradayım. Bu üzüm bağını en iyilerden biri haline getirmek için."

Küp küp doğranmış peynirlerle bir krakere uzandı. "Ama istediğin buysa, işinin seni bir aile sahibi olmaktan alıkoymaması gerek."

Yine aynı konuya geri dönmüştük. "Annemin babamın yokluğunda üç çocuk yetiştirişine şahit oldum. Sakın beni yanlış anlama. Babam harikadır ama asla evde değildi. Bunu evleneceğim kadına ve çocuklarıma yapamam. Büyük bir haksızlık." Hayda, bu da neren çıkmıştı şimdi?

"Çok özverili bir düşünce tarzı."

"Bu, sadece beni hiç tanımadığını gösteriyor. Emin ol ki, özverili falan değilim." Artık kendimden söz etmek istemiyordum. Ağzımdan bir şeyler kaçırıp, gereğinden fazla bir şey söyleyecekmişim gibi beni korkutmaya başlamıştı. Bu kadar çok özel soruya alışık değildim. "Ya Paige Beckett? Geleceğinde bir alyans görebiliyor mu?"

Evliliği ve bebekleri düşündüğünde gözleri ışıldayan birçok kadın gibi, onun da gözleri bir an için ışıldadı. "Günün birinde evlenip çoluk çocuk sahibi olmayı isterim."

Taze ekmeğe biraz jambon koyup bir sandviç hazırladı ve bana uzattı. "Çoluk çocuk mu? Birden fazla çocuk sahibi olmayı istiyorsun yani?"

"A, kesinlikle. En azından iki çocuğum olsun istiyorum, çünkü tek çocuk olmak çok sıkıcı bir şey."

"Bir müzik kariyeriyle birlikte bir arada yürütmek zor olacak."

"Henüz tüm ayrıntıları düşündüğümü söylemedim ama bunları düşünecek bol bol vaktim var." Ellerini sıra sıra asmalara doğru kaldırdı. "Bunlar hakkında daha çok şey öğrenmek isterim."

Yemeğimizi yerken, ona üzüm bağıyla, üzümlerle ve şarap yapımıyla ilgili bir şeyler anlattım. Daha önce birlikte olduğum kadınların aksine, dikkatle suratıma bakıyor, büyük bir merakla, adeta büyülenmiş gibi anlattıklarımı dinliyordu. Diğer kadınlar benimle ilgilenmemişlerdi. İlgilendikleri tek şey onlar için ne yapabileceğimdi. Bir tanesi hariç.

Paige'in bunu bilmesine imkân yoktu ama bu durum benim için gerçekten de büyük bir değişiklikti. Kadın arkadaşlarımdan birini ilk kez üzüm bahçesindeki evlerimden birine getiriyordum. Malikânenin kasabadan uzak oluşu bana başka bir seçenek sunmuyordu ama Avustralyalı olmayışı ve altı ay sonra kapıma dayanmayacağını bildiğimden, onu oraya getirmekte hiçbir rahatsızlık hissetmemiştim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, ayağa kalktım, onun kalkmasına yardım etmek için de ellerimi uzattım. "Benimle gel. Sana göstermek istediğim bir şey var. Bence çok hoşuna gidecek."

Yemeklerimizin geri kalanını toparlayıp, evin arkasındaki arazide ilerlemeye başladık. Spor arabamı üzümlerin muhafaza edildiği depo alanına açılan büyük ve oymalı ahşap kapıların önüne park ettim.

"Neredeyiz?"

"Bir üzüm mağarasında."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Şarabın saklandığı yer." Elini tutup, arabadan inmesine yardım ettim. "Gel. Bunun hoşuna gideceğini tahmin ediyorum."

Mağaranın kapılarını açtım ve işimle ilgili ürünleri görmesi için onu içeri soktum. Bakışları tepemizdeki kubbe biçimindeki taş tavandan her odada sıralanmış şarap varillerinin üstünde gezinirken, büyülenmiş gibiydi. "Bu... İnanılmaz bir manzara. Burası nasıl inşa edilmiş?"

"Bir bodrum katı gibi toprak kazıldı ve etrafındaki zeminin ağırlığıyla çökmemesi için etrafına bir çerçeve yerleştirildi."

Tavanı fark etti. "Taş kemerler muhteşem."

Ama kemerler odadaki tek muhteşem şey değildi. Paige etrafına bakınırken, fenerlerin ışığı suratında geziniyordu ve önümüzdeki üç ayın harikulade geçeceğine dair hiçbir şüphem yoktu. Ama önce, bana evet demesi gerekiyordu.

Evet diyecek. Evet demesini sağlayacağım.

Özel günlerin düzenlendiği diğer odaya giderken, ben de peşinden gittim ve etrafı meraklı bir çocuk gibi incelediğini gördüm. Masaları gördü ve tam ne işe yaradıklarını soracakken, artık konuşmak istemediğimi fark ettim. Bedenini hissetmek istiyordum. İki gece önce başladığımız şeyi bitirmek istiyordum.

Arkasından sessizce yaklaştığımda, uzun yemek masasına bakıyordu. "Burada neden bir... Ah."

Ellerimden biriyle belini sardım ve onu öylece kendime doğru çektim. Diğer kolumla da saçlarını tek omzunun üstüne attım. Dudaklarımı çıplak tenine dayayıp, kulaklarına doğru öpücükler kondurmaya başladım. "Buna daha fazla dayanamıyorum. Sana dokunmam gerek."

Ağırlığını bana verdi ve parmaklarını beline dayadığım elimin parmaklarına geçirdi. Yaptığım şeyi onayladığını bana bu şekilde gösteriyordu. Elimi bluzunun altına soktum ve avucum dantelli sutyenine ulaşana dek yukarıya götürdüm. Göğsünü ağır ağır okşarken, göğüs ucunun dantelli sutyenin altında sertleştiğini hissettim. Elimi sutyenin üstünden içine sokup, göğsünü saran kumaştan kurtarmaya çalıştım.

Hafifçe inledi ve ben nazikçe göğsüyle oynarken, kendisini kasıklarıma itti. "Galiba yerine getirmem gereken bir söz vermiştim, değil mi?"

Sesli yanıt vermedi ama evet der gibi başını salladı.

Elimi dümdüz karnına indirdim ve göbek deliğinde bir piercing olduğunu hissetim. Bunu daha sonra yakından incelemek üzere zihnimin bir kenarına yazdım ama o anda başka şeyler yapmayı planlıyordum.

Şortunun düğmesini açmak için çekiştirdim. Fazla uğraşmama gerek kalmadan açıldı ve fermuarını yavaşça aşağı çektim. Elimi karnına dayayıp daireler çizmeye başladım; çizdiğim her daire parmaklarımı dokunmam için can attığı bölgeye daha da yaklaştırıyordu.

Elimi dantelli külotunun içine soktum. Elime pürüzsüz bir ten gelince, ensesine eğildiğim yerde gülümsedim. "Bundan ne kadar hoşlandığımı bilemezsin."

Başını yana, bana doğru çevirdi. Derin ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Onu tam istediğim kıvama getirmiştim; parmağımı pürüzsüz teninde aşağıya doğru götürdüm ve ağır, onu deli edecek bir hareketle tekrar yukarı çıkardım. Hoşuna gitmişti ve daha fazlasını istiyordu, çünkü kalçalarını sımsıkı bana dayamıştı. "Paige, henüz bana bir yanıt vermedin."

Ağzından tatlı, hafif bir inleme yükseldiğini duydum. "Ha?"

"Hâlâ teklifimi kabul etmedin." Parmağımı tekrar aşağı kaydırıp, o şişkin bölgeyi bulana dek ağır ağır yukarı çektim ve üstünde daireler çizmeye başladım. "Bana evet demeni istiyorum."

"Ahh... Ne? Şu anda doğru dürüst düşünemiyorum."

Parmağımla daireler çizmeyi kesip, elimi geri çektim, çünkü evet ediğini duymaya kararlıydım. Daha fazla beklemek istemiyordum. "Buradayken, bana benim olacağını söyle."

Bileğime uzandı ve elimi külotunun daha da içine itti. "Durma."

Tekrar durmadan önce, onu birkaç kere daha okşadım. "Bana duymak istediğim yanıtı verirsen, devam ederim."

Elime karşı sallanmaya, kalçalarını sertçe itmeye başlamıştı. "Çok güzel. Sakın durma."

Ona dokunmam için can attığından, bana hemen vermek istemediği yanıtı alabilmek için bu durumu lehime kullandım. Dokunuşum onu titretiyordu; onu birkaç kere daha okşadım. "Söyle bana, Paige. Benim olacağını söyle."

"Evet."

"Evet ne?"

Kolumu sıktı. Hem de var gücüyle. "Evet, Avustralya'da olduğum müddetçe senin olacağım."

Başımı ensesine dayadığım yerden yine gülümsedim. "Duymak istediğim tek şey buydu."

Beni ne kadar mutlu ettiğini göstermek istedim. Elimi şortunun içinden çıkardığımda, ona dokunmadığım için mızıldanır gibi oldu ama bu, geçici bir durumdu.

Onu kendime çevirdim. Ellerimi kalçalarına götürüp, şortunu ve külotunu indirirken, gözlerimin içine baktı. Onu masaya oturttum. "Masaya yat."

Neler olacağını biliyor ve bunu istiyor.

Dudaklarımı kalçasının iç kısmına dayayıp, hassas tenini öptüm. "Bir daha söyle. Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Kalçasının iç kısmına birbiri ardına öpücükler konduruken, tekrar söylemesini bekledim. Böylece, ona bana ait olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilecektim.

"Seninim," diye inleyince, teklifimi kabul ettiği için

onu ödüllendirdim. Dilimi bacaklarının tam arasına daya-
dım ve ufak, şişmiş klitorisini bulmadan önce yukarı
doğru bir kere yaladım. Sonra da dilimle üstünde daireler
çizmeye başladım. Tadı çok güzeldi, hayal ettiğimden bile
güzeldi.

Saçlarıma uzanıp çektiğini hissettim. Bana bu şekil-
de doğru bölgede olduğumu anlatıyordu. Doruk noktasına
ulaşana ve çığlıkları mağaranın içindeki her ufak odada
yankılanana dek, onu öpüp emdim. Bağırmayı kestikten
sonra, masanın üstünde bir heykel gibi kaskatı kesildi.

*İyi ki herkes izinli; her orgazma ulaştığında böyle çığ-
lıklar atarsa, işimiz iş olur.*

Suratına varana dek, bedenine öpücükler kondurarak
yukarı doğru ilerledim. Derin derin nefes alıyordu ve ser-
semlemiş gibiydi. Suratıma odaklanabilmek için birkaç
kere gözlerini kırpıştırdı. Suratına bir gülümseme yayı-
lınca, ondan bir yanıt almak için kullandığım taktiklere
kızmadığını görüp rahatladım.

Dudaklarını öpüp gülümsedim, çünkü bunun sadece
başlangıç olduğunu biliyordum. "Bana evet dediğin için
pişman olmayacaksın."

On Üçüncü Bölüm

Laurelyn Prescott

Belimden aşağısı çıplak halde, oymalı bir yemek ma-
sasının üstüne sırt üstü uzanıp bakışlarımı tavana
diktim. Orgazm sonrası halinin yarattığı bir sersemlik ve
hafiflik hissediyordum. Adeta sarhoş gibiydim. Masum
bir bakire değildim ama bu, benim için yeni bir deneyim-
di. Blake beni asla böyle hissettirememişti; gerçi bu konu-
da bir çaba gösterdiği de söylenemezdi.

*Onu düşünmek istemiyorum. Benim için başka bir şeyi
daha mahvetmesine izin vermeyeceğim.*

Lachlan'ın beni öpe öpe bedenimden yukarı doğru iler-
lediğini hissettim ve onu karşımda gördüğümde, suratına
odaklanmam birkaç saniyemi aldı. Gülümsediğini görün-
ce, teklifini kabul ettiğim için mutlu olduğunu anladım.
Adilane davranmamıştı ama benden istediğini almıştı.
İleride bunu hatırlamam gerekecekti.

Pantolonunun fermuarını açış sesini bekledim ama
bunu yapmadı. Bana evet dediğim için pişman olmayaca-
ğımı söylediğini duydum. Buna diyecek hiçbir şeyim yok-
tu, çünkü haklı olduğunu biliyordum. Önümüzdeki üç ay
harikulade geçecekti.

En sonunda toparlanıp konuşabildiğimde "Mağara

Adamı," diye fısıldadım. *Ona bu lakabı takacağım.*

Başını geriye atıp gülmeye başladı, çok geçmeden ben de ona katıldım. Gülümsediğinde çok yakışıklı görünüyordu. Parıl parıl mavi gözlerindeki mutluluk şüphe götürmezdi. Tüm bunları benim için yaptığı, onu mutlu edebildiğim için ben de mutluluktan kanatlanıp uçabilirdim. Buna daha fazla mutlu olamazdım.

Suratını enseme doğru indirip burnunu sürüttü. Beni kokladığını biliyordum, çünkü uzun uzun kokumu içine çekip içini çekti. "Bir mağara adamı. Demek bir mağara adamı olduğumu düşünüyorsun, ha?"

Nefesinin ılıkça tenime akışını ve vücudumu kaplayan ürpertileri hissettim. "Mağara adamı eğilimlerine sahip olduğun su götürmez."

Boynuma bir öpücük kondurdu, ben de tam anlamıyla ulaşabilmesi için çenemi yukarı kaldırdım. "Eğilimlerimi beğenmiyor musun?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Sadece evet demene yardım etmeye çalışıyordum," diye hatırlatmada bulundu; sanki anlaşmamızı unuttuğumdan korkuyordu.

"Bir mağara adamı tarafından mecbur bırakıldım," diye kahkaha attım. Kahkaham, Lachlan'ın elinin çıplak meme ucuma uzandığında içime çektiğim ani havadan dolayı kesildi. Parmakları arasında yuvarladığı göğüs ucumun, dokunuşuyla tekrar taş kesildiğini hissettim.

Kulak mememi emmeğe başladı ve bu bana yeniden ağzının bacaklarımın arasında oluşunun nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Kulağıma doğru fısıldıyordu. "Verdiğin sözden dönmüyorsun, değil mi?"

İşte yine beni mecbur bırakıyordu ama bu sefer farklı bir şekilde. Hâlbuki bunun gereksizliğinin farkına varamıyordu, Paige Beckett zaten ona aitti.

Ona yeniden vazgeçtiğimi söylediğim takdirde beni iknasının ne kadar eğlenceli olabileceğini düşündüm. Zorlama şekli umurumda değildi, ancak istediğini elde etmesiyle ilgili beni uyarmış olduğundan dolayı şansımı zorlamamanın daha iyi olacağına karar verdim. Akla yatkın yollar kullanacağını iddia ediyordu ancak ufacık bir evet için bana yaptıklarından sonra bunun doğru olacağını düşünmüyordum. "Yo, hayır, sözümden dönmüyorum."

"Güzel. Ben de böyle söyleyeceğini umuyordum." Ağzını boynumdan çekti ve doğrulmak için kendini geriye doğru itti. Dokunuşunun öylece bitiverişiyle hissettiğim sızıyı içime gizledim. Ellerimi ellerinin içine aldı ve masadan kalkmama yardım etti.

Önünde, belimden aşağısı çıplak bir şekilde duruyordum. Bu adamın yanında sonuncu kez çıplak olmadığımı bilmeme rağmen, yine de kendimi savunmasız hissettim. Bu düşünce beni mutluluk dansımı yapmaya itse de bunu sonraya, yalnız olduğum bir zamana saklamaya karar verdim.

Taş zeminin üzerinden kaldırdığı çamaşırımla şortumu, ufak çocuğunu giydiren bir yetişkin misali içlerine girmem için bana doğru tuttu. Omuzlarına tutunarak dengemi sağladım, o da pürüzsüz tümseğime bir öpücük kondurmadan önce, öne doğru eğilip derince bir iç çekti. İkinci bir raunt için masa boyunca geri yatma isteği duymama neden oldu bu ama kendimi tuttum, çünkü benim için başka planları olduğunu biliyordum.

Çamaşırımla şortumu yukarı çekti, gitmemem gereken o yeri çok iyi bilişim beni korkutuyordu. Müsaade edersem eğer, bu adam kalbim için çok tehlikeli olacaktı. İzin verdiğim takdirde beni kullanacaktı. Bundan hiç şüphem

yoktu ve daha çok uzun olmayan bir zaman önce öğrenilmiş bir dersi kendime hatırlattım. Seksle aşkı asla karıştırma.

İşte tam da şu an, siyah ve beyaz kadar netiz ama işlerginin puslu tonuna döndüğü an yemin ediyorum çekip giderim. Konu kapanmıştı.

Şortumu iliklerken o da beni öpmekle meşguldü. Bunu, tepkimin ne olacağını görmek için mi yapıyordu merak ettim-yani bacaklarımın arasında gezinmiş ağzından gelen öpüşlere karşılık verip vermeyeceğimi görmek için. Karşılığında ben de onu şöyle sağlamından öptüm, gülümsedi.

"Yürüyüş yapalım." Elimi kavradı ve oda labirentlerinin içinden, mağara çıkışına doğru götürdü beni. Mağaradan ayrıldığımız için biraz hüsrana uğramıştım ama yakın bir zamanda beni tekrar oraya götüreceğini umuyordum. Mağara adamı tarzının hastası olmuştum.

Göz alabildiğince uzanan iki sıra halindeki asmayla kaplı çit örgü arasından yürüdük. Sessizdi, yanında öylece yürümek huzur vericiydi. Aklım bir sonraki konuşmamızın konusunu bulmak için dönüp durmuyordu, bir şekilde konuşmamak sorun yaratmıyordu. Yanında öylece olmak hoşnut olmam için yeterliydi, işte o an ne olup bittiğini fark ettiğim andı. Bu ilişkiyle ilgili olarak haklıydı. Birbirimize karşı kendimizi rahat hissediyorduk çünkü "mış gibiler" yoktu.

Önümüzdeki üç ay onundum ve bunun ne anlama geldiğine hazırlıklıydım. Sınırları olduğu açıktı ve benden ne beklediğini belirtmişti. Bu ani idrak durumumdan ötürü pek bir heyecanlandım, donakaldım. "Bu ilişki... Şimdi anlıyorum. Niye yürüdüğünü şimdi anlıyorum."

Gülümsedi ama yine de bir açıklama bekliyordu. "Neyi anlıyorsun, söylesene."

Sanırım o kelimeleri söylediğimi duymak istiyordu ve bence mahsuru yoktu. "Yapmacıklıklarımız ve kesin beklentilerimiz olmadığı için, kendim dışında bir şey olma baskısı hissetmiyorum. Bizim için bugün, yarın ya da gelecek ay ne getirecek endişesi taşımıyorum çünkü zaten biliyorum."

Yüzüme doğru uzandı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Gözlerimi izlerken yüzü ışıldıyordu. "Şimdi olayı tam olarak anladın... Senden ne istediğimi ve senin ne yapmana ihtiyaç duyduğumu biliyorsun."

Ne kadar memnun olduğunu görüyordum ve o an bir şey fark ettim. Bu adamı memnun etmek beni mutlu kılıyordu. Sağduyum bundan korkmam gerektiğini söylese de bir nedenden ötürü korkmuyordum.

Yürüyüşümüz sonrası mağaraya geri gittik ve tekrar arabayla eve dönüyorduk. O gece için planladığı şeyleri düşündüm. Aklında bir şey olduğunu biliyordum çünkü olayları içgüdülerine göre idare eden biri değildi. Bu zamana kadar yeteri derecede kontrollü gitmişti, her hareketi önceden planlıydı.

Eve vardık, beni kapıda indirdi, kendisi de arabayı park ediyordu. Kirli tabak ve kap kaçakları bulaşık makinesine yerleştirmek için piknik sepetini tezgâha götürdüm. Başka zaman olsa sanırım Lachlan kirlileri Bayan Porcelli'ye bırakıyordu. Ama bugün burada olmadığı için işi üzerime aldım.

Mutfağa girdiğinde son kalan tabakları makineye koyuyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama hallolduğuna göre artık bunu düşünmemize gerek yok."

Buzdolabını açtı ve iki şişe bira çıkardı. Kapaklarını çevirip birini tezgâhın üzerinden bana doğru itti. Beklen-

medik bir sürprizdi bu ama yalnızca şarap içtiğini düşünmek de sanırım benim fazla bilmişliğimden kaynaklanıyordu. "Bir bira iç benimle."

Şarap içmek çok teferruatlı işti. Bira benim hızıma daha uygundu. Sarı şişeye uzandım ve ışığa tutmadan ya da öncesinde koklamadan yudumlamaya başladım. Arkasından bıraktığı tadı anlamak için de şapırdamam gerekmiyordu. Sadece içiyor ve tadını çıkarıyordum çünkü bira içerken tek yapman gereken budur.

Etikete baktığımda biranın Avustralya markası olduğunu gördüm. Hoşuma gitmişti, içimi çok yumuşaktı. "Hiçbir şey buz gibi soğuk biranın yerini tutmaz."

Boşta kalan elime uzanıp çekti. "Oturma odasına gel, konuşup rahatlayalım." Arkasından ilerledim, bir kanepeye yan yana oturduk. Bacakları bacaklarıma sürtünecek denli yakınımdaydı ve ben, yine kendimi bir ergen gibi hissediyordum. En ufak bir dokunuş beni inanılmaz heyecanlandırıyordu. "Dün seni ektiğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Senin seçimin olmadığını biliyorum."

Boşta kalan elini çıplak bacağımı koydu ve profesyonel bir masör gibi kaslarımı çalıştırmaya başladı. "E, sen ne yaptın peki?"

"Addison'la alışverişe çıktık, üç gün sonra Noel olduğunu düşününce yapılacak doğru bir şey değilmiş tabii bu."

"Bir şey aldın mı?"

"Birkaç şey." İç çamaşırını düşünüp gülümsedim. Satın almak için cüzdanın dibini görmeye karar verdiğim o takımı kullanıp kullanmayacağımı bilmiyordum ama şimdi kesin emindim, giymek için sabırsızlanıyordum.

"Şehirde uzun süre kalmadım ama sanki Wagga Wagga'da alışveriş yapılacak fazla güzel yer yok gibi."

Haklıydı. Alışveriş için pek fazla seçenek yoktu. Ben Nashville'e alışkındım. Ülkenin en büyük yıldızlarının yaşadığı yer olduğundan alışveriş yerleri sayısız miktardaydı. "Alıştığım yerle kıyaslanınca biraz kısıtlı geldi."

Wagga Wagga'dan bahsederken bacağımı okşuyordu ama ben mağarada bana yaptıklarını düşünmeye daldığımdan birkaç saniyeliğine kaymış vaziyetteydim. Sydney'le ilgili bir şeyler dediğini duydum ve kendimi sohbetimize geri dönmeye zorladım, tam da zamanında bunu başarmışım ki davetini duyabildim. "Şubat'ta Sydney'de Madam Butterfly için biletim var. Oraya benimle gelir misin, seni alışverişe götürürüm?"

Kendisiyle iki ay sonrası için plan yapmamı istiyordu ve ben bu ilişkinin bana, bu zamanla o zaman arasında ne olup biteceği tereddüdünü yaşamadan yaptığı teklifi kabul etme yeteneği verdiğini fark ettim. "Tabi, çok güzel olur."

Müzisyen olduğum için muhtemelen opera sevdiğimi düşünüyordu ama yanılıyordu. Pek delisi değildim ama bunu ona söylemedim, çünkü beni operaya götüreceği için mutlu görünüyordu.

Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şeyden konuşarak biralarımızı bitirdik, hatta iki tane daha içtik. Bana hayatıyla ilgili daha fazla şey anlatıyordu ama yine de tedbirliydi, gerçeği tam olarak anlatmadığını düşünüyordum.

Çantamda, Dolly Parton'ın *Jolene* şarkısının çaldığını duydum. Bu annem aradığında çalan melodiydi, birkaç bira içmiş halde onunla konuşmanın akıllıca olup olmayacağından emin değilsem de Avustralya'ya geldiğimden beri kendisiyle sadece bir kez konuştuğumu düşünerek cevaplamaya karar verdim.

Çantama uzandım ve Lachlan'dan özür diledim. "Pardon ama annem arıyor, cevaplasam iyi olur."

"Özür dileme."

Çalmakta olan telefonumu aldım ve bunu bana onun gönderdiğini hatırladım. İkimiz de bu konuyu gündeme getirmemiştik. Ona, bunun için teşekkür edip etmemem gerektiğinden emin değildim. Garip bir durumdu. Teşekkür etmemek kaba kaçardı, neyse bunu sonra düşünecektim. Şu an Jolie Prescott'la konuşmam gerekiyordu.

"Merhaba anne."

"Merhaba kızım. Senden birkaç gündür haber almadığım için endişelendim."

"Endişelenmene gerek yok anne. Her şey yolunda."

"İyi de sen aramayınca bunu nasıl bilebilirim ki?"

"Haklısın, üzgünüm. Aramam lazımdı."

"Iyi vakit geçiriyor musun Avustralya'da?"

Şey, evet. Hem de çok. İyi vakit kaynağımdan bugün çok hoşnudum, kendisi şu an boş bira şişesini kaldırıyor ve kaşını gözünü oynatıyordu. Bana bir bira daha alır mıyım diye sordu, kafamı salladım. Boş şişemi aldı, yanımdan ayrılırken yürüyen inanılmaz manzaraya hayran kaldım. Daha önceki görüşmelerimizde takım elbise giymiş olduğu için, kıçının kot pantolon içinde nasıl şahane göründüğünü anlamak adına bu elime geçen ilk fırsattı.

"Çok iyi vakit geçiriyorum anne. Şu ana kadar Avustralya müthiş."

Bu hafta Nashville'de kaçırdığım şeylerle ilgili beni güncelledi ve sonrasında da uzunca bir soluk verdiğini duydum. Bu demekti ki aramasının arkasında bir sebep vardı. "Gitmeden önce tartıştığımız konuyla ilgili biraz daha düşündün mü?

Beni bu yüzden aradığına inanamıyordum. Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyordu. "Hayır, sana demiştim. O dediğini yapmayacağım ve fikrimi de değiştirmeyeceğim. Lütfen artık sormayı bırak."

Yanlış anlamayın. Annem iyi biridir, yalnızca kariyerim konusuna biraz saplantılı yaklaşıyor ve bu gerçekten son derece yorucu. "Baban sana borçlu Laurelyn."

"Anne, onu kendime ait kılmak benim kendime borcum. Bundan sonraki yıllarıma dönüp baktığımda, başardığım şeyden gurur duymak istiyorum."

"Laurelyn Paige, sen Jake Beckett'ın kızısın ve bunu da kendi yararına kullanmalısın."

"Hayır, ben Jolie Prescott'un kızıyım ve nasıl biliyorsam, öyle yapacağım. Bu konuşma benim için bitmiştir. Seni seviyorum anne ama kapatmam gerek. Haftaya ararım seni."

Lachlan odaya tekrar girdiğinde telefonu kapatmıştım. "Anneciğinle her şey yolunda mı?"

Annecik. Bunu söyleyiş tarzı çok tatlıydı. "Olabildiği kadar iyi. Bazen biraz zor olabiliyor."

Bana bir bira uzattı. "Canını mı sıktı?"

Can sıkmak biraz hafifletici bir ifade olurdu. " Evet."

"Üzerine konuşmak ister misin?"

Annem, büyükannem ve dedem haricinde kimse babamın büyük bir country müzisyeni olduğunu bilmiyordu. Tanıdığım herkesten saklamam gereken bir sırdı bu ama bunu Lachlan'dan saklamama gerek yoktu.

Gerçek kimliğimi bilmiyordu, bu da onu benim için bir istisna yapıyordu.

"Sperm donörümü, bana bir albüm anlaşması yapmazsa, karşılık olarak ona babalık durumuyla ilgili kamuoyuna açıklama yapmam konusunda tehdit etmemi istiyor."

Yüksek sesle söylediğimde olduğundan daha da feci geldi kulağıma ve hatalı olsa bile annemi savunma gereksinimi duydum. "Lütfen annemin kötü biri olduğunu düşünme, değildir."

Lachlan daha yakınımda olacak şekilde bana doğru kaydı ve kolunu omuzlarıma koydu. Ayaklarını sehpaya dayadı ve bir anda beni dinlemeye ve benimle konuşmaya hazır duruma geçti. "Kötü birisi olduğunu düşünmüyorum, sadece kızının başardığını görmek istiyor ama başarıya giden doğru yol onun gözünde bulanıklaşmış."

Bir müddet daha konuşup sohbetimizi Bayan Porcelli'nin yeniden ısıttığımız tavuk güveci hakkında devam ettirmek için mutfağa gittik. Bayan Porcelli ve ikisinin iş ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama içimden bir ses kadının kalbinde işverenine karşı bir zaaf olduğunu söylüyordu. Lachlan'ı oğlu gibi seven gri saçlı bir kadın canlandırıyordum hayalimde ama sonrasında aklıma birden başka bir düşünce geliverdi. Belki hayal ettiğimden daha gençti ve gizlice ona âşıktı.

Yemeğimizi bitirdik ve tabaklarımızı temizlerken kafamdaki Bayan Porcelli düşünceleri de canlılığını yitirdi. Arkamdan yaklaşıp boynumu öperek ellerini belimin etrafında gezdirirken işimi bitirmiş ellerimi kuruluyordum. Sanırım bunu seviyordu –beni şaşırtmayı– ve arkadan olan başka şeyleri de sevdiğini düşündüm.

Saçımı boynumdan çekti, böylece oraya daha fazla öpücükler kondurabiliyordu, ben de başımı yana doğru yatırdım. Bitirdiğinde yüzüme uzandı ve kendisine doğru çevirdi, böylece omzumun üzerinden ona bakabiliyordum. Sertleşmiş penisini popoma dayamış, dudağımın kenarını öpüyordu. Beni istiyordu. Hem de feci şekilde. "Gün boyu seni yatağıma atmayı düşünüyordum, sanırım artık yeterince düşündüm."

Elimi tuttu ve beni yatak odasına doğru çekti. Mutlu bir biçimde arkasından gidiyordum çünkü buna hazırdım. Hayatımın en iyi üç ayını başlatmakla ilgili ne öngördüğüyle ilgili merak içindeydim. Şu ana kadar beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Yatak odasına girdik ve gece kalmak için getirdiğim çantanın, yatağının üzerinde olduğunu gördüm. Misafir odasından çantayı ne ara buraya taşıdığını merak ettim ama sormadım, çünkü önemi yoktu. İkimiz de bu odadan başka yerde uyumayacağımı biliyorduk. Buraya bunun için gelmemiştim.

Birbirimize bakarak odanın ortasında dikiliyorduk ve beni öperken bir yandan da elleriyle yüzümü tutuyordu. Dili, benimkine değecek şekilde yavaşça hareket ediyordu ve ben karşısında eriyordum.

Öpmeyi bıraktı ama geri çekilmedi. Konuşurken dudaklarımın benimkine değdiğini hissediyordum. "Biraz vakit ister misin?"

Sorusu, gizlice çantamı karıştırdı da iç çamaşırını mı gördü acaba diye durup düşünmeme neden oldu ama umursamadım. Burada oyun yoktu. Ne olacağını ikimiz de biliyorduk. Tek sorun, o olurken hangi iç çamaşırı takımını giyeceğimdi.

"Evet, lütfen."

Çabuğundan bir öpücük verdi. "Çok bekletme. Seni altıma almak için can atıyorum."

Birlikte çok zaman geçirmedik ama bir şeyleri bu şekilde ifade etmeyi sevdiğini söyleyebilirdim. Düşündüğünü dosdoğruca söyleyen bir adam olduğunu zaten göstermişti ve bahse girerim yatakta da açık seçik konuşuyordu. *Umarım öyledir.*

Çantamı kaptım ve banyoya yollandım. Hemencecik soyundum ve hangi çamaşırımı giyeceğime karar vermeye çalıştım. Edepsiz Noel takımı en üstte duruyordu ama onu yarına saklıyordum. Siyah renkteki şeffaf, dantelli

baby-doll'da ve ona uyan külotta karar kıldım; edepsizdi ama bir o kadar da masumdu aynı zamanda. İçimden bir ses, Lachlan'ın ikisini beraber görmekten hoşlanacağını söylüyordu. Onun için giyinmiş hazır hale geldiğimde, ortaya çıkan ürünü aynada incelerken saçımı biraz havalandırıp vücut spreyinden sıkarak son rötuşumu yaptım. Alımoru mor suratımda kalbimin her bir atışını duyabiliyordum ama gergin değildim. Bu adamı ve benimle ilgili planladığı her şeyi istiyordum.

Tam kapının girişinde durakladım. Bu sahtelikten uzak ilişki şekli beni cesur kılıyordu, o yüzden hemen yanına gitmedim. Cilveli bir havadaydım, alkolden ötürü kafam hâlâ güzeldi. Biraz içini gıcıklamak istiyordum, bu yüzden elimi kalçama koyup yukarı kaldırdığım kolumdan destek alarak kapıya yaslandım. Gözlerindeki açlık, ağzından dökülmeyen her şeyi söylüyordu. Beni almak için geberiyordu.

Sırıttı, tatlı bir baştan çıkarış akıyordu halinden. Erimiş, bir su birikintisine dönmüştüm adeta. O ağızla ne yapmak üzere olduğunu biliyordum; beni onunla getirecekti.

Yatağın kenarında, onun durduğu yere doğru yürüyüşümü izledi. Yanına geldiğimde parmağıyla dönüş işareti yaptı. "Etrafımda dön." Tüm manzarayı görmek için tam olarak çevresinde dönmemi mi istedi, yoksa sırtımın ona dönük olmasını mı kast etti emin değildim. Bana arkadan dokunmayı sevdiğini biliyordum o yüzden eğer o şekilde olmasını isterse beni durduracağını tahmin ederek etrafında ufak bir daire çizdim.

Önümde diz çökmeden önce tam bir dönüş yapmıştım. Geceliğimi yukarı, kalçalarımdan yukarı doğru itti. Külotum aşağı doğru kaymıştı. Göbek deliğimden geçen taşlı piercing'in çevresine dilini çevirmeden önce karnımı öptü. "Bu bugünün sürpriziydi, hoşuma gitti."

O, külotumun elastik belinin yukarı tarafında kalan her bir kalça kemiğimi öperken, ben ellerimi onun başının üzerine koymuş, parmaklarımı sık, koyu renk saçlarının arasında dolaştırıyordum. Daha önce hiçbir erkek önümde diz çökmemiş, bedenimi böyle keşfetmemişti. Bu bir yandan rahatsız edici, diğer yandan da öyle alev alev yakıcıydı ki sırılsıklam olmuştum.

Parmaklarını siyah dantel külotuma geçirip onu aşağı doru çekti. Külotun içinden çıkarken kendimi dengede tutmak için omuzlarını kullandım, çünkü başım bana yaptığı şeylerden dolayı feci şekilde dönüyordu.

Külotu bir kenara fırlattı ve ayak bileklerimden başlayarak popomu sıkana ve yüzümü yüzüne yaklaştırıncaya dek ellerini bacaklarımın arkasında dolaştırdı. Ağzı neredeyse tam da olması için delirdiğim yerdeydi, onun orada olmasını nasıl delice arzuladığımı itiraf etmeye utandım.

Gözlerini dikip yukarı doğru bana bakıyordu. Gözleri gözlerimle karşılaştığında gülümsüyor, beni yalamak için öne eğildiğinde iletişimimizi kesmiyorduk. Şok olmuştum ama nedeni dilinin verdiği his değildi. Sebep, onun bana bunu yaparkenki görüntüsünü izlemekti. Sanırım gösteriyi izlememi istiyordu.

"Yatağa otur." Bana söyleneni yaptım, yapmamaya korkuyordum.

İstediğinden biraz daha geriye oturdum, böylelikle bükülmüş dizlerimin arkasından bacaklarımı kavradı ve beni hemen hemen yatağın ucuna kadar çekti. Bacaklarımı alıp tırabzanın üzerine koydu ve iki yana ayırdı. "Arkana yaslanma. Görüntüyü seveceğini düşünüyorum."

Off yok artık, gel beni becer, tabii bunu yatağının

ucunda dilinle de halledebilirsin. Bacaklarımın arasına dalmış başını izliyordum. Zonklayan yere ulaşmadan önce beni hem aşağıdan hem yukarıdan yalamak için dilini kullandı. Dili kendi hünerini sergilemekle meşgulken, başparmağını içime doğru itti ve onu içeri dışarı kaydırmaya başladı. Çok geçmeden beni oraya götürmüştü; azın çok olduğu ama asla yetmediği o yere, çözülüyordum.

İşte tam oradaki o noktaydı. Ona telepatik bir mesaj gönderdim, o da aldı ve bana bitmem için gereken neyse onu verdi. Katıksız zevkin akışı başladığında, ağzımdan kaçan abuk sabuk şeyleri dizginleyemiyordum. Saçını avuçlayıp ağzını kendime doğru daha sert şekilde bastırdım.

Bu duyguyu daha önce hiç tatmamıştım; Lachlan'ın beni götürdüğü yerden aşağı doğru hızla inerken içimdeki küçük titreşimlerin yarattığı bir histi bu. Algım yerine geldi ve fark ettim ki saçları hâlâ avucumdaydı. Bıraktım, özür dilemem gerektiğini biliyordum ama kendimde konuşacak tutarlılığı yakalayamıyordum.

Bacaklarım titriyordu ve kalkmaya yeltenirsem dizlerim tutmayacak gibiydi. Lachlan'a baktım, yüzünü bacaklarımın arasına sıkıştırdığımda onu boğarak öldürmediğimden emin olmak istedim. Bana doğru bakıyordu. "Feci güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu cevap, yaptığı komplimana mı yoksa bana bağışladığı doğaötesi orgazma mı bir şükran ifadesiydi, bilmiyorum. Bunu çözmeye vakit yoktu çünkü ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarmış, gömleğini düğmelerini açmadan kafasından doğru çıkarmıştı.

Güzel bir adamdı; yumuşak olması gereken yerleri yumuşak, sert olması gereken kısımları sertti. Kot pantolonunu ve külotunu çıkarmakla vakit kaybetmedi. Beni

becermek için sabırsızlanıyordu. Ben de becerilmek için tabii ama öncesinde bugün bana iki kez sunduğu hediyeyi ona iade etmek istiyordum.

Yataktan kalktığımı gördü, dizlerimin üzerine çökeceğimi biliyordu, o an beni durdurdu. "Bu seferlik yapma, kontrolün bende olması lazım, yoksa ağzın bana değdiği an patlayacağım." Evet, bildiğim bir histi bu.

Etrafımızda şöyle bir döndü ve yatağa oturdu. Kontrolün kendisinde olasını istiyordu ama onun dışında ne istediğini de görmek istiyordum. Ata biner gibi üzerine oturdum. Geceliğimin içinden başparmaklarıyla göğüs uçlarımı okşadı ve kendimi ona yasladığımda dişlerinin arasından içine çektiği havayı duydum.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim, şimdi benim olman lazım."

Bir kolunu belime dolayıp, öne eğilmiş bir şekilde komodin çekmecesinden prezervatif çıkarırken ben de ona asılmış vaziyette duruyordum. Tekrar yatağa oturduğunda belimi bıraktı ve geriye yaslandı. "Paige, seni öyle feci becermek üzereyim ki, aklın hayalin durur," diye inlerken alt dudağını ısırıp, kafasını salladı.

Yumuşak bir hareketle içime girdi ama tam da vaat ettiği gibi sert ve tehditkârdı. Bu sürprizi dudaklarımın ardına hapsettiysem de çıkardığım ses bir acı iniltisine benzedi. Sonra onu kasıtlı bir şekilde geri çekti ve bu, tamamıyla dışarı doğru kayacakmış gibi bir his verdi ama sonra daha da sert bir şekilde tekrar içime soktu. Bunu pek çok kez tekrarlayınca ne yapmaya çalıştığını anladım. Hızını ayarlamaya çalışıyordu çünkü mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordu. Ben de aynı şekilde.

Bacaklarıma doğru yönelip onları omzuna attığında şaşırdım, böylece içimde daha derine gidebiliyordu. Tem-

posu yavaş ama her bir vuruşu ölçülüydü. Ve de çok güçlü. Bana yaptığı hiçbir şey istemsiz, öylesine değildi.

Bu içime girişler esnasında arada sesi duyuluyordu. "Seninle. Olmak. Dehşet. Güzel."

Ama her güzel şeyin bir sonu vardır, pelvisimin içindeki her şey gerginleşip bu his dizlerime yayılarak ayak parmaklarıma doğru kıvrıldığında, bunun da sonu gelmişti.

Kelimenin tam anlamıyla.

On Dördüncü Bölüm

Jack McLachlan

Aletimin etrafında Paige'in kasılmasını hissettiğimde, doruk noktasına ulaşmak üzereydim. Son kez içine girerken yüzüne baktığımda onunla ilgili bir şey keşfettim. Güzel olduğunu zaten biliyordum ama boşalırken çok daha güzel oluyordu.

Yüzümü onu öpmek için indirdiğimde, dirseklerime dayanmış bir şekilde hâlâ Paige'in içindeydim. Burası şu an tam olarak olmak istediğim yerdi. Onun içi. Önümüzdeki üç ay boyunca da pek çok defa burada olmak istiyordum.

Bu kısım normal ilişkilerde işlerin karıştığı noktadır. Kadınların aşktan ve bağlılıktan konuşmak istedikleri nokta ama bu Paige için geçerli değil; biz öyle tipler değiliz, rahatlayabilirim.

Onu tekrar öptüm ve içinden çıktım; buna kaş çatarak tepki verdi. "Merak etme, mağara adamı geri dönecek."

Prezervatifi çöpe atmak için banyoya giderken Paige'in kahkahasını duydum. Prezervatifi çıkardım, çöpe fırlatmadan bir düğüm attım. Prezervatiflerden nefret ediyordum ama tek eşli bir evlilik durumun yoksa tüm seks ilişkilerinde gerekliydiler.

Odaya geri döndüm, Paige'in göz süzüşleri konusunda

kendini pek ağırdan satar bir hali yoktu. Onun oyununun kurallarında ayıp diye bir şey yoktu ve ağzı açık bir şekilde salyalar akıtarak vücuduma bakışı oldukça tahrik ediciydi. Vücudum için sıkı çalışıyordum, bu yüzden Paige'in hayran hayran vücuduma baktığını görmek bana zevk veriyordu. "Belki de sen şeytansındır."

"Elmayı tutan sensin bebeğim." Yatağa yanına kaykıldım, o da hemen üzerime çıkıp ata biner gibi oturdu. Ellerini göğsümden karın kaslarımın aşağısına ve sonra tekrar yukarı doğru gezindirdi. Bedenim aşağısına kaymadan önce, öne doğru eğilip dilini göğüs uçlarımda dolaştırdı. O güneye doğru indikçe bacakları, kalçamın dış tarafından dizlerimin iç kısmına taşındı. Aşağı inerken ağırdan alıyordu böylelikle tekrardan sertleşmem için ihtiyacım olan süreyi bana vermiş oluyordu.

Beni ağzına almak üzere olduğunu biliyordum. Bekledim ve sonrasında üzerime ılık bir nefesin aktığını hissettim. Yumuşak, ıslak dilini aletimin baş kısmında gezdiriyor ben de karşılık olarak onu kıpırdatıyordum. Uzun zamandır birisi benim için bunu yapmamıştı. Çok uzun zamandır.

En alttan en tepeye kadar beni yalamayı bitirip tamamen ağzına aldığında ise ağzımdan çıkan inlemenin önüne geçemedim. Vay canına. Bu seferki çok uzun sürmeyecekti, çünkü bu kadının ağız becerileri çok fenaydı.

O bana oral çekerken, ben de parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyordum, boşalmadan önce başının üzerine hafifçe parmaklarımla vurdum. Ama Paige durmuyordu, ben de bu arada, acaba Amerikalılar bu evrensel dur işaretini bilmiyorlar mı diye düşünüyordum. Tekrardan vurdum. "Gelmek üzereyim, Paige."

Bu sefer emişini daha da güçlendirdi, anladım ki durmaya niyeti yoktu. Bu beni çok şaşırttı çünkü daha önce hiçbir kadın ağzına boşalmama müsaade etmemişti. Vay canına, bu gerçekten çok ateşliydi.

Patlamak üzereydim ve kalçalarımı Paige'in ağzına doğru esnetirken "Hassiktir," diye mırıldandığımı duydum. Boşalmam bittiğinde aletimi bir kez daha yalayıp, ele avuca sığmaz bir sırıtışla ve beraberinde bir kahkahayla bana bakarak "Hımm, tadı tavuk gibi," dedi.

Bir sakso seansı sonrası kahkaha atıyordum. Bu iki şeyin bir arada olmaması gerekiyordu ama onunlayken olduğunu gördüm. Beni seks yoluyla öldürme ihtimali güzeldi. En azından mutlu ölecektim.

Ertesi gün uyandığımda kendimi son derece dinlemiş hissediyordum ve sebebi iyi seksti. Benim için her zaman uyku ilacı gibi olmuştu.

Paige yüzüstü yatmış, çarşaf küçük poposunun üzerinde kırış kırış duruyordu. Sırtının kemerini incelemekten kendimi alamadım. Bazı erkekler popo sever, bazıları meme. Bense kadının sırtındaki kavisi sevenlerdenim, özellikle de incecik belin eğim kazanıp çukurlaştığı o kısmı.

Paige'in çukuru güzeldi. Hatta öyle derindi ki, içinden bir şey içilebilirdi. Belki sonra böyle bir şey yaparım.

Çarşafı çektim, böylece sırtının eğimini daha iyi görebiliyordum. En favori kısmımda dövme olmadığını görünce rahatladım, çünkü kanımca dövme, o bölgenin tüm güzelliğini mahvediyordu. Sanırım hiçbir yerinde dövme yoktu, kulakları dışında gözüme çarpan tek *piercing* göbek deliğindeki sallanan taştı. Bu da hiç umurumda değildi.

Parmak uçlarımla sırtının üst kısmına dokunup sonra da omuriliğinden aşağı gezinmekten kendimi alamadım.

Teni acayip yumuşak ve pürüzsüzdü. Son derece mükemmeldi. Ve onun arkasına geçmek için sabırsızlanıyordum.

Biraz hareketlendi, onu uyandırmak istemediğim için parmaklarımı çektim. Sırtının alt kısmının üzerine ufacık bir öpücük kondurup onu uyumaya bıraktım.

Gazeteyi alıp mutfaktaki bara geçerek günün ilk kahvesini içmeye koyuldum. Manşetlerde pek kayda değer bir şey yoktu, çoğunlukla son dakika Noel alışveriş önerileri göze çarpıyordu.

Noel iki gün sonra geliyordu. Ben Sydney'de ailemin yanındayken Paige'e benden gelecek paketi düşününce gülümsedim. Yüzünü görmek isterdim.

Paige arkamdan sinsice yaklaştığında ikinci kahvemi içiyordum. Benim tarzımı çalarak kollarını belime dolayıp, boynumdan öptü. Tenime değen dudakları ılık ve ıslaktı. "Günaydın."

Yüzümü ona dönüp dudağının kenarından öptüm. "Sana da günaydın. Kahve ister misin?"

Benim fincanımı inceliyordu. "Hımm... İstemiyorum galiba. Ben sadece bol krema ve şeker eklenmiş aromalı kahve içerim. Varsa biraz meyve suyu alayım."

"Portakal suyum var."

Barın etrafından yürüyüp bulaşık makinesinin üstündeki dolabın oraya gitti. "Bardaklar burada mı?"

Hemen hemen bilmişti. "Sağ taraftakinde."

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır. Beraber yapabilelim diye seni beklemek istedim."

Buzdolabına doğru vals yapar gibi ilerledi ve stokları saymaya koyuldu. Üzerinde dün çıkarıp yere fırlattığım haki renkli gömlek vardı. Boyu diz üstüne geliyordu ve o buzdolabının en alt kısmında ne var diye eğilip baktığında, etek kısmından gizlice bakan siyah dantelli çamaşırı görüyordum.

Hayatımda yeniden bir kadın olması ne güzeldi.

"Bayan Porcelli gitmeden dolabı baya doldurmuştu. Bir şey pişirmemi ister misin?"

Onu buraya aşçım ya da temizlikçim olarak götürdüğümü sanmasını istemiyordum. "Bana ekmek de olur, mısır gevreği de, fark etmez."

"Kız kardeşin gibi gurme bir şef değilim." Buzdolabının kapısı açık duruyor, meyve suyunu yudumlarken biraz daha araştırma yapıyordu. "Yumurta ve pastırmalı sandviçe ne dersin?"

"Kaffaltı için bir sandövüç, kulağa hoş geliyor."

"Kaffaltı için bir sandövüç," diye tekrar etti (benim o bayıldığım güneyli aksanıyla) ve yumurtalarla pastırmayı alıp işe koyuldu. Kahvaltıyı hazırlaması pek uzun sürmedi ve sonuç hiç de fena değildi. Oturma odasındaki telefonumun çaldığını duyduğumda, neredeyse yemeğimizi bitirmiştik. Kapanmadan telefona yetişmek için depara kalktım.

Arayan annemdi. Bana ulaşana dek aramaya devam etmeyeceğinden emin olsam, açmazdım. Birkaç gündür konuşmamıştık ve Noel planlarını kesinleştirme çalışması içinde olduğunu biliyordum. "Merhaba anne."

"Günaydın Jack Henry. Avalon'dan ne haberler?"

"Daha iyi olamazdı."

"O kadar iyi diyorsun, ha?"

Mutfağa girdim, Paige kahvaltı tabaklarını toparlıyordu. Ona doğru yürüdüm ve fısıldayarak "Bırak yapma, ben hallederim. Kahvaltıyı da sen hazırladın."

"Kimle konuşuyorsun?" Kahretsin. Annemin radar kulakları vardı, o yüzden çocukken hiçbir şey saklayamamıştım zaten.

"Misafirim var."

"Misafirin kadın mı?"

Buna bayılacaktı. "Evet anne, kadın."

"Sabahın bu saatinde evinde olduğuna göre geceyi seninle geçirmiş olmalı. Bana bahsetmediğin bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum. Noel için onu buraya getiriyor musun?"

"Hayır."

"Onunla tanışmak istiyorum oğlum."

Tabii istiyordu. "O türden bir ilişki değil."

Üflediğini duydum. Gerçek miydi, annem bana üflemiş miydi? "Eğer kızın önünde böyle konuşmaya devam edersen asla da o türden olmayacak."

"Anlar o." Anlamayan sensin.

"Bana inan. Anlamaz."

Konuyu başka tarafa çekmeye çalışıyordum. "Sanırım tatil planını konuşmak için aradın beni değil mi?"

"Evet, herkes beşte burada olacak, altıda yemeğe oturacağız."

Bunu söylemesine gerek yoktu. Her sene aynıydı zaten bu plan. "Tamam anne. Görüşürüz o zaman."

"Lütfen onu da getirmeyi bir daha düşün. Bu beni gerçekten çok mutlu eder." Yanlış. Bizim yaptığımız şey seni hiç mi hiç mutlu etmez.

"Hayır."

"Kalbimi kırıyorsun ama yine de seni seviyorum oğlum. Dikkatli sür."

"Tamam, merak etme. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda kendisi yanımda öylece dururken hakkında bu şekilde konuştuğum için Paige'den özür dileme gereği duydum. "Bunun için üzgünüm."

Omzunu silkti. "Üzgün olunacak bir şey yok."

Anneme göre neredeyse otuzuna gelip bekâr olmak ve evlilikle ilgili herhangi bir ihtimal olmaması bir trajediydi. Beni ilk yıldönümümüzden önce benim için bebekler doğuracak bir kızla evlendirmek niyetindeydi, tıpkı erkek kardeşimin karısının yaptığı gibi.

Bu. Asla. Olmayacak. Önce cehennemin buz tutması lazım.

Tabakların temizlenmesine yardım ettim ve sonrasında özgürdük. "Egzersiz yapacağım, katılmak ister misin?"

Hoşnutsuz bir bakışla omuz silkti, "Egzersiz için gereken türden ne ayakkabı ne de kıyafet var yanımda. Ayrıca benim yaptığım egzersize uyacak türden ekipman burada yok. Dolayısıyla sanırım bir duş alıp, hazırlanacağım."

"Tamam ama spor odasına bir direk kuracağım." Ya da belki de yatak odasına, henüz karar vermedim.

Yatak odasına doğru ilerlerken gülümsedi ve bir el hareketiyle söylediğim şeyi savdı. "Tabii, tabii. Neyse ne."

Dalga geçtiğimi sanıyordu. Ama geçmiyordum, bunu kendisi de yakında görecekti.

Spor yaparken vakit hızlıca geçti, son yirmi saati zihnimde tekrar etmekten kendimi alamıyordum. Paige diğerlerinden çok farklıydı, hem de en olağanüstü biçimde.

On Beşinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Duş kocamandı ve iki kişi için fazlasıyla yer vardı. Zihnimin çok da derin olmayan bir yerlerinde Lachlan'ın da bana eşlik etmesiyle ilgili bir umudum vardı ama geleceğini sanmıyordum. Bir süre egzersiz yapacaktı. Spor salonunda uzun zamanlar geçirmeden kimsede öyle bir vücut olamazdı.

Sıcak su muhteşem bir his veriyordu, bugün biraz ağrım vardı. Olağan egzersiz düzenimden ötürü beni kaslarımı esnetecek pozisyonlara sokmak zordur, bunu becerebildiği için Lachlan'a saygılar.

Banyoda işim bitince biraz oyalandım, hani olur da gelir diye. Duşta yanıma gelmeyince biraz hayal kırıklığı yaşadım ama üzerinde durmadım. Ertesi gün ailesinin yanına gidene kadar vaktimiz vardı.

Hazırlandım ve bugün bağda kalacağımızı düşündüğümden gündelik bir şeyler giydim. Sanırım sormalıydım ama sormadım. Solmuş bir kot şortla fildişi renginde düz bir kolsuz bluz giydim. Belki biraz abartılıydı ama kıyafetimi kahverengi kovboy çizmeleriyle tamamladım.

Banyoya geldiğinde saçımı örmekle meşguldüm, gözlerimiz aynada karşılaşınca ikimiz de gülümsedik. Kahretsin, keşke yeni duş almamış olsaydım. "Birisi randımanlı egzersiz yapmış."

Elleri kalçalarında, bir omzunda havluyla duruyordu. "Yaptım, sayende. Dünü ve geceyi düşünmekten kendimi alamadım, zaman aktı gitti."

"Buna pek memnun görünmüyorsun."

"Çünkü seni duşta yakalarım diye düşünüyordum."

"Ben de geleceğini umarak uzun süre kaldım ama gelmedin. Ben de vazgeçtim."

Bana doğru bir hamle yaptı ama onu elimle durdurdum. "Hayır, çok geç mağara adamı."

"Tamam o zaman. Sonra bakarız." Gülümsedi ve tekmeleyerek kirli sepetine fırlatmadan önce terli eşofmanın altını yere bıraktı, duşa girdi. Buhar aniden banyoyu buram buram doldurdu. "Bugün kontrol etmem gereken şaraplarım var. Ne durumda olduklarına bakmak için benimle gelmek ister misin?"

"Çok isterim. Bir problem yok, değil mi?"

"Umuyorum ki yok, aslında bunu anlamak için gidiyorum."

Banyo saunaya döndüğü için çıkmam gerekti. Egzersiz sonrası bu kadar sıcak suya nasıl dayanıyordu ki? "Tamam, seni oturma odasında bekliyorum."

Hop diye koltukta yanıma oturduğunda Avustralya Noel programı türünde bir şey izliyordum. Haki renkte bir kargo pantolonla V yaka bir tişört giymişti. V yakadan çıkmış birkaç seyrek tüyü görebiliyordum ama altında daha fazlasının olduğunu biliyordum; dün gece ellerimin oralarda nasıl gezindiğini düşündüm.

Tanrım. Bu adam erkek türünün iyi bir örneğiydi. Hem de çok iyi bir örnek.

Elini bacağıma koyup ovdu. "Hazır mısın?"

"Ne zaman dersen."

Önünden geçerken buzdolabının orada durup içinden bir şişe soğuk su kaptı. "Hava sıcak olacak, bir müddet yolda olacağımız için yanımıza soğuk içecek almak iyi olur."

Kapıdan çıkarken askıdan Indiana Jones şapkasını aldı. Şaşkınlıkla kafamı sallıyordum, çünkü nasıl oluyordu da bu adam, hem janti bir erkek hem de hali hazırda bir seks bombası olabiliyordu, anlamıyordum. Bu kadar arzu duyulanını hiç görmemiştim.

Garaja doğru giderken onu takip ettim, sorun çıkaran gayrimenkule doğru yola koyulmadan önce depoyu doldurdu. Park edip bir üzüm asmasına doğru ilerledi, bağı tutup incelemeye başladı. Elini kaldırıp bana gelmemi işaret etti. "Buraya gel Paige, sana bir şey göstermek istiyorum."

Yanına doğru yürüdüm, bağdaki belirli bir noktayı gösterdi. "Bu bağa özel bir amaçla geldim. Toprağın asiditesi ve bu çeşitteki üzüm artık birbirine uyum sağlamıyorlar. Üzümlerin kalitesi kötüye gidiyor, bu da demek oluyor ki şarap kalitesi de aynı şekilde kötüleşiyor. Ben de var olan asmaya, farklı bir türü aşıladım. Eğer değişimi reddetmezse, bu bağlarda iki yıla kadar daha uyumlu bir üzüm yetişecek."

"İşe yarıyor mu?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken ama şimdilik iyi gidiyor."

Asmayı bıraktı ve arabaya doğru yürüdük. "Bu şarap işi içinde olan biteni daha önce hiç oturup düşünmemiştim. Son derece karmaşık ve zahmetli bir işe benziyor."

"Olabiliyor."

"Patronunun sana neden iyi para ödediğini anlayabiliyorum. Yaptığın işte iyisin. Bunların hepsini Ben'in de devam ettiği üniversitede mi öğrendin?"

"Hayır. Böyle bir ortamda büyürken öğrenip, şarap endüstrisinin iş kısmına dair bilmem gereken kısım için de üniversiteye gittim; ama bu oldukça uzun bir zaman önceydi."

"Benden çok fazla büyük olduğunu düşünüyor gibi konuşuyorsun."

Bir şey için gözlerimi arıyormuşçasına beni inceledi, "Sekiz yaş büyüğüm."

Gözlerimi ona çevirdim, "Yedi ama olsun, neyse. Sorun değil. Babamla sıkıntılarım vardı, hatırlıyorsan?"

Eğildi ve beni öptü. "Evet, nasıl unutabilirim tatlım?"

Şarap bağının içinden yürürken pek çok kez durduk, böylece Lachlan daha fazla aşılama incelemesinde bulundu. Baktığı her bir şeyden oldukça memnun görünüyordu, bu da demekti ki aklı burada kalmadan tatil yapabilecekti.

"Yarın kaçta yola çıkacaksın?"

"Annem beşte evde olmamı istiyor, sanırım öğleden önce seni eve bırakırım. Senin planların ne?"

"Addison beni, Ben ve kendisiyle beraber Zac'lere davet etti ama gitmeyeceğim sanırım."

"Arkadaşların seni Noel günü yalnız mı bırakacak yani, bu çok boktan olmuş."

Ona ne kadar katıldığımı bilemezdi. "Sorun olmaz. Tanımadığım insanlarla dolu bir evdense yalnız olmayı tercih ederim."

Gözlerindeki acımayı sevmedim. Tüm çocukluğumu zaten bunu görerek geçirmiştim ve yetişkinlikte beni daha da rahatsız eder olmuştu. Konuyu kapatıp bir daha açmamasını umabilirim diye düşündüm.

Öğle yemeği için eve dönüp sonra tekrar üzüm bağına gitmek için dışarı çıktık. Lachlan'ın tüm gün çalışmak gibi bir niyeti olduğunu düşünmüyordum ama benim dışarıda olmaktan ötürü ne kadar memnun olduğumu gördükçe arabayla akşamın geç saatlerine kadar başıboş dolaştık.

Güneş batmaya başlayınca erken bir akşam yemeği için eve girdik. Yerken ikimiz de oldukça sessizdik ama pek çok kez karşılıklı gülümsemeler ve manidar sırıtışlarda bulunduk birbirimize. İkimiz de bu gecenin getirecekleriyle ilgili sabırsızlanıyorduk.

Lachlan arkama geçip artık kendisiyle özdeşleşmiş hareketini yaptığında beraber mutfağı temizliyorduk. Bunu yapmayı neden bu kadar seviyordu?

Kalçalarımı kavrayıp popomu kendisine doğru çekti, sıkıştırdı. Şimdi ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. "Git hazırlan. Buraları ben hallederim, beş dakikaya yatak odasında buluşalım."

Boynumdan öpüp beni gönderdi. Acele etmem lazımdı çünkü bana pek bir süre vermemişti. Çantamla banyoya doğru süründüm.

Bunun –yani onun– için oldukça heyecanlıydım. Noel temalı yaramaz iç çamaşırımı üzerime geçirmeden önce hızlıca bir tazelendim. Yatak odasından seslendiğini duyduğumda sanırım beş dakikayı geçmişti. "Süre doldu Bayan Beckett, bekliyorum."

Banyonun içinden doğru seslendim. "Yatağa otur ve gözlerini kapa. Gizlice bakmak yok, yaparsan anlarım."

Kapıyı açtım, yatakta gözleri kapalı oturduğunu görüyordum. "Anlamadım, gizlice bakarsam nasıl bilecekmişsin?"

"Çünkü ne zaman yaramazlık yaptığını biliyorum."

Beyaz kırpılmış tüylü kırmızı iç çamaşırının içinde ve baston şeklindeki nane şekerini andıran çizgili dizüstü çoraplarımla odanın içine yürüdüm. Ellerimi kalçalarıma koyup, "Şimdi açabilirsin gözlerini."

Ona söylediğimi yapıp beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. İşte bu sadece benim içindi, başka kimse için değil. "Eğer uslu bir çocuk olduysan sana bir hediyem var."

"Peki, ya yaramazlık yaptıysam?"

Ona doğru yürürdüm. "Yine de bir hediyem var."

Birbirimiz için aynı anda hazırdık; dudaklarını sertçe benimkilerle birleştirdi. Hani neredeyse canım yandı diyebilirdim ama içimi büyük bir mutluluk kapladı, çünkü o gece öyle yapmasını istiyordum. Sert ve haşin davranmasını.

Bizi hızla diğer yöne çevirdi ve beni sırt üstü yatağa attı. Gömleğini çekip başının üstünden çıkarırken, ben de yattığım yerden o güzelim manzarayı izledim. "Yüzüstü yat."

Arkama döndüm, fermuarını ve çekmeceyi açtığını duydum. Tüh, yine o kısmı kaçırıyordum.

Yatağa çıktığını hissettim; arkadan üstüme uzandı. Sırtımda bir tek sıcak tenini hissediyordum. Çıplaktı. Bacağımda hissettiğim sertlikten, beni arzuladığını da anlamıştım.

Saçlarımı omuzlarımdan kenara atmasını bekledim; tıpkı tahmin ettiğim gibi yaptı. Dudaklarını enseme koydu, sonra da yavaşça omzuma geçti. Elleri her yanımı okşarken, dişlerini sırtıma sürttü. Altında kıvranıyor, tüm bedenimin dalga dalga ürperdiğini hissediyordum. Külotumun lastiğine varana dek aşağı doğru inmeye devam etti. Sonra, parmaklarını lastiğe dolayıp çekti. Kolay çıkarabilmesi için, kalçalarımı havaya kaldırdım.

Külotum çıkartılıp bir kenara atıldıktan sonra, sutyenimi açtı. Avucunu arkama dayadı ve eli popoma kaymadan önce sırtımı okşadı. Korkuyordum, çünkü ne yapacağını bilmiyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, yapmak istediğimi de düşünmüyordum.

Yüzüstü yatıyordum ama ellerinin karnıma doğru ilerlediğini, sonra bana son derece keyif verecek bir ritimle bacak aramı okşadığını hissettim. Bir süreliğine korkumu unuttum, çünkü hissettiğim tek şey yaptığına devam etmesiydi. Bunu deneyimlemeliydim. Bunu yapsa da yapmasa da doruk noktasına ulaşacaktım ama iki çok farklı neden yüzünden.

Arkamdan içime girmeye çalıştığını, ne yaptığını görmez halde denediğini hissettim ve aklıma yine ne yapmak istediği geldi. Sonra, bunun bir önemi olmadığına karar verdim. Parmakları o sırada yaptığı şeyi kesmediği sürece, bana dilediğini yapabilirdi.

Dizleriyle dizlerimi ayırdı ve o tanıdık yere girdi. İtiraf etmem gerekirdi ki rahatlamıştım ama beni yönlendirmeye başladığında zaten düşünecek zamanım da kalmamıştı. "Doğrul ve bana yaslan."

Doğrulup dizlerim ayrık vaziyette üstüne oturana dek arkaya doğru gittim. Kalçalarımı tutup beni aşağı yukarı yönlendirmeye girişti. Bu, benim için yeni bir pozisyondu. Kahretsin, hayatımda kendimi hiç o kadar dolu hissetmemiştim.

Parmaklarını bana en çok haz veren bölgeye geri götürürken, arkamdan içime girdi. Beni ne kadar iyi hissettirdiği inanılmaz bir şeydi.

Hareketlerime artık yön vermesine gerek kalmadığı görünce, serbest eliyle göğüslerimden birini avuçladı. Aynı anda dayanamayacağım kadar farklı hisler yaşıyordum. Uçurumun kenarına varmıştım, düşmek üzereydim. Ya da atlamak üzereydim. Hangisini yapmak üzere olduğumdan emin değildim ki dişlerinin sıkarak söylediği o emir kiplerini duyunca doruk noktasına varmak üzere olduğumu hissettim: "Sana başka kimse dokunamaz. Sadece ben. Anladın mı?"

İçimde o müthiş zelzele başladı; sesim çıkmadığı için ona yanıt veremedim. O zevk dalgasına öylesine kendimi kaptırmıştım ki konuşamıyordum. Zevk dalgaları başlayınca, daha sert hareket etmeye başladım, çünkü bunu yapmazsam öleceğimi hissediyordum. Göğüs ucumu sertçe sıktı ve zevk hissi beni orgazma ulaştırarak bacaklarımın arasına kaydı. "Anladığını söyle."

Ellerimle kalçalarına asıldım ve hızla sıktım. Yanıtım bir çığlık olarak çıktı: "Evet! Anladım!"

Yorgunluktan karnımın üstüne düştüm, o da sırtıma düştü. Ağırlığı beni şilteye bastırıyor, derin derin nefes alıp verdiğini de kulağımda hissediyordum. "Seni kimseyle paylaşmam."

Sözleri bana onun hakkındaki ilk düşüncelerimi hatırlattı. Lachlan Henry'nin dünyası, hakkında hiçbir şey bilmediğim karanlık bir dünyaydı. Beni korkutuyordu ama artık çok geçti. Nasıl bir dünya olursa olsun, artık bir parçasıydım.

On Altıncı Bölüm

Laurelyn Prescott

Titreyişinden neler olduğunu hissettim; bunun orgazmla bir alakası yoktu. Ona çok sert davranmıştım. Bu yüzden, ona yumuşak davranabileceğimi de göstermeliydim.

Paige'in üstünden kalkıp, arkadan bacaklarının arasına eğildim. Kuyruk sokumundaki gamzeyi öpüp, seks çılgınlığımızda oluşan tuzlu nemli bölgeyi tattım. Bu tatlı kızı bu şekilde de tadıyordum.

Ellerimi belinden omuzlarına kaydırıp gerilmiş kaslarına masaj yapmaya başladım. Birkaç dakika sürdü ama parmaklarımın altında rahatladığını hissettim. Daha sonra da verdiğim emirleri nasıl telafi edeceğimi düşünmeye koyuldum.

Bu saçma isteklerimin nereden çıktığını ben de bilemiyordum diyebilirim ama bu bir yalan olurdu. Aklımda, içinde olmaktan daha güzel bir şey olmadığı düşüncesi olmalıydı ama zihnime başka bir düşünce karışıvermişti. Başka birisi: Ben Donavon. O sümsüğün aklıma girdiğine inanamıyordum. Bana ait olanı istiyordu, ben de onu zoraki olarak ertesi gün ona teslim edecektim. Paige'i alıp, gümüş bir tepside de götürebilirdim.

İki gün boyunca Sydney'de olacaktım, Paige de onun dairesinde kalacaktı. Yalnız kalabilirlerdi. İşte, öyle anlarda işler boka sarardı.

Bu konuda yanlış davranmış olabilirdim ama Paige'e karşı dürüst olmak istiyordum. Avustralya'da bulunduğu sürece, bana aitti. Onu Ben Donavon'la ya da başka bir hıyarla paylaşamazdım.

Omzunu öpmek üzere eğildim ve burnumu ensesine sürttüm. Çok güzel kokuyordu: meyve, ter ve feromon kokusu geliyordu burnuma. Bir sürü feromon. Onu koklamaya devam edersem, yapmam gereken şeyi unutabilirdim.

Suratımın yan tarafını sırtının tam ortasına yasladım; pek de centilmence olmayan davranışlarımı telafi etmeye çalışırken de o şekilde kaldım. "Fazla sert davrandıysam özür dilerim."

"Epeyi serttin." Başını çevirip bana baktı. "Ama sertliğe karşı olduğumu söylememiştim zaten." Sözcüklerinin bedenine dayadığım kulağımda titreştiğini hissettim. "Ama dediğin şeyler biraz aklımı karıştırdı."

Üstünden kalkıp yan yattım. O da aynı şeyi yapıp elini başının altına destek olacak biçimde koydu. Boğuk bir sesle benimle dalga geçerken dudaklarını sarkıttı: "Çok ciddi görünüyorsun."

Öyleydim. Hem de çok ciddiydim. "Sadece birkaç aylığına beraber olacağız belki ama buradayken benimsin. Seni Ben Donavon'la ya da başka birisiyle paylaşmam."

Surat ifadesinden aklının karıştığını fark ettim. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Kahretsin. Tam bir salak gibi konuşacaktım. "Onunla yaşıyorsun."

Haydi ya, der gibi tıpkı kız kardeşimin ifadesiyle suratıma baktı. Kadınlar bu özel beceriyle dünyaya geliyor

olmalıydı. "Tanıştığımızda bunu biliyordun. Yeni öğrenmedin ki."

"Biliyorum ama yarın seni ona geri götürmem gerek."

Ne demek istediğimi o anda anladı. "Beni Ben'e teslim falan etmiyorsun. En yakın arkadaşımla orada kaldığım için beni oraya götüreceksin."

"Ama orası seni yatağa atmak isteyen bir adama ait." Bunu daha önceden fark etmemiştim ama artık kafamda netleşmişti. Paige'le yattığıma göre, Ben Donavon'ın evinde kalması benim için sorun olacaktı.

Umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Beni isteyip istememesi önemli değil. Ben onu istemiyorum." Kalkıp üstüme çıktı. "Ama seni istiyorum."

Konuyu değiştirmek için seksi kullanacaktı. Bunu yapmasına izin verdim ama sadece o seferlik.

Noel günü sabahıydı. Uyandığımda, Paige'in yine yüzüstü uyuduğu gördüm. Onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye başlamıştım. Yüzüstü uyuyanlardandı. Uyku vakti geldiğinde, sarılmak falan istemiyordu. Ayrıca, yatakta kendisine ait bir yer olsun istiyordu. Bunların hiçbiri benim için sorun değildi.

Kahve içip gazete okumak yerine, yatakta kaldım. Uyandığında yanında olmak istiyordum, çünkü onu geri götürmeden önce tekrar isteyecektim. Geri döndüğünde, teninden ve içinden yeni ayrılmış olmayı istiyordum.

Amerikalı sevgilim sabah insanı değildi. Geç kalkmayı seviyordu; ben de bu yüzden yanına uzandım ve o uyanmadan önce, yaklaşık olarak bir saat kadar onu izledim. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken, bana doğru döndüğünü hissettim. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu.

Hımm. İzleyen izlenen olmuştu.

Parmaklarını göğsümde birbirine kenetleyip, çenesini ellerine yasladı. "Günaydın."

Başımı kaldırıp başının tepesini öptüm. "Sana da günaydın uykucu."

"Bana öyle diyemezsin; ne de olsa seni uyurken yakalayan benim."

"Uyanman için bir saattir bekliyorum tembel."

"Peki, sabah kahveni içmekten ne alıkoydu seni?"

"Sen."

Üzüm bağından ayrılmadan önce, iki kere daha içindeydim: Bir kere yatakta, bir kere de duşta. Onu daireye götürürken, daha maceracı olmadığım ve personelin çoğu evde olmadığından, evin farklı yerlerinde sahip olmadığım için kendime kızdım. Kusursuz bir zamandı bunun için. Herkes geri döndükten sonra, bunu yapmak epeyi zorlaşacaktı.

Arabayı apartmanın önüne çektim ama Sunset'in motorunu kapatmadım. Vaktinde gitmem gereken yere gideceksem, derhal yola çıkmalıydım. Annem birisi geç kaldığında sinir olurdu; hem *kız arkadaşımı* yanımda götürmediğim için zaten bana çok kızacaktı.

Arabadan inip, onunla birlikte apartmanın girişine yürüdüm. Uzanıp ellerini hafifçe sıktım. "Seni bu gece geç saatte ararım. Bret'in şarkı söylediğini duyarsan, bil ki ben arıyorum."

"Aklıma geldi. Senin de özel bir telefon melodisine ihtiyacın var. Böylece benim aradığımı anlarsın."

Bunun zaten olduğunu bilmemesine çok şaşırdım. "Var zaten. Ama henüz ne olduğunu bilmiyorsun."

Beni aramak için telefonunu çıkardı ama onu durdurdum. "Hayır, şimdi olmaz."

"Ama benimkinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sonra." Ellerimle suratını tutup ona "aşk sarhoşu" öpücüğümü verdim ki, ben yokken aklında bir tek ben olayım.

"Dikkatli sür."

"Tamam."

Tıpkı ilk sefer bizi rahatsız ettiği gibi, Ben Donavon birdenbire ortaya çıktı. Hafifçe öksürerek veda öpücüğümüzü böldü.

Biz göz göze gelirken, Ben "Hey, o kız benim olacak," der gibi gülümsedi.

Ona yanıt olarak "Hey, biliyor musun, o muhteşem kız çoktan bana ait," der gibi bilmiş bir gülümseme fırlattım.

O ufak hergele Paige'in sırt çantasını aldı ve orada dikilmeye devam etti. Son anlarımızı berbat ettiğinin farkındaydı. Çok da hoşuna gidiyordu.

Kahretsin. Bu işi benim için berbat ettiğini düşünüyorsa yanılıyordu. Paige'i yine de içimden geçtiği gibi öpecektim. "Bize biraz müsaade eder misin? Henüz işimiz bitmemişti."

Paige'in suratını tutup dudaklarımı hafifçe dudaklarına sürttüm ama sonra ağzını hafifçe aralamasını sağladım; o da Ben'in orada olduğunu unutmuş gibi yalnızken öpüştüğümüz şekilde onu öpmeme izin verdi.

Dudaklarımı kulağına kaydırdım ve Ben'le tam göz göze geldiğimizde "Unutma," dedim. "Seni paylaşmayacağım."

"Nasıl unutabilirim?" diye fısıldadı.

Son bir kez veda ederken, Ben hâlâ onu içeri götürmek için bekliyordu. Paige apartmana girince, dönüp bana o pis gülümsemesini fırlattı ve elini Paige'in beline koydu.

Kahretsin! Orası olmazdı. Oraya ancak ben dokunabilirdim.

Tek seçeneğim olanları izlemekti. Kendimi en sevdiği kuzusu ormanda bir kurtla kaybolan bir çoban gibi çaresiz hissediyordum. Paige onun zararsız olduğunu düşünüyordu ama Ben zararsız falan değildi. Buna emindim.

Çocukçaydı ama dikkatini Ben'den ayırma gayretiyle arabayı çalıştırmadan önce ona bir mesaj yolladım.

Ben yokken beni özle.

Bir, iki saniye sonra onun mesajının sesi geldi.

Seni daha gitmeden özleyemem ;)

Kaldırımdan uzaklaşıp, bir sonraki mesajı yollayana dek gözden kaybolmayı bekledim.

Gittim. Artık beni özleyebilirsin.

Tamam ama araba sürerken mesaj yazmak yok!

Benim için endişelenmişti. Bunu düşününce gülümsedim.

Tamam.

Araba sürerken, birçok şeyi düşünmeye koyuldum ama aklımda en çok onun için yapabileceklerim umurunda değilmiş gibi davranan kahverengi saçlı, dünyalar güzeli yeni kadın vardı. Harcayabileceğim para miktarını önemsemediğini bildiğimden, içimden ona dünyaları almak geçiyordu.

Annem genellikle beni kapıda karşılamazdı ama o gün kapıyı açıp şöyle bir arabaya baktı. "Kız arkadaşımı" arıyordu.

Tek başıma olduğumu görünce çok sinirlendi. "Onu getirmedin mi?"

Neden kendisine bunu yapıyordu? "Hayır, anne. Getirmeyeceğimi söylemiştim."

"Fikrini değiştirirsin diye umuyordum. Oğlumun beğendiği kadınla tanışmak istemiştim. Çok mu şey istiyorum?"

"Hayır, anne, çok şey istemiyorsun." Aslında, bunu yapmamalıydım ama onu boş yere umutlandırdım, çünkü Paige'in kız arkadaşım olduğunu söylemek doğru şey olurdu. "Belki bir dahaki sefere getiririm."

Bu teklifimle gözleri ışıldadı. "Önümüzdeki ay yaş günü yemeğin olacak. O zaman getirebilirsin."

"Onunla konuşup duruma bakarım," diye yalan söyledim.

Annem yanıtımdan memnun kalınca, nihayet beni içeri aldı.

Konuyu tekrar açtığında, yemek masasındaydık. "Kız arkadaşından söz etsene."

Masadaki herkes yanıt vermemi bekledi. Yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bu yüzden de elimden geldiğince kaçamak bir yanıt bulmalıydım. "Amerikalı."

Annemin suratının asıldığını gördüm. "Avustralya'da yaşamıyor mu yani?"

"Hayır. Buraya bir arkadaşıyla uzun bir tatil yapmak için geldi."

"Tamam, o halde yakında ABD'ye dönmeyecek mi?"

"Bir süre daha burada."

Annem tekrar gülümsedi. "Güzel. Ne iş yapıyor?"

"Kendisi bir müzisyen... Çok da iyi. O şekilde tanıştık zaten... Onu Wagga Wagga'da bir kulüpte şarkı söylerken gördüm."

Paige'in ismini söylemekten kaçındım ama o hayal bana bile bir an için gerçekmiş gibi geldi. Gerçekmiş gibi gelmesi de hoşuma gitti. Ailemin suratındaki mutluluk ifadesi bana keyif verdi ama sonra pişmanlık hissettim. Paige hakkında onlara söylediğim her şey bir yalan perdesinin ardında gizliydi.

On Yedinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Addison Zac'le birlikte dışarı çıkmıştı. Daireye girer girmez, Ben'in davranışlarının değiştiğini görmek beni huzursuz etti. Her arkamı döndüğümde yanı başımdaydı, her fırsatta bana sürtünüyordu ve koltukta birden yanıma oturuveriyordu. Beni çok daha saldırgan bir biçimde izliyordu ve bundan zerre kadar hoşlanmamıştım.

Ondan uzaklaşmak için yalan söyleyip tampon almak için markete gitmem gerektiğini söyledim. Beni markete arabayla götürmek için ısrar etti ama ona yürümenin kramplarıma iyi geleceğini söyleyerek geri çevirdim. Ne kadar ahmakçaydı. Berbat bir yalancıydım ama tamponlarla adet sancılarının onu bu ısrarından vazgeçireceğini düşünüyordum.

Daireden birkaç sokak ötedeki bir eczanede dolanırken, Bret çantamda şarkı söylemeye başladı. Telefona yanıt verirken, bir makyaj tezgâhının ardındaki aynada suratımda şapşal bir ifade belirdiğini fark ettim. Gülümsediğimin bile farkında değildim. "Selam, mağara adamı."

"Selam, Amerikalı kız. Wagga Wagga'da durumlar nasıl?"

Bana durumlar nasıl diye sorarken, Ben'le durumların

nasıl olduğunu soruyordu ama o konuyu hayatta konuşmayacaktım. "Her şey yolunda. Ailenle iyi vakit geçiriyor musun?"

"Pek sayılmaz. Orada olsaydım, seninle daha iyi vakit geçirirdim." Kesinlikle doğruydu.

"Geri döndüğünde dilediğimiz kadar eğlenebiliriz." Peki, Noel tatilinden sonra ne olacaktı? Sürekli olarak beni almak için kasabaya mı inecekti?

"Bensiz vakit geçirmek için neler yapıyorsun?"

Yaptığım şey o kadar saçmaydı ki gülmeden edemedim. "Bir eczanede dolanıyorum."

"Neden öyle bir şey yapıyorsun?" Yanıt vermeme fırsat vermedi. "O ufak hergele sana bir şey mi yaptı yoksa?"

Yapabileceğim en kötü şeyin ona Ben'in davranışlarından söz etmek olduğunu bildiğimden yine yalan söyledim. "Evde biraz canım sıkıldı, bir süreliğine dışarı çıkmak istedim ama aslında sıkılmak için kötü bir gece. Noel gecesi etrafta fazla açık mağaza yok."

"Karanlıkta sokaklarda tek başına dolaşman güvenli değil."

Kahretsin. Kızmış gibiydi. "Daireden sadece birkaç sokak ötedeyim."

"Aynı sokakta olsan bile umurumda değil. Eve taksiyle dönmeni istiyorum."

"Ama gerçekten de sorun yok."

"Kız bir psikopat tarafından saldırıya uğramadan böyle der. Kaçırılıp öldürülürsen çok üzülürüm. O yüzden, lütfen bir taksiyle dön. Tamam mı?"

Biraz aşırıya kaçıyor olsa da, benim için endişelenmesine gülümsedim. "Kendini daha iyi hissedeceksen tamam."

"Evet, çok daha iyi hissedeceğim. Noel için arkadaşının evine gitmek konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır ama bu planım olmadığı anlamına gelmez. Ailemin tek çocuğu olduğum için, kendi kendime eğlenmenin yollarını biliyorum. Gerçekten hiç önemli değil."

Bir süre sessiz aklınca, dediklerime inanmadığını hissettim. Umarım yine bana acımak gibi bir şey yapmıyordur diye düşündüm. Buna tahammül edemezdim. "Önemli değil demek?"

"Evet, değil." Yalan söylüyordum. Aslında, önemliydi. Kim Noel'de yalnız olmak isterdi ki?

"Peki, öyle diyorsan."

"Evet, az önce öyle dedim."

"Ev karışmadan önce bir arayıp hatırını sorayım demiştim. Erkek kardeşim çocukları için benden oyuncakları kurmamı istedi de. Yaşasın."

Sinir olmuş gibiydi ama bunun eğlenceli olabileceğini düşündüm. "Tamam. Bebek evleri kurarken iyi eğlenceler o halde. Mutlu Noeller, mağara adamı."

"Mutlu Noeller, Amerikalı Kız."

Addison'la Ben saatler önce Zac'in evine gitmişlerdi. Evde bir tek ben, Jimmy Stewart ve yarısı içilmiş bir karton egg-nog vardı. Bunu biraz iyi kalite burbonla karıştırıp, azıcık da tarçın eklemiş olabilirdim. Noel resmi olarak başlamıştı.

Bret'in şarkı söylediğini duyunca şaşırdım, çünkü Lachlan beni o gün arayacağını söylememişti. Ailesiyle fazlasıyla meşgul olacağını düşünmüştüm. "Selam, mağara adamı. Ne güzel bir sürpriz."

"Şey, umarım hâlâ birkaç dakikalık bir mesafede olduğumu düşünüyorsundur."

Kahretsin. "Bir sorun mu var?" Ağzımdan bu sözcükler çıkar çıkmaz kapı çalındı. "Bir dakika. Birisi kapıyı çalıyor."

Tuhaftı. Noel vakti kim gelmiş olabilirdi? Otomata bastım. "Evet?"

"Benim."

Bir erkek sesiydi ama orası Ben'in dairesiydi. Onun kim olduğunu nereden bilebilirdim? "Özür dilerim, Ben şu anda evde değil."

"Benim Lachlan."

Kahretsin. Şimdi cep telefona mı yoksa dâhili telefona mı konuşacaktım? "Lachlan! Burada ne işin var?"

"Bu konuşmayı gerçekten de beni aşağıda bekleterek mi yapmak istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Özür dilerim. 311. daire." Düğmeye basıp binaya girmesini sağladım ve beklemeye koyuldum.

Kahretsin, berbat gözüküyordum. Üstümde poposunda aptalca bir şey yazan bir eşofman altı ve bir o kadar da salak bir tişört vardı. Giysilerimde delikler ya da lekeler olmadığından bile emin değildim. Saçımı başımın tepesinde dağınık bir atkuyruğu biçiminde toplamıştım ve gözlüğümü takmıştım. Gözlüğüm şıktı gerçi ama Lachlan'ı gördüğümde lenslerimi takmış olmayı tercih ederdim. Artık çok geçti.

Gülümsedim, çünkü onu görüp de ateş basmaması elimde değildi. "Burada ne işin var?"

"Bugün Noel. Yalnız olmanı istemedim. Hem seni görmek istedim."

"Ya ailen?"

"Anneme burada yalnız olduğunu söylediğimde bana çok sinir oldu. Buraya geri dönüp geceyi seninle geçirmem için ısrar etti."

Ha, tamam. Buraya annesinin ısrarıyla geldiğini öğrenince biraz keyfim kaçtı.

Omuzlarımı silkip çıplak ayaklarıma baktım. "Kusura bakma. Kimseyi beklemiyordum, o yüzden berbat gözüküyorum."

Uzanıp tişörtümün kenarını yakaladı ve çekti. "Her zaman çok güzel gözüküyorsun. Gözlüğüne de bayıldım."

Bu basit dokunuşu bile beni sersemletmişti. Üstümde öylesine güç sahibiydi.

Bir, iki saniye sonra kendime geldim ve en sonunda onu içeri davet ettim. "Özür dilerim. İçeri gel."

Kapıdan geçti ve ben tam kapıyı kapatırken onun hemen arkamda olduğunu hissettim. Beni arkadan yakaladı. Bunu ona özgü bir davranış olarak kabullenmiştim ama hoşuma da gidiyordu.

Kalçalarını kullanarak beni kapıya yasladı. Ellerini başımın iki tarafına yaslamış, beni kaslı kollarının arasında hapsetmişti. Saçlarım dağınık bir biçimde toplandığından, tüm boynuma dilediği gibi erişebilirdi ama saçlarımı kenara atmak için omzuma dokunuşunu özlediğimi fark ettim. Öne eğilip ensemi öpmeye başlayınca içim bir tuhaf oldu.

Ne yaptığını biliyordum. Rakibinin evinde beni becermenin heyecanını yaşamak istiyordu. Bu da kazandığı anlamına gelirdi, çünkü beni ödül olarak kazanması sorun değildi.

Ellerini kalçalarıma koyup beni koltuğa doğru yönlendirdi ama oturmadık. Beni koltuğun kolu kalçalarımın üst kısmına gelene dek kaldırdı. Arkamda fermuarını ve bir ambalaj kâğıdını açtığını duydum.

Birkaç saniye sonra, eşofman altını ve külotumu dizlerime kadar indirmişti. Kahretsin, hangi külotumu giydiğimi bile hatırlamıyordum. Eskilerden birisi olmamasını umdum.

Elini belimin arka tarafında hissettim; beni koltuğa doğru ittirdi. Sonra, diğer elini sırtımdan omuzlarıma doğru kaydırdı. Eşofmanım dizlerime kadar inik, koltuğa eğilmiş vaziyette olmanın beni dehşete düşürmesi gerekirdi ama öyle hissetmiyordum. İki parmağını içime soktuğunda, bu düşünce aklımdan tamamıyla silinip gitti. Sihirli eline karşı ileri geri sallanmaya başladım, çünkü kıpırdamadan duramıyordum. Harika bir histi.

"Her zaman çok ıslak ve hazırsın." İkimiz bu haldeyken bana söylediği şeyler çok hoşuma gidiyordu. Bana başka bir şey daha söylemesini bekleyince, aklımdan geçenleri anladı. "Bana ne istediğini söyle."

"Seni," diye fısıldayabildim ama bu işte onun kadar iyi değildim.

Parmaklarını çıkarınca, sert penisinin ucunun aşağı yukarı gittiğini hissettim. "Nerene girmemi istediğini söyle."

"İçime gir." Bu sefer sesim biraz daha yüksek çıkmıştı ama yine de bir fısıltıdan öteye geçememişti.

"Ne zaman?" Beni çileden çıkarıyordu ama bu sefer biraz daha fazla bana abanmaya başladı.

"Şimdi," dedim biraz daha yüksek sesle.

"Özür dilerim ama sen duyamıyorum Paige. Beni ne zaman istediğini söyledin?" Dalga geçiyordu.

"Hemen, şimdi!" diye bağırdım kendimi geriye itip onu içime girmeye zorlarken.

Dişlerini sıkıp konuştuğunu hissettim. "O halde, derhal içinde olacağım."

Ellerini kalçalarıma koydu ve tahminimden çok daha sert bir biçimde tamamıyla içime girdi. Şok içinde bağırdım. "Böyle hoşuna gidiyor, değil mi?"

Yalan söyleyemezdim. Bayılıyordum. "Evet." O, içime

girip çıkarken, ağzımdan bir tek sözcük çıkabilmişti.

Hızını biraz yavaşlattı ve ellerinden birini kalçamdan kuyruk sokumuma doğru götürdüğünü hissettim. "Sana bu şekilde sahip olmak çok hoşuma gidiyor."

Dokunuşunda istediği pozisyonu alan bir kedi gibiydim. Üstümdeki etkisi öylesine güçlüydü ki... Bunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Son bir kez içime sertçe girip de beni doruk noktasına ulaştırana dek koltuğa eğilmiş vaziyette kaldım. Bir, iki saniye sonra, sırtımı öptüğünü hissettim. "Bir valiz hazırla. Benimle birlikte eve geliyorsun. Ama üstünü değiştirme. Seni olduğun gibi istiyorum."

Bunu ikinci kere söylemesine gerek yoktu.

On Sekizinci Bölüm

Jack McLachlan

Kapıda anahtar sesi duyduğumda, Paige içeride valizini hazırlıyordu. Ben Donavon içeri girdiğinde, beni salonda koltuğun kolunun üstünde otururken gördü. Paige'i kısa süre önce üstüne eğdiğim kol olduğunu düşünce, gülmemek için kendimi zor tuttum. Orada olmamdan hoşnut değildi ve Paige yatak odasından çıktığında, bana orada ne aradığımı sormak üzereydi.

Valizi görünce, neler olduğunu anladı. Paige benimle birlikte gelmeyi tercih ediyordu, orada onunla birlikte kalmayı değil. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, bu gece Lachlan'la kalacağım."

Sinirlendiğini fark edince, Paige'i ondan uzaklaştırmak için içimde daha da büyük bir istek belirdi. "Addison'a ne zaman geri geleceğini söyleyeyim?"

Paige yanıt verebilmek için bana baktı ama ben de bilmiyordum. O geceden ötesi için bir plan yapmamıştım. "Onu arayıp söyler," dedim.

Çılgına dönmüştü, çünkü planı bu değildi. Daireye Paige'le yalnız vakit geçirebilmek için geri gelmişti. Çok yazık. Paige'in o gece baş başa kalacağı tek kişi bendim ve yatağımda olacaktık.

Kolumu omzuna atıp valizini aldım. "Hazır mısın, bebeğim?"

Paige bana bakıp sırıttı. "Sanırım."

Kapıdan çıkarken, arkaya dönüp seslendim. "Mutlu Noeller Ben."

Hiçbir şey söylemedi. Ezik herif.

Eve yanaştığımızda, Paige'in hediyesinin geldiğini gördüm. Annem Noel'i *kız arkadaşımla* geçirmem için ısrar ettiği anda, telefon açıp hediyenin daireye değil, üzüm bağına yollanmasını istemiştim.

Zavallı annem. Beni müstakbel bir gelinin yanına yolladığını sanıyordu, son utanmaz işimin başında olacağımı değil.

Arabadan indiğimizde, Paige verandada hediyeyi gördü. "Baksana. Birisi senin için kapının yanına bir Noel hediyesi bırakmış."

Sırıtmamaya gayret ettim. "Hımm, tüm personel tatil için evine gitti. Kim bırakmış olabilir ki?"

Kapıyı açıp, Paige'in hediyenin üstündeki isim kartını görmesine fırsat vermeden paketi içeri aldım. Salona girince, paketi masaya bıraktım. "Valizini yatak odasına götürmek ister misin?"

"Tabii."

Onu koridorda yürürken izleyip gülümsedim. Gayet rahattı... Benim yanımda, evimde ve ona yaptığım şeyler konusunda rahat davranıyordu. O ana dek, hiçbir şey konusunda şok geçirmemiş, tereddütlü davranmamıştı. Diğer kadınlar gergin ve asabiydi ama Paige çok farklıydı. Çok daha iyiydi.

Salona gelip koltukta yanıma oturdu. Ona şarap koyduğum kadehlerden birini uzattım. "Teşekkür ederim."

Kadehi dudaklarına götürüp ne tür bir şarap olduğunu tahmin etmeye çalıştı. "Merlot mu?"

"Harika bir tahmin genç çırağım."

Doğru tahmin ettiğini duyunca, memnun olup gülümsedi. "Harika bir ustam var."

"Olabilir." Kadehi elinden alıp kenardaki masaya koydum. Fiskos masasındaki hediyeyi alıp kartı ona uzattım. "Kimden geldiğini öğrenmek için can atıyorum. Kartı bana okur musun?"

Kartı alırken gülümsüyordu. "Paige'e Lachlan'dan Mutlu Noeller." Okuduğunu idrak edince, gülümsemesi silindi. "Bana bir hediye mi aldın?"

"Evet."

"Buna ne zaman vakit buldun?"

"Ne zaman olduğu önemli değil." Kutuyu kucağına koyduğumda hissettiğim mutluluk beni şaşırttı. O gün, bir aşırı uçtan diğerine gitmiştim. O sabah kalktığımda hediyeyi açtığında yanında olmayacağımı düşünerek keyfim kaçmıştı ama o sırada tepkisini görmek için yanıp tutuşuyordum. "Açsana."

"Ama ben sana hediye almadım."

Kâğıdı yavaşça açtı. Büyük kutunun içinde ne olabileceğini düşünerek dikkatli davrandığını görebiliyordum. Ama aklından geçenleri tahmin etmeye çalıştığımda, kutudakinin kesinlikle onlardan biri olmadığını biliyordum.

Kutuyu açınca, üstünde tek bir sözcük yazan kutuyu gördü: Martin. İçinde ne olduğunu artık biliyordu. Suratındaki ifadeye bir anlam veremedim. Mutlu olmamış mıydı?

Diğer partnerlerim hediye aldıklarında sevinçten çılgına dönerlerdi. Tabii, onlara genellikle mücevher gibi

şeyler alırdım. Belki de Paige de o tür bir hediye görmeyi ummuştu. Yoksa ona elmas küpeler mi almam gerekirdi?

Sertçe yutkundu ve kahverengi kutuyu kartondan çıkardı. Kucağına koyup bana baktı. Hüzünlü görünüyordu ve nedenini anlayamıyordum. Keşke aklından geçenleri biliyor olsaydım diye düşündüm.

Pirinç sürgü kilidi başparmağıyla kenara çekti ve kutunun kapağını kaldırdı. Müzik mağazasının vitrininde görüp de hayran olduğu Martin D-45'e sessizce bakıp parmağıyla okşadı. Aklından geçenleri kesinlikle anlamamıştım. Buna sinir olmuştum ve yanlış bir şey mi yaptım diye düşünmeye başlamıştım. Belki de yanlış gitarı seçmiştim.

Daha fazla dayanamadım. "Bana ne düşündüğünü söyler misin?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı; gözlerinin dolduğu gördüm. Kahretsin. Hiç öyle olsun istememiştim. "Çok güzel ama çok pahalı olduğunu düşünüyorum; o yüzden, bunu kabul edemem."

"Fiyatını düşünmene gerek yok. Senin olmasını istediğim için satın aldım. Sende kalacak. Şimdi, kutusundan çıkarıp bana bir şeyler çal."

Kutuyu fiskos masasının üstüne koyup gitarı çıkardı. Kayışı başından geçirdi ve bir şeyler düşünüyormuş gibi tereddüt etti. Ama sonra ilk akoru çaldı. O andan sonra, bu hediyeyi kabul edip etmeyeceği konusunun açılmayacağını anladım, çünkü gitara bayılmıştı.

Bir şarkının akorlarını çaldı ama bunu daha önceden hiç duymamıştım. Hoşuma gitmişti. "Hangi şarkı bu?"

"Kâğıt ağırlığı." Birkaç akor daha çalıp söylemeye başladı. İki dize sonra, kendimi kaybetmiştim. Sesi kesinlikle tereddütlü değildi ve şarkı söylediğine her şeyi çok hoşuma gidiyordu. Sesi, şarkı seçimi, surat ifadesi ama en çok da beni nasıl hissettirdiği. Bu kız özeldi ve müzik endüstrisinde doğru kişi onu keşfettiğimde harika bir kariyeri olacaktı.

Şarkıyı bitirdikten sonra bana bakıp gülümsedi. "Mükemmel bir gitar, bayıldım. Hayatımda bana verilen en güzel hediye. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Ayağa kalkıp gitarı kutusuna koydu ve koltuğa gelip kucağıma ata biner gibi oturdu. Suratımı ufak ve narin ellerinin arasına aldı. Martin'i çalmaya başlayana dek, ellerinin ne kadar narin olduğunu fark etmemiştim. Gözlerime bakıyordu. "Bana geri geldiğin için de teşekkür ederim."

Ağzından çıkan bu çok samimi sözler beni şaşırtmıştı. Tıpkı âşık insanların birbirlerinin kulaklarına fısıldadığı sözler gibiydi. Aramızdaki ufak oyunu iyi oynuyordu doğrusu. Her şey gerçekmiş gibi hissettiriyordu.

Aklıma gelen ilk şey onu derhal yatak odasına götürmekti ama sonra evde yalnız olduğumuzu hatırladım ve ona salonda sahip olmak istedim. Tişörtünü başından yukarı çekip çıkardım ve kusursuz göğüsleri serbest bırakabilmek için sutyeninin kopçasını açtım. Gül renkli göğüs uçlarından birini ağzıma aldığımda, sırtının bir kavis çizdiğini ve başını geriye attığını hissettim. Dilimi sert göğüs ucunun etrafında gezdirdim, soran dişlerimi üstüne sürttüm.

"Ah, Lachlan," diye fısıldadı pelvisini bana doğru iterken.

Tatlı Amerikalı sevgilim bu halde olduğumuzda fazla konuşmazdı ama onu her seferinde yavaş yavaş teşvik edecektim. "Sana ne yapmamı istediğini söyle Paige."

"Ne yapmanı istediğimi biliyorsun."

"Biliyor olabilirim ama söylediğini duymak istiyorum."

Bana söylemekten utandığı için suratı kızarmıştı ama en nihayetinde ona sahip olacağım için, benden bir şey isterken utanmasına hiç gerek yoktu. Göğüslerini okşadım. "Seni şurandan öpmemi ister misin?"

"Evet."

"Söyle o halde."

Yavaşça yutkundu. "Lachlan, göğüslerimi öpmeni istiyorum." Fısıldıyordu ama seks yaparken konuşmaya yavaş yavaş alışacağını bildiğimden üstelemedim.

Diğer göğsünü ağzıma alıp sertçe emdim. Göğüs ucunu hafifçe ısırdım ve emmeyi kestiğimde kısık bir ses çıktı.

Altında hâlâ eşofmanı olduğundan, onu kucağımdan kaldırıp koltuğa yatırdım. "Şimdi ne yapmamı istersin?"

"Eşofmanımı ve külotumu çıkar."

"Peki, hanımefendi." Eşofmanıyla külotunu çıkarırken ona bakıp sırıttım. Kalçalarını kaldırdı, ben de giysilerini o gün ikinci kere çıkardım. Ikisini de aşağıya kadar çekip yere fırlattım. "Şimdi?"

Gülümsediğinde, oyunumuzun artık onu o kadar germediğini anladım. "Ben seni izlerken, giysilerini çıkar."

"Ne istersen söyle. Sadece söylemen yeterli."

Gömleğimin düğmelerini açıp koltuğun arkasına fırlattım. Cebimdeki iki minik paketi çıkardım ve ayakkabılarımla iç çamaşırımı çıkarmanda önce fiskos masasının üstüne koydum. "Şimdi?"

Dudaklarını yalıyordu. "Ağzını üstümde hissetmek istiyorum."

Bu üstü kapalı isteğine sırıttım. "Nerede olmasını istediğini açıkça söylemelisin."

Karnındaki piercing'i gösterdi. "Oradan başla. Sonra, yavaş yavaş aşağı inmeni istiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım." Amerikalı kızım gittikçe cesaret kazanıyordu. Çok eğlenceli olacaktı.

Göbek deliğinin üstündeki taşlı piercing'i benden bunu yapmamı istediği için öptüm ama ağzımın sadece orada olmasını istemediğini bildiğimden, asıl ödüle doğru inmeye başladım. Ben aşağı indikçe bacaklarını kasmaktan vazgeçti ama tam o noktaya varmadan önce durdum. "Yeteri kadar aşağıya indim mi?"

"Hayır."

"Nereye inmemi istediğini söyle."

Tekrar üstüne eğilip talimatlarını bekledim. "Biraz daha aşağıya in."

Sırtı bir kavis çizince, doğru yere geldiğimi anladım. "Evet. Orası. Sakın durma."

Bacaklarının tam ortasını yaladım ve dilimle klitorisinin etrafında bir daire çizdim. Ama asıl parmaklarımı dilimin altından içine soktuğumda kendisini kaybetti. Çığlık atarken saçlarımı çektiğini hissettim. "Sakın durma Lachlan."

Boşaldıktan sonra rahatladı ve saçlarımı bıraktı. Öyle giderse, vaktimiz sona erdiğinde kel kalabilirdim.

Masadaki prezervatifi alıp ambalajını açtım. Koltukta doğrulup takışımı izledi. İşimi bitirdikten sonra, üstüne çıktım ve suratına baktım. "Şimdi ne yapmamı istediğini söyle."

"Beni... becermeni istiyorum." Tereddütlü ve yumuşak bir ses tonuyla söylemişti.

Yeteri kadar iyi değildi. Kalçalarını tutup onu kendime çektim.

"Çok istiyormuş gibi söyle." Islak girişine ereksiyonumu dayadım, o da bana sürtünmek için kalçalarını havaya kaldırdı. "Hemen.Becer. Beni.Lachlan."

İşte, olmuştu. "Tamam, tamam. Tek yapman gereken söylemekti," diye güldüm.

Her ikimizin de istediği şeyi ona verdim ve derince içine girdim. Bacaklarını kalçalarıma dolayıp beni yönlendirmeye başladı. "Daha sert Lachlan."

"Bu işi sert seviyorsun, değil mi?"

Bacaklarını daha da sıktı. "Evet!"

İyice, elimden geldiğince sertçe içine girdiğimde, boşalmaktan başka çarem kalmamıştı. Bacaklarıyla beni sıkıca kavramıştı ve içindeyken sıra dışı bir şey hissediyordum. Neydi bu?

Kötü ya da iyi bir şey değildi. Sadece daha önceden hissetmediğim bir şeydi.

"Az önce sen de değişik bir şey hissettin mi?"

"Hayır ama surat ifadene bakılacak olursa, sen hissettin."

"Evet, hissettim. Bir şeyin kırıldığını ya da yerinden çıktığını hissettim."

Hâlâ içinde olduğumdan, çıkıp neler olduğunu anlayamıyordum. Prezervatif iyice yamulmuştu. "Kahretsin! Yırtıldı."

İlk tepkim paniklemekti ama sonra Paige'in hâlâ doğum kontrol hapı kullandığı geldi aklıma. "Haplarını alıyorsun, değil mi?"

Prezervatifler seks ilişkilerimde üstünde tamamıyla kontrolümün olduğu tek şeydi. Sorumluluk konusunda başka bir kişiye güvenmeyi reddediyordum. Bir hata yapmanın bedeli ağır olurdu; ama o sırada kontrolü Paige'e devretmek ve bana yapacağına söz verdiği şeyi yaptığını duymak zorundaydım.

Doğrulup suratıma baktı. "Evet, Lachlan. Hapımı her gün aynı saatte alıyorum, o yüzden rahatla. Güvendeyiz."

Güvendeydik. Sözleri biraz olsun beni rahatlattı. "Haklısın. Bir an için panikledim. Ne zaman adet göreceksin?" Bu konuda daha ne kadar süre endişelenmemiz gerektiğini merak diyordum.

"Muhtemelen Salı günü."

"Güzel. O halde, her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için birkaç günümüz kalmış." Tanrım, bir şeylerin ters gitmesi ihtimali midemi bulandırmıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Laurelyn Prescott

Vay canına, benim yüzümden Lachlan paniğe kapılmıştı. Panikleyebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Onu her şeyin yolunda olduğunu ikna etmek için biraz daha çabaladım. "Sorun yok Lachlan. Haplarımı almıyor olsaydım bile, şu anda yumurtlama döneminde değilim."

"Sürpriz bir hamilelikle karşılaşan her kadın böyle der."

Lachlan'ın o güne dek hep soğukkanlı ve sakin yanını görmüştüm ama şimdi bana farklı bir yonunu göstermişti. "Hay sıçayım" tarzı durumlarla iyi başa çıkamadığını söylemek gerek.

Fiskos masasındaki kullanılmamış prezervatifi alıp delik var mı diye kontrol etmeye koyuldu. "O kutudaki diğer prezervatifleri kullanmayalım. Belki de hepsi hasarlıdır."

Iyice kontrol ettikten sonra, koltuğa oturdu ve gozlerini tavana dikti. Doğum kontrol haplarımı aldığımı söylediğim halde, duşunuyor ve endişelemiyordu. Acaba birçok kişiyle yattığımı falan mı düşunuyordu? Gerçi ona başka turlu duşunmesi için de bir fırsat vermemiştim ama gerçekler bundan epeyi farklıydı.

"Senden önce sadece tek bir kişiyle birlikte oldum ve

ilişkimiz bittikten sonra test yaptırdım. O yüzden, benden bir hastalık kapacağın konusunda endişe etme."

Bana bakmıyordu. "Bana cinsel bir hastalık bulaştıracaksın diye endişe etmiyorum. O hastalıkların birçoğu tedavi edilebiliyor."

Yeni bir kutu prezervatif alana dek neden seks yapmayacağımızı anlayamamıştım. Koltuktan kalkıp ona şortumu ve pantolonunu fırlattıktan sonra giyinmeye koyuldum.

Giyindikten sonra, bacaklarının arasına eğildim ve çenemi dizlerinden birine yasladım. Ona baktım, o da eliyle yüzümü okşadı. O gecenin stres ve endişe yüzünden mahvolmasını istemiyordum. "Artık. Endişelenme. Sorun. Yok."

Endişe onu başka bir yere alıp götürmüştü ve bana geri gelmesini istiyordum. "Sana bir şey çalmamı ister misin?"

"Evet, harika bir fikir."

Yerden kalkıp yeni gitarımı kutusundan çıkardım. Karşısına geçtim ve birkaç akor çaldım. "Bu gece dinleyicilerimizden herhangi bir istek var mı acaba?"

"Sen seç."

Az önce olanlardan hangi şarkının aklını uzaklaştıracağını biliyordum. *Gin and Juice* isimli şarkının bir bluegrass versiyonunu çalmaya başladım ama şarkıyı pek anlamadığını fark ettim. Belki de Avustralyalılar Snoop Dogg hayranı değillerdi.

Nakarata gelince, şarkıyı hatırladı ve gülmeye başladı. Hımm. Lachlan komik olduğumu düşünüyordu. Bu da tuhaf bir hisli, çünkü Blake yaptığım hiçbir şeyi komik bulmazdı.

Şarkıyı hatırladıktan sonra, nakaratı benimle birlikte söyledi. Şarkı sona erdikten sonra beni alkışladı, ben de

reverans yapıp selam verdim. "Harikaydı."

"Bluegrass *Gin and Juice* harika değildir, insana kafayı yedirtir. İkisi arasında büyük fark var."

"Gitarı sana aldığımda, bu tür bir performans beklemiyordum ama çok hoşuma gitti. Haydi bana başka kafayı yedirten bir şey çal."

Düşünmeme gerek bile yoktu. T.I.'dan *Whatever You Like* isimli şarkıyı kendi değiştirdiğim biçimde söyleyecektim, çünkü bu şarkı bana aramızdaki o tuhaf ilişkiyi hatırlatıyordu.

Şarkı sona erince, yine alkışladı, ben de reverans yaptım. "Harikasın."

Bunun harika mı olduğunu düşünüyordu? "Öylesine çaldığımın farkındasın, değil mi? Ciddi bir şeyler söylediğimde böyle söylemem."

"Peki, söylesene... Paige Beckett neyi gerçekten söyler?"

"Müzik hislerin yüksek sesle dışa vurumudur. Kalbimden gelen şarkılar söylerim. Öykümü, nasıl hissettiğimi anlatırım."

"Olardan birini söylesene. Öykünü anlatanı seç."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun. Haydi, bana öykünü anlat."

Buna pişman olacaktım. Bunu biliyordum. Orinathi'den *According To You* şarkısını seçtim. İstediğim akoru bulana dek birkaç deneme yaptım, sonra da Blake'in beni nasıl gördüğünü anlatan sözleri söylemeye başladım. Aptal. Faydasız. Zor. Ama sonra, şarkı sözleri beni diğer erkeğin, yani Lachlan'ın gördüğü bölüme geldi. Güzel. Harika. Komik. Karşı konulmaz.

Hıçkırarak ağlamaya başlayana dek dayandım. Kahretsin. Buna pişman olacağımı hissetmiştim. Ağlarken ne kadar çirkin olduğumu görmesin diye ellerimle suratımı kapatmış, Lachlan'ın karşısında dururken dehşet içindeydim.

Koltuktan kalkıp yanıma geldi ve bana sarıldı. Bir saniye sonra da gitarı başımdan yukarı çekip çıkardı ve kutusuna koydu. "O adamın kim olduğunu bilmiyorum ama yanılıyor. Sen çok güzelsin. Harikasın. Komiksin. Ve karşı konulmazsın."

Hayatımda o kadar çok şey olmuştu ki, kendimi asla güzel, harika, komik ve karşı konulmaz hissetmemiştim. Ama bunları düşünmek istemiyordum. O anda düşünmek istemiyordum. Kesinlikle onun önünde istemiyordum.

Beni bırakıp elimi tuttu. "Geç oldu. Haydi benimle yatağa gel."

Peşinden yatak odasına gittim ve o yatak örtüsünü çekerken, eşyalarımı karıştırdım. "Uyurken giymek için yanında ne getirdin?"

Leylak rengi saten bir gecelik çıkarıp görmesi için havaya kaldırdım. Çekmecesine uzanıp başını salladı ve tişörtlerinden birini bana fırlattı. "Al. Bunu giy." Evet. Yeni bir kutu prezervatif alana dek kesinlikle seks yapmayacaktık.

Beni daha önce de çıplak görmüştü ama yine de tişörtü giymek için arkamı döndüm. Gerçi ona ait bir şeyi giyerken, seks yapmama konusunda ben de zorlanacaktım, çünkü çok güzel kokuyordu. Tıpkı Lachlan gibi.

Birlikte banyodaki işlerimizi halletmek için banyoya girdik. O kendi tarafında, ben de kendi tarafımdaydım. Dişlerini fırçalarken aynada onu izledim. Bir aile gibiydik. Bana baktığını fark ettim ama ona baktığımı gördüğü için mi, yoksa o da bana kaçamak kaçamak bakmak istediği için miydi bilemedim.

İşimiz bittiğinde, birlikte yatağa girdik ve beni kendisine çekti. Gizlediğim acı dolu o olayın ne olduğunu sormadı.

Sadece bana sarıldı ve birlikte uyuya kaldık. Bu, daha önceden hiç yapmadığım bir şeydi ve çok da güzeldi.

Ertesi sabah uyandığımda, ılık bedenine uzandım ama gitmişti. Erkenci kuş çoktan yuvadan uçmuştu. Bunu görünce, yine uykumun geldiğini hissettim ama zaten saat sabahın yedisiydi. Yani, bana göre kalkılacak bir saat değildi.

Lachlan'ı mutfakta da bulamayınca, spor odasına gittim. Kapıya varmadan önce, içeride *Whatever You Like* şarkısının çaldığını duydum. İçeri girdiğimde, Lachlan koşu bandında koşuyordu ve tişörtünün arkası terden sırılsıklamdı. Demek ki bir süredir oradaydı.

Sırtı bana dönüktü ama aynada göz göze geldik. "Günaydın, uykucu."

"Günaydın, erkenci kuş. Güzel bir şarkı seçimi."

"Ben de öyle düşünüyorum ama senin versiyonunu daha çok sevdim. Az önce Snoop Dogg'u kaçırdın."

"Tüh. Uzun süredir mi koşuyorsun?"

"Yeteri kadar uzun." Koşu bandını durdurup, suratındaki teri silmek için bir havlu aldı. Yanakları kızarmıştı ve o haliyle güneşin altında oynamış ufak bir çocuk gibi gözüküyordu.

"Burada ne kadar kalacağımı söylemek için Addison'ı arasam iyi olacak."

"Ne kadar kalmak istiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Ne kadar kalsam sorun olmaz?" Neler söylüyordum. Tıpkı Addison gibi konuşuyor, misafirperverliğin bokunu çıkarmamaya çalışıyordum.

Ensesini ve göğsünü de sildi. Tanrım. O havlu olmayı

çok isterdim. "Pazartesi sabahı şehir dışına çıkmam gerek. O zamana kadar kalabilir misin?"

Bunu düşünmem gerekirdi ama iki gün boyunca ununla olacağıma ne kadar sevindiğimi görmesin diye bir an için bir şey demedim. "Tabii, mümkün."

Havluyu koşu bandına asıp indi ve ne yapacağını anladım. Gülümseyişinden aklından hınzırca bir şeyler geçtiğini biliyordum. Kaçacağımı bildiğinden, ben daha ikinci adımımı atamadan beni yakaladı. Iyi bir koşucuyla başa çıkamazdım.

Beni sıcak ve terli bedenine çekti. Havlusu olmak istemiş ve olmuştum. Terli başka bir erkek bana iğrenç gelebilirdi ama Lachlan öyle değildi. Beni son derece baştan çıkartan bir durumdu ama önceki gece hepsi hasarlı olabilecek kutuyu attığını hatırladım.

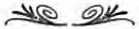
Onu iterken, iğrenmiş gibi yaptım. "Mağara adamı, derhal duşa girmen gerek."

Terli bedeniyle bana sürtündü. "Şimdi senin de girmen gerek."

Prezervatifimiz olmadığını unutmuş muydu? "Dün gece prezervatiflerin hepsini attın, sence bu iyi bir fikir mi?"

O çok sevdiğim hınzır gülümseme yine suratında belirdi. "Yapacağımız şey için onlara ihtiyacımız olmayacak."

Yirminci Bölüm

Jack McLachlan

Şehir merkezine inerken daha öğle bile olmamıştı ve ikimiz de bu yolculuğun amacının ne olduğunu biliyorduk. Prezervatif alışverişi yapacaktık.

"Yanımda pazartesiye kadar kalmam için yetecek kıyafet yok. Eve uğrayıp birkaç parça şey alsak olur mu?"

"Hiç sorun değil." Ama benim için bir sorun vardı. Ben Donavon kesin orada olacaktı.

Apartmanın önüne park ettim. Yukarı davet edilip edilmediğimden emin değildim ama onun evine bensiz gidiyor oluşu çok hoşuma da gitmiyordu. "Yukarı gelip Addison'la tanışmak ister misin?"

"Elbette." Kesinlikle. O küçük hergeleyle beni aynı odada yan yana bırakmak iyi bir fikir değildi ama tek başına yukarı çıkmasını da istemiyordum.

Paige'in peşinden binaya girdim. Anahtarını kullanmak yerine kapıya vurdu ve kapıyı Addison açtı. Erkek kardeşiyle karşılaşmadığım için rahatladım. Arkadaşı alnını kırıştırdı. "Neden kapıya vuruyorsun? Burada oturuyorsun şapşal."

"Burası benim evim değil. Buraya sadece yatmaya geliyorum."

Addison beni etraflıca süzdü. "Yatmaya da pek gelmiyorsun, bu adam sağ olsun." Bu lafa nasıl tepki vereceğimi bilemedim ama elini uzattı. "Addison Donavon."

"Lachlan Henry."

"Demek en iyi arkadaşımı böyle meşgul eden adam sensin."

Doğru, bayağı meşguldük. "Evet, suçlu benim."

"Bana şarap işinde olduğunu söyledi. Ailemin Kaliforniya'da bir üzüm bağı var. Korkunç olabiliyor."

"İşte buna içilir."

"Siz şarap yapımının acıları üzerine bağ kurarken ben de gidip birkaç şey alayım." Paige yatak odasına girdi ve beni arkadaşıyla yalnız bıraktı. Kariyerim hakkında daha fazlasını paylaşmak üzereydim ancak artık Paige'in duyamayacağından emin olduktan sonra arkadaşı birden konuyu değiştirdi ve ciddileşti.

"Lütfen ona zarar verme."

Gergin bir andı ve nasıl karşılık vermem gerektiğinden emin olamadım. "Affedersin?"

"Laurelyn'e zarar vermemeni istiyorum. Çok şey yaşadı. Çıktığı son adam ona çok kötü davrandı."

Adı Laurelyn miydi?

"Bana yaptığınız anlaşmadan bahsetti ve bence bir sorun yok. Beraber çok iyi vakit geçirin ama onu kendine âşık etme. Yeterince acı çekti."

Âşık etmek mi? Aşktan bahseden kim?

Paige arkadaşına anlaşmamızdan bahsetmiş olabilirdi ama her şeyi anlatmamıştı. Anlaşılan Laurelyn'in ismini benden saklamayı tercih ettiğini Addison bilmiyordu çünkü farkında olmadan onu ele vermişti. Gerçekten, bunu keşfetmek biraz içimi burktu.

"Merak etme. Laurelyn'le hemfikiriz." Dilimde yuvar-

lanışından zevk alırcasına adını söyledim. Paige iyiydi ama Laurelyn daha farklı bir isim olduğu için ona daha çok yakışıyordu. Hiç bu isimde birini tanımamıştım.

Yatak odasından elinde büyük bir çantayla çıktı. "Alacaklarımı aldım, gidebiliriz."

Evden çıktıktan sonra ilk durağımız eczane oldu. Alışveriş çılgınlığım bitince arabaya bindim ve ona prezervatiflerin olduğu poşeti uzattım. "Kaç tane aldın?" Poşeti açıp içine baktı ve bana bakarak gülümsedi. "Stoklarında ne kadar varsa aldın sanırım?"

"Bir patlama kazası daha olursa bu sefer yedekte biraz bulunsun istiyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Hâlâ onu mu dert ediyorsun?"

Tabii ki ediyorum. O niye etmiyor? "Evet ve sen regl olana kadar da edeceğim. Ben gidene kadar olmazsan da olur olmaz beni aramanı istiyorum."

"Emredersiniz efendim." Sanırım biraz gücendi.

Söylediğimin saçma olduğunun farkındaydım. Niyetim bu değildi ama şu şartlar altında bir hamilelik felaket olurdu. "Üzgünüm, sinirlerine dokunmak istemedim. Başka yerlerine dokunmayı tercih ederim."

Güldü ve affedildiğimi anladım. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Peki." Park yerinden çıktım ama nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu konuyu açmak beni geriyordu ama benim için önemli olduğunu fark ettiğimden yine de açtım. "Sana Laurelyn demek istiyorum."

Arabayı sürerken ileri bakıyordum ama yine de Laurelyn'in kafasını bana doğru çevirdiğini fark ettim.

"Anlaşılan Addison beni ele vermiş. Ona anlaşmamızın isimsiz kısmından bahsetmemiştim."

"İyi ki seni ele verdi çünkü sana gerçek adınla seslenmek istiyorum. Laurelyn sana Paige'den daha çok yakışıyor."

"Ben seninkini bilmiyorken senin benim gerçek adımı bilmeye hakkın olmadığını düşünüyorum." Kızgındı. Ya da yenik hissediyordu. Emin olamamıştım.

"Bunun için çok geçerli sebepler var." Başını diğer tarafa çevirdi. "Bana bu yüzden kızmamalısın." Eline uzandım ve bacağımın üzerine koydum. Elini hafifçe sıktım. "Sana her konuda dürüst davrandım."

Tekrar bana döndü. "Nedeni hariç. Bana herhangi bir açıklama yapmış değilsin. Bana herhangi bir neden versen bilmemeyi kabul edebileceğimden eminim."

"Ama vermeyeceğim." Bunu sert bir şekilde söyledim çünkü kendim için disiplinli olmalıydım. Ona karşı kendimi salıverip her şeyi anlatasım geliyordu. Garipti; daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onun yanındayken yeni bir sürü şeyi yapmak istiyordum.

"Bu haksızlık ama sanırım Paige Beckett gibi davranmamın sen öyle olmadığını biliyorken bir mantığı yok, yani istediğini alıyorsun galiba. Yine."

Yaptığımdan hiç hoşnut değilse de elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Teşekkürler Laurelyn."

"Bir şey değil diyemeyeceğim ve soyadımı öğrenmeyi düşünme bile."

Yenildiğini hissettiği için kızmıştı. Böyle hissetmesini istemiyordum. Bana Jack diyebileceğini ağzımdan kaçırasım vardı ama yapmadım. Çünkü yapamazdım.

Laurelyn. Laurelyn. Laurelyn. İnce, kadınsı bir isimdi ve bir daha söylediğimde dilimden aksın diye beynime ka-

zıyarak içimden defalarca söyledim. Ona Paige diyor oldu-ğumu unutmak o kadar kolaydı ki.

"Hazır şehirdeyken seni öğle yemeğine çıkarabilir mi-yim?"

"Tabii ki. Meydandaki elliler restoranı olur mu? Ben çok iyi olduğunu söylüyor ve denemeyi bir süredir çok is-tiyordum."

Ben. Adını her söyleyişinde hissettiklerim hiç hoşu-ma gitmiyordu. Laurelyn'i onun evinde kalması için geri götürmekten gerçekten hoşlanmayacaktım. Benim sahip çıktığım kadınla bir şansı olduğunu düşünmesi beni si-nirlendiriyordu. Belki de geri adım atması için bir uyarıya ihtiyacı vardı.

"Nereye gitmek istiyorsan oraya götüreceğim seni."

Restoran tıpkı bahsi geçtiği gibiydi ve içeri girdiğimiz-de Laurelyn'in yüzünü koca bir gülümseme kapladı. "Ne kadar da retro, tıpkı gerçek bir elliler restoranı gibi. Bar-da oturabilir miyiz?"

"Nasıl istersen."

İçerisi tıpkı hayal edebileceğiniz gibi döşenmişti; siyah beyaz kareli zeminden tutun da kırmızı sentetik kumaş-la kaplanmış bol lameli bar taburelerine kadar. Masanın üzerinde bir peçeteliğin arkasına sıkışmış mönüye uzandı ve bir tane de bana verdi. "Neden bakıyorum ki sanki? Ne istediğimi zaten biliyorum; bir çizburger, patates ve çiko-latalı milkshake."

Üzerinde klasik elbise ve beyaz önlük olan bir garson yanımıza geldi. "Mönüyü incelemek istiyorsanız daha son-ra geleyim."

Bir burgerin mönüdeki herhangi bir şeyden farkı olma-yacağını düşündüm. "Hayır. İki çizburger, yanında pata-tes kızartması ve bir çift de çikolatalı milkshake alalım."

"Hemen getiriyorum."

Laurelyn mönüleri yerine koydu ve etrafı incelemeye başladı. "Bu elliler restoranı temasını hep Amerika'ya ait zannederdim ama sanırım değilmiş."

"Doğru, galiba değil."

Eski bir şarkının çaldığını fark ettim ve küçük mu-zisyenimi biraz sıkıştırmayı denemeye karar verdim. "Pekâlâ, müzik dehası. Hangi şarkı bu?"

Dinlemeye gerek duymadı çünkü zaten biliyordu. "The Five Satins'in *In the Still of the Night* şarkısı."

Biliyor olması beni gerçekten hayran bırakıyordu. Her zaman. "Bu kadar bilgiyi nasıl aklında tutabiliyorsun?"

"Doğuştan bir yetenek. Aman Tanrım! Bir müzik kutu-su!" Taburesinden fırladı ve müzik kutusunun önüne gidip şarkı listesine bakmaya başladı. Müziğe o kadar kaptırı-yordu ki sanırım poposunu sallayarak ritim tuttuğunun farkında değildi. Poposuna gerçekten bayılıyordum. Özel-likle böyle salladığı zaman.

Çantasını karıştırıp alete birkaç tane bozuk para attı. Döndüğünde sırıtıyordu. "Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Hiç. Sadece buraya bayıldım," dedi omzunu silkerek. "İyi ki beni buraya getiren sen oldun."

"Bence de." Diğer ihtimal canımı sıkıyordu.

Yemeğimiz geldi ve Laurelyn yemeği beğendiğini dile getirmedi bile. Kız çizburger ve milkshake'e bayılıyordu. Ben buna pek alışkın değilim. Çünkü genelde arkadaşla-rımı bu tarz restoranlara getirmezdim ve hepsi bir salata söyleyip kuş kadar yerlerdi.

Bir yandan müziği dinlerken bir yandan yemek yiyor olmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Bir sonraki şarkı başladığında tavanı göstererek dinlememi işaret etti ve alt dudağını ısırıp omuzlarını şarkının ritmiyle oynatma-

ya başladı. Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Bu çaldığım şarkılardan biri. Bilir misin?"

Tabii ki. Bu bir klasikti. "Otis Redding'in *These Arms of Mine* şarkısı."

Yemeğimizi bitirirken her şarkının adı ve sanatçısı konusunda beni eğitmeye devam ediyordu. "Sürekli müzikle mi düşünür, uyur, nefes alırsın?"

"Genelde. Sanırım istesem de duramazdım. Kanımda var ve yapmam gerekiyor. Yazma havasında olduğum zaman basit hareketlerin aklımda şarkı sözleri tetikliyor olması çok acayip." Omzumun üzerinden arkaya baktı. "Şu adamla kadını görüyor musun?"

Restoranda Laurelyn dışında birilerinin olduğunu fark etmemiştim, o yüzden bahsettiği çifte bir baktım. Bir adam ve bir kadın masada karşılıklı oturuyorlardı. Muhtemelen yirmili yaşlarındaydılar ve çok derin gibi gözüken bir konuşmaya dalmışlardı.

"Ayrılıyorlar. Gözlerindeki acıyı görüyorum ve bu aklıma kelimeler getiriyor. Doğru şeyi bulduğum zaman gitarıma ulaşana kadar bu kelimeleri herhangi bir şeyin üzerine yazabilirim. Her tarafta muhtemel şarkı sözlerinin yaşandığını görüyorum."

Haklıydı. Kanında vardı bu. Onun bu yaptığını sadece genetik yapısına müzik işlenmiş biri yapabilirdi. "Peki, bizim hakkımızda bir şarkı olsa neye benzerdi?"

Milkshake'inden son bir yudum alırken yukarı baktı ve kafasını salladı. "Olmaz. Elimde on metrelik bir çubuk olsa bile buna dokunmam."

Yirmi Birinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Arabanın üstü açık bir şekilde Avalon'a geri dönüyorduk ve Lachlan güneş gözlükleriyle son derece seksi gözüküyordu. Dayanamayıp bana verdiği telefonu çıkardım ve bir fotoğrafını çektim. Gözlerini kısa bir an yoldan ayırdı ve bana doğru baktı. Fırsatı değerlendirip bir de önden fotoğrafını çektim. Aman Tanrım. Gerçekten çok yakışıklıydı.

"Kendi telefonunla fotoğraf çekmek yok. Asla." Sözleri çok kararlıydı ve neyin bu kadar sorun olduğunu merak ettim.

Masumca bana verdiği telefonu gösterdim. "Kendi telefonum değil bu. Bu bana yolladığın seks-hattı aleti ve beni aradığında yakışıklı yüzünün ekranda çıkmasını istediğim için fotoğrafını çektim."

Bunu onun önünde ilk kez kullandığımı fark ettim. "Seks-hattı aleti mi?"

"Evet. Dürüst olmamız gerekirse tam olarak bu işte. Numarayı bilen tek kişi sensin ve her zaman bir araya gelme planları yapmak için arıyorsun. Bir araya gelince ne yapacağımızı ikimiz de biliyoruz, o yüzden bu bir seks-hattı aleti."

Bana bir kez daha baktı. "Laurelyn, sen bir seks hattı değilsin."

"Bu ilişkiyi kabul ettiğimde bana rol yapmayacağız demiştin. Lütfen şimdi verdiğin sözü çiğneyip bu olduğundan daha önemliymiş gibi davranma. Gerek yok."

Arabayı tali yolun kenarında durdurdu. "Bu bir kısa süreli ilişkiden daha fazlasıymış gibi davranmıyorum ama seks yapmadığımız zaman bile seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Bu yüzden sen bir seks hattı değilsin."

Benimle birlikte olmaktan hoşlandığını söyleyince yan koltukta adeta eridim. Lanet olsun, onunla olmaktan ben de hoşlanıyordum, sadece geçici bir şey olduğunu bildiğim halde. Birbirinden çok uzakta yaşıyor oluşumuz ve onunla sadece üç ay geçirecek olmam yeterince kötüydü zaten.

Uzanıp eliyle yanağımı okşadı. "Tamam mı, tatlım?"

Bana böyle seslenmesine bayılıyordum. Hiçbir şey söylemedim, sadece kafamı salladım. Yaklaşıp nazikçe dudaklarımdan öptüğünde ödülümü almıştım. "Güzel. Aynı şekilde düşündüğümüze sevindim."

Ardından arabayı yola çıkardı, elime uzandı ve bacağının üzerine koydu. Kafamı koltuğa yasladım ve dağılmasını umursamadan saçlarımı arkaya saldım. Lachlan'la bu anların tadını çıkarıyordum. Bu zamanlar eninde sonunda bitecekti. Ama henüz değil.

Fakat yolculuğumuz üzüm bağına geri döndüğümüzde sona erdi. Arabadan inmeden önce Lachlan elimi tuttu ve bir öpücük kondurdu. Bu bana anlaşmamız daha çok bir ilişkiymiş gibi hissettirdi. Ancak bu ne kadar tatlı olsa da, bütün bunların kısa ömürlü olacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Araba yolunda beyaz bir kamyon gördüm ve bağ çalışanlarından biri erken mi dönmüş yoksa Lachlan'ın misafiri mi var merak ettim. "Burada birileri var."

"Bu Mike'ın kamyonu. Mike tamircim, herhalde bir bakım işi vardı. Burada bekle."

Arabada beklemek mi? Bu biraz garip geldi ama yine de yaptım. Birkaç dakika sonra Lachlan evden bir adamla çıktı. El sıkıştılar ve adam ayrılmak üzere kamyonuna bindi.

Lachlan arabaya gelip benim için kapıyı açtı ama adam hakkında veya niçin Noel'den bir gün sonra diğer tüm işçiler hâlâ tatildeyken üzüm bağında olduğu konusunda bir şey söylemedi. Tabii ki bu beni ilgilendirmezdi, hiçbir şey sormadım.

İçerdeyken Lachlan bir "coldie" aldı (biraya taktığı isim buydu) ve takılmak için oturma odasına geçtik. "Bugün Boks Günü. Sydney'de olsaydık seni Hobart yat yarışını izlemek için limana götürürdüm."

"Daha önce hiç duymamıştım o yarışı," diye cevap verdim.

"Noel sonrası alışveriş fırsatları için önemli bir gün. Ayrıca bugün için planlanan bir sürü spor etkinliği var. Avustralya'nın Ulusal Kriket takımı bu sabah bir deneme maçı yaptı, buralarda çok önemli bir olay bu."

Aptal kutusu olarak bahsettiği şeyin uzaktan kumandasını eline aldı. "Kazanmış mıyız bir bakmalıyım."

Maçın sonucunu öğrendikten sonra televizyonu kapattı. "Bu kadarı yeter. Benim için bir şeyler çalmak ister misin?"

O gün hiç elimi sürmemiş olduğum için ne onun ricasına ne de içimdeki çalma isteğine dayanacak durumdaydım. Lachlan'ın isteklerinden birkaçını çaldım ama yine alnını kırıştırmıştı ve bir şeylerin zihnini kurcaladığını anladım. "Ne düşünüyorsun?"

Bir şey demeden önce bir an beni izledi. "Sadece merak ettim, evine dönüp büyük sükse yaptığında bizim hakkımızda bir hit parça yazacak mısın?"

"Umarım yazmam."

"Neden?" Sesi gücenmiş gibiydi. Ya da hayal kırıklığına uğramış.

Göz göze gelmeyelim diye ellerimin tellere vuruşunu izledim. Açıklarken gözlerine bakmak istemiyordum. "Çünkü en iyi şarkılar gönülden yazılır ve hissettiğin duygular uçlarda olmalıdır. Sana umutsuzca âşık olmam veya harap olacak kadar senin tarafından incinmem gerekir."

Lachlan kanepeye yaslanıp ayakkabılarını savurarak çıkardı ve ayaklarını gelişigüzel şekilde sehpaya koydu. "Bu şeylerden herhangi birini daha önce yaşadın mı?"

"Hiç umutsuzca âşık olmadım."

"Yani harap olacak kadar incindin mi demek oluyor bu?"

Blake'i ve evli olduğunu öğrendiğim zaman hissettiklerimi düşündüm. "İncindim ve o zaman için çok yıkıcı gelmişti."

"Bence biri olmadan diğeri de olamaz, yani ikisi birden olmalı."

Aşk ve acı hakkında bildiği şeyler var gibi konuşuyordu. "Sen ikisini birden yaşadığın için mi böyle düşünüyorsun?"

Bir kahkaha attı ve kafamı gitarımdan kaldırdım. "Tabii ki hayır. Hiç âşık olmadım, bu yüzden kimse beni incitmedi de."

Lachlan kadar güzel biri nasıl olur da bu deneyimi daha önce yaşamamış olabilirdi? "Âşık olmuş olabileceğini hiç düşünmedin bile öyle mi?"

"Asla. Sen?"

Aklıma yine Blake geldi, olay aşk olduğunda bir insanın ne kadar yanılabileceğini hatırlatır gibi. "Âşık olduğumu düşündüğüm bir zaman vardı ama çok gençtim."

"Sanırım bu bana dün gece bahsettiğin kişi, değil mi?"

Bunu neredeyse unutmuştum. "Evet, ta kendisi."

"Onun için hiç dans ettin mi?"

Bu hiç beklemediğim bir yerden gelmişti. "Hayır. Dans ettiğimi ona hiç söylemedim bile."

Lachlan kanepeden kalktı. Beni bileğimden tutup kendisine doğru çekti ve gitarımı kutusuna koydu. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni spor odasına götürdü ve kapının önünde durdurdu. "Mike bu yüzden buradaydı. Senin için bunu monte etti." Kapıyı açtı ve arka duvarın önünde yepyeni parlak bir direk vardı. Gidip dokunduktan sonra Lachlan'a baktım ve gülümsedim.

Lanet olsun, şaka yapmıyordu. Benim için bir direk monte etmişti. Ya da kendisi için.

"Benim için dans etmeni istiyorum." Dolap kapılarından birini açtı ve bir kutu çıkardı. "Ve dans ederken bunu giymeni istiyorum."

Kapağı kaldırdım, içinde tek parça siyah bir tulum vardı. Bel hizasında iki yanı da kesilmişti, alt ve üst kısımları arasında beni örtecek sadece ince bir çizgi kalmıştı. Seksiydi ve daha önce dans ederken giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Kutudan çıkardığımda, altında başka bir sürprizle karşılaştım: bir çift kırmızı topuklu. Birini alıp baktım, bana tam uyacak gibilerdi.

Zorla yutkundu. "Benim için yapacak mısın?"

Ona hiçbir şey için asla hayır diyemeyeceğimi o an anladım. Onun fantezilerini gerçekleştiren kadın olmak istiyordum. "Evet, yapacağım."

Öpmek için bana doğru eğildi ve dudaklarıyla alt dudağımı yakaladı. "Şimdi?"

"Eğer öyle istiyorsan."

"Öyle istiyorum."

"Ama hazırlanmam için biraz süre ver."

"Tabii ki."

Kutuyu ellerinden aldım ve yatak odasına gittim. Hemen gözlerime siyah kalem çektim ve duman rengi olması için gri ve siyah göz farı sürdüm, ardından da kirpiklerim daha dolgun görünsün diye yeni bir kat rimel çektim. Üstü açık arabayla yolculuk yaptığımız için saçlarım rüzgârdan dağılmıştı, bu yüzden fırçaladım ve makineyle kabarttım. Saçlarımı açık bıraktım çünkü direkte ters dururken aşağı salınmalarını seviyordum.

Tulumu giydim, gerçekten ufacıktı. Giydiğimde üzerimi örten kısmı daha da azaldı çünkü omuzlarımdan kasıklarıma kadar esnemişti. Topukluları giydikten sonra banyoda daireler çizerek bir deneme sürüşü yaptım. Bu yüksek şeylerle yolda çok uzun süre yürüyemezdim ama yapacağım şey için uygundular.

Aynada kendimi inceledim. Çok seksiydim ve bu kendime güvenimi hiç olmadığı kadar artırmıştı. Lachlan'ın fantezisini gerçeğe dönüştürmek üzereydim.

Spor odasına gittim, onun nerede olduğunu merak ediyordum. Kapıyı araladım ve yüzünü direğe dönmüş şekilde oturduğunu gördüm. Dans edeceğim alandakiler hariç diğer tüm ışıkları kapatmış beni bekliyordu. Arkasına yaklaştım ve kulağına eğilip fısıldadım. "Gözlerini kapa."

Telefonumu Bluetooth kullanarak dolaptaki alıcıya bağladım çünkü kendi müziğimi kullanmam gerekiyordu. Massive Attack'ın *Angel* şarkısının derin, karanlık bası gümlemeye başladı ve müziği otomatik yinelemeye ayarladım, çünkü bu performansın uzun süreceğini tahmin ediyordum.

Direğin yanında yerime geçtim ve performansıma başlamadan önce derin bir nefes aldım. "Şimdi gözlerini açabilirsin."

Beni gördüğünde gülümsemeye başladı. Hem de büyük bir gülümseme.

Ona arkamı döndüm ve direği tutmak için yukarı uzandım. Yavaşça dizlerimi kırdım ve popomu aşağı kaydırdım ve tekrar yukarı kaydırıp omzumun üzerinden ona baktım. Yavaş ama çevik bir şekilde bir daire çizdim ve tek elimle direğe tutunarak dışarı açıldım ve birkaç kez döndüm. Bu amatör hareketlerden sonra tek bacağımı yukarı açtım ve direği dizimle sıkıştırıp dönerek tırmandım.

Öğrenmesi yıllar süren bir seri karışık dönüş ve hareket yaptım. Bu uzun rutini tamamladıktan sonra baş aşağı durdum. Avuç içlerimle yere uzandım ve birkaç kez dönerek direkten ayrıldım. Durduğum yerden Lachlan'a baktım, başladığımdan beri gözlerini hiç kırpmamış gibiydi.

Oturduğu yere doğru yürüdüğümde müzik hâlâ çalıyordu. Çalan şarkı dans ederken en sevdiklerimden biriydi çünkü garip ve neredeyse hipnotize edici bir etkisi vardı. Bende uyandırdığı hissi seviyordum, kontrolü kaybedip garip şeyler yapasım geliyordu.

"Bebeğim, vücuduma dokunmadan beynimle seviştin."

Gülüp arkamı döndüm ve ona kucak dansı yapmak için vücudumu yavaşça aşağı bıraktım. Popomu tuttu ve ellerine vurdum. "Kuralları biliyorsun. Dansçıya dokunamazsın."

Sandalyeye tamamen yaslandı, bacaklarımı onunkilerin iki yanına koyacak şekilde açtım ve kucağına oturdum. Ellerimle saçlarımı tuttum ve omzumdan aldım. Sırtımı göğsüne yasladım ve saçlarımı yüzüne bıraktım. Ona işkence ediyordum. Bunun farkındaydım ama bu da fantezinin bir parçasıydı.

"Sen benim özel dansçımsın."

Öne eğilip ellerimi dizlerine koyarak bacaklarımı biraz daha açtım. Sabit bir ritimle popomu kasıklarında gezdirdim, altımda ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum. "Bundan çok daha fazlasıyım."

İnledi ve sınırlarını zorladığımı fark ettim. Ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Kucağından kalktım ve üzerine oturmak için tekrar kendimi bıraktım. Yüzünü ellerime alıp masmavi gözlerine baktım. Değişmişlerdi, daha karanlıklardı. Ve bana kilitlenmişlerdi.

Altımda titrediğini ve parmaklarının tulumun kasık kısmından içeri girdiğini hissettim. Ama bana dokunmuyordu. Birden aşağı doğru sarsıldım ve tulumumun alt kısmını yırttığını ve popomdan yukarı çektiğini fark ettim. "Laurelyn, seni şu an becermem gerekiyor. Beni yalvartma."

Fermuarına uzandım ama yetişemedim çünkü pantolonundan kurtulmaya çalışırken beni neredeyse üzerinden atacaktı. Hayvani ve ısrarcıydı ve birazdan hiç de nazik şeyler olmayacağını anlamıştım. Olsalardı hayal kırıklığına uğrardım zaten.

Pantolonu ve dar şortu aradan çıktığında beni kendine çekti ve içime girdi. Bu pozisyonda daha derine girdiği için çığlık attım. Rahmimi dövüyor gibiydi ve zevk mi alıyorum yoksa acı mı çekiyorum karar veremiyordum. Kendini yukarı itmeye devam ederken kalçamı sıkıca tutup kendine doğru aşağıya çekti. Parmaklarını derime sapladığı için sonraki gün kesinlikle kalçamda morluklar olacaktı ama umurumda değildi. O an ne olursa olsun durmasını istemiyordum.

Doruğa ulaştığımı hissediyordum ancak neden veya nasıl bilmiyorum ama aklıma Lachlan'ın prezervatif takmamış olduğu düşüncesi takıldı. Bir önceki gece olan patlak prezervatif olayındaki onca sıkıntıdan sonra bu gece takmamış olmasına inanamadım.

Kahretsin. Yaptığım en iyi seksi berbat etmek üzereydim.

Ona bakmak için geriye yaslandım ve daha da derine girdi. "Lachlan, prezervatif takmadın."

Kalçamı acıtarak tuttu ve son bir kez daha derine girerek yüksek sesle inledi, sonra dişlerinin arasından tısladı. "Ah, Laurelyn."

Siktir. İçime boşalmıştı, rahmime o kadar sert vurup durmuştu ki, bu kesindi. İlk andaki dürtüm üzerinden kalkmaktı ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki bir santim bile kıpırdamam mümkün değildi.

Bitirdiğinde, hâlâ üzerinde oturuyordum. Yüz yüzeydik. Saçlarını tuttum ve alınlarımız birbirine değerken çektim. Doğrudan gözlerinin içine bakıyordum, takmadığı prezervatif için onu azarlayacakken boynumdan tutup beni yatırdı ve öpmeye başladı.

Durduğunda alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu ve ikimiz de nefessiz kalmıştık. "İnanılmazsın. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bana direk dansı yapıyorum dediğinde yaptığının bu olduğunu düşünmemiştim."

"Ne zannetmiştin?"

"Direğe tutunup dönersin, belki şanslıysam biraz tırmanırsın diye düşünmüştüm ama lanet olsun bebeğim... O direği üzerinde büyüleyicisin."

İltifatları hoşuma gittiği için onu öptüm ama yine de olmayan prezervatifi gündeme getirecektim. "Seni delirtip prezervatif takmayı unutturan benim dansım mıydı yoksa bu hipnotize edici müzik miydi?"

"Unutmadım. Sen dans etmeye başladığında taktım."

Ah. Ben fark etmeden bir tane takıvermiş. "Dün gece bunu bu kadar sıkıntı yaptıktan sonra takmayı unutmayacağını bilmeliydim."

"İyi ki sen dans ederken takmışım çünkü üzerime oturduktan sonra durup takmam mümkün olmazdı." İnanamıyormuş gibi kafasını salladı ve beni çekip sıkıca sarıldı. "Benim dışında kimse için dans etmeni istemiyorum."

Bu söylediği kafamı karıştırmıştı. Önümüzdeki üç ay boyunca başka kimse için dans etmememi istediğini mi söylemeye çalışıyordu?

Yeniden nefeslendiğim sırada bu düşünce söndü ve aklım anlayamadığım başka şeylere kaydı. O da benim hissettiğim tarif edilemez enerjiyi hissetmiş miydi bilmek zorundaydım. "Farklı hissettin mi?"

Güldü ve gülüşü göğsümde dalgalandı. "Yemin ederim hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim."

Ben de aynen böyle hissediyordum. "Ben de ama garipti. Neredeyse hipnotize olmuş gibiydim, sanki benden çok daha güçlü başka bir şey tarafından kontrol ediliyormuşum gibi."

"Sanırım ikimizi de kontrol eden bazı güçlü orgazmlardı."

"Ve bana bunu verdin. Teşekkür ederim."

Alnımdan öptü. "Benim için dans ettiğin için teşekkürler. Ve bana böyle harika bir seks yaşattığın için, bundan daha iyisi olabilir mi emin değilim."

Bunu söylemedim ama kesinlikle bunu düşündüm, ikimiz de daha iyisi olamayacak bir şey yaşamıştık.

Yirmi İkinci Bölüm

Jack McLachlan

Akşam yemeğini bitirmek üzereydik ve o direkteki hali gözümün önüne gelmeden Laurelyn'e bir saniye bile bakamıyordum. Daha önce birçok striptiz kulübüne gittim ama onun yaptığına benzer bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Direğin üzerindeki hiçbir striptizci bana böyle hissettirememişti.

Bu bir yana, onda seksi olmaktan daha fazlası vardı ve altında ne olduğunu görmek için tüm tabakaları soymak için sabırsızlanıyordum. Tabii bana izin verecek olursa. Gerçek adını öğrendiğimde nasıl davrandığını hatırlayınca izin vermeyebileceğinden endişeleniyordum.

Onu bulduğum için çok mutluydum. Ve bize bir şans vermek istediği için de minnettardım.

Gözlerini tabağından kaldırdı ve ışıldayarak bana baktı. "Ne oldu?"

Bir şey söylemeli miyim diye mücadele ettim. Ne düşündüğümü bilseydi benim bir genç kız gibi davrandığımı düşünebilirdi, o yüzden basit tuttum. "Evet dediğin için teşekkürler."

"Neye?"

"Bize."

Güldü ve elimi tutmak için masa boyunca uzandı. "Beni seçtiğin için teşekkürler. Ve kulüpte benimle karşılaştığın için. Ve benimle dans edebilmek için Ben'in şarabının yerini değiştirdiğin için."

"Şu kısa kesilen dans." Âşık çocuk Ben'in ta kendisi tarafından. Ben bir şeyleri mahvetmekte çok başarılıydı ama bunu mahvedemeyecekti. Masadan kalktım ve Laurelyn'e elimi uzattım. "Dansımızı bitirmeyi çok isterim."

Onu kollarıma aldım ve öne arkaya hareket ederken kendime çektim.

"Hangi şarkı çalıyordu hatırlıyor musun?"

Onun kadar müzik insanı değildim ama o şarkıyı asla unutamazdım. "Van Morrison'dan *Someone Like You* çalıyordu."

Gülümsedi. "Hatırlıyorsun."

Bir süre sessizce salındık, sonra Laurelyn başını göğsümden kaldırdı ve onu öpmemi istedi. Ben de öptüm. Ve böylece dansımız bitti. Şimdilik.

Yatağa uzanmıştık. Laurelyn o kadar güzeldi ki, karşı koyamıyordum.

"Ne yapıyorsun Lachlan?"

Ne yaptığımı tam olarak biliyordu çünkü o gün aynısını o bana yapmıştı. Sadece benim üzerimde daha çok kıyafet vardı. "Beni her aradığında senin güzel yüzünü görebilmek için fotoğraflarını çekiyorum."

"Yüzümün fotoğraflarını çektiğinden emin değilim. Ben aradığımda çıkacaksa biraz daha düzgün bir şey olmalı."

"Bebeğim, şu an gayet düzgünsün. Ayrıca haftaya şehir dışında olduğum zaman beni idare edecek görsellere ihtiyacım var."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Olmaz. Yatağında seks sonrası saçımla ve çıplak yatıyorum. Bu kimsenin standartlarına göre uygun olmaz."

Tek elimle iki bileğini birden tuttum ve başının üzerine götürdüm. "Benim standartlarıma göre oldukça uygun ve senden uzakta olduğumda bakmam için mükemmel." Yaklaşıp dudaklarından öptüm. "Sakin ol, bebeğim. Bu güzellikleri benden başka kimse görmeyecek, o yüzden gülümse."

Çarşafı çekmek için bir elim boşta kalsın diye telefonu yatağa koydum. "Daha fazlasını görebilmem için bunu biraz daha indirmemiz gerekiyor."

"Lachlan!" Yaptığım şey onu şaşırtmış gibi davranırken gülümsedi.

Bileklerini hâlâ tutuyordum, boynundan öptüm ve kulağına fısıldadım. "Haydi, Laurelyn. Lütfen, izin ver."

"Hani üç ay boyunca Wagga Wagga'da kalacaktın?"

"Başka bağlardan da sorumluyum ve onları göz ardı edemem. Yine de Mart ortasına kadar çoğunlukla burada olacağım."

Bunu düşündüğünü hissettim, o yüzden burnumu boynuna sürttüm ve ikna etmek için bir öpücük kondurdum. "Lütfen, bebeğim."

Derin bir iç çekti. "Ne kadarlığına gideceksin?"

"Seninle en az üç gün birlikte olamayacağım. İşkence gibi olacak."

Gözlerini devirdi. "Birkaç tane çekebilirsin ama tamamen çıplak çekmek yok."

Telefonuma uzandım ama beni eliyle durdurdu. "Ben de en azından saçlarımı fırçalayabilmeliyim."

"Patron sensin."

Kalktı ve çırılçıplak banyoya yürüdü. "Tabii, bundan çok da emin değilim."

Hızlıca güzel poposunun bir fotoğrafını çekmeyi düşündüm ama yaparsam beni öldüreceğini biliyordum. Söylediğini kendime hatırlattım. Tamamen çıplak çekmek yok.

Birkaç dakika sonra yeni fırçalanmış, omuzlarından dökülen saçlarıyla banyodan çıktı. Uçları dantelli dizüstü çorap giymişti. Bak sen... Tamamen çıplak olmayacak derken kastettiği bu muydu yoksa?

Yatağa çıktı ve dizlerinin üzerinde durdu. "Ne şekilde istiyorsun beni?"

Ondan bunu duymak bir fantezinin gerçek olması gibiydi. Fotoğraf çekmek için telefonumu kaldırdım, elleriyle itti. "Ciddiyim. Çıplak çekmek yok."

"Tamam. Yat önce."

Kendini sırt üstü bıraktı, çıplak göğüslerini örtmek için çarşafı kollarının altına çekti ve komutumu bekledi. "Saçlarını topla ve yastığın üzerine sal." Saldığı saçları tam da istediğim gibi yayıldı. Gözlerimi siyah çarşafımın üzerindeki beyaz, pürüzsüz teninde gezdirdim ve o kadar güzel görünüyordu ki, neredeyse acı vericiydi.

Bu şekilde bir sürü fotoğrafını çektim... Onun düşündüğünden daha fazlasını. Bu pozla işimi bitirdiğimde doğruldu. "Şimdi ne?"

Dizlerini karnına çekmiş, ayak bilekleri çapraz oturuyordu. Çarşafa uzanıp üzerinden çekmeye başladım. "Hiçbir şey gözükmüyor, yemin ederim."

Güldü ve gözlerini devirdi. "Büyük bir yalancısın ama önemli değil. Bittiğinde tüm fotoğrafları inceleyeceğim ve göğüs, popo ve vajina pozlarının hepsini sileceğim."

"Göreceğiz."

"Hımm, evet, kesinlikle göreceğiz."

"Yüzüstü yat."

"Bu bayağı emir gibi geliyor kulağa," diye şikâyet etti ama yine de yaptı. Çarşafı kalçasına kadar çektim ve belinin alt kısmını okşadım. "Vücudunun burasına bayılıyorum."

"Belime mi bayılıyorsun? Neden?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey çok hoşuma gittiği." Karnının üzerinde, yan yatarken ve otururken siluetinin arka arkaya fotoğraflarını çektim. Yapabildiğim zaman her seferinde çarşafı biraz daha indirdim, ta ki beni yakalayıp çarşafı yukarı çekene kadar.

"Bitti mi? Zaten herhalde telefonun hafızasını tamamen doldurdun."

"Hayır. Vermeni istediğim bir poz daha var, eğer seni rahatsız etmeyecekse."

Kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Kulağa biraz şüpheli geliyor."

"Duruşunu ben ayarlayabilir miyim?"

"Olur ama bu kabul edeceğim anlamına gelmiyor."

"Ama deneyeceksin değil mi?"

Yine gözlerini devirdi. "Evet, deneyeceğim."

"Sırt üstü yat." Dediğimi yaptı ve komutumu bekledi ama bu seferkinde sesli komutlar olmayacaktı. Söylersem hayatta yapmazdı.

Ellerimi dizlerinin üzerine koydum ve dizlerini ayırdım. Bacaklarının arasında kalan çarşafı sadece ufak bir parçası onu örtecek şekilde kıvırdım. Çarşafı göğüslerinin arasında topladım ve ellerinden birini alıp iki göğsünün de üzerine koydum. Hâlâ üzeri örtülüydü, yani tamamen çıplak denemezdi ama öyle seksiydi ki.

Fotoğrafı çekmeden önce sordum. "Çekebilir miyim?"

Yutkundu ve neresinin örtülü olduğuna bakmak için kafasını kaldırdı. "Hareket etme, saçını bozacaksın. Bırak çekeyim, sonra eğer hoşuna gitmezse silerim."

Kararsız kalmıştı. "Yemin ediyorum her şey örtülü. Göğüs yok, popo ve vajina da."

"Tamam." Kafasını yastığa geri koydu ve ardı ardına fotoğrafını çektim. Zamanla kendini serbest bıraktı ve dizlerini biraz daha ayırdı, göğüslerini kapattığı kolunu gevşetti.

Bitirince, sırf iş olsun diye sordum. "Sadece bir kez çıplak çekebilir miyim?"

"Hayır!"

Şansımı sonuna kadar zorlamış olduğumu anlayınca telefonu yatağa koydum ve öpmek için üzerine uzandım. "Teşekkür ederim."

"Daha etme. Belki hiçbirini saklamana izin vermeyeceğim."

"Onları silemem."

"Onay vermem gerek. Anlaşmamız böyleydi."

Hızlı bir şekilde fotoğrafları geçtiğim sırada telefonu tuttu. "Hiçbiri çıplak değil, yani hepsini saklayabilirim."

Elini uzattı. "Ver bana." Playboy dergileri annesi tarafından bulunan bir erkek çocuk gibi telefonu ona verdim. İyi olanları silerse o uyurken hepsini bir daha çekeceğime yemin ettim.

Oturdum. İzledim. Bekledim. İlk birkaçına bakarken yuhaladı ve güldü ama sonrasında durmak için bastığı frenlerinin neredeyse sesini duydum. "Olmaz dostum. Bunda göğüs uçlarım gözüküyor." Birkaç tanesine daha baktı ve sonra kaşlarını çatıp telefonu gözlerine yaklaştırdı. "Böyle oturduğum zaman hiçbir şey görünmüyor demiştin, seni yalancı. Bunlarda kukum gözüküyor."

Siktir! İyi olanların hepsini siliyordu.

Telefonu bana geri verdi ve kalan fotoğrafların hangileri olduğuna baktım. Durum çok da kötü değildi. Sadece birkaç tanesini silmişti. Bacaklarını ayırmış olduğu neredeyse çıplak fotoğrafları saklayabileceğime şaşırmıştım. Hatta düpedüz şoke olmuştum. Acaba bunları görmezden mi geldi diye merak ettim ama işi sağlama almak için sesimi çıkarmadım.

Ona vermiş olduğum telefonu komodinden aldı ve yanıma uzandı. Beraber bir fotoğrafımızı çekmek için telefonu kolunun yetiştiği kadar uzaklaştırdı. "Gülümse."

Öyle istediği için gülümsedim ama ikimizin yatakta bu şekilde fotoğraflarını çekmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Bu fotoğrafları basına satarak ne kadar para kazanabileceğini bilmediği için izin verdim sadece. Benim Jack McLachlan olduğumu bilmiyordu. Adımı tahmin etmiş olsa da Avustralya'nın en zengin ve gözde bekârlarından biri olduğumu bilemezdi. Nedense bunu bilse bile çok da umurunda olmayacağını düşündüm. Bir süperstarın kızıydı ama bu şöhreti hiç umursamıyor gibiydi.

Aman, ne olursa olsun. Birkaç fotoğrafın ne zararı olabilir? Telefonu elinden alıp tutarak yanağından öptüğüm bir fotoğraf çektim. Sonra dudağından. Sonra boynundan.

Ağzım göğüslerine ulaştığında telefonunu yatağa bıraktım çünkü çekimler çoktan unutulmuştu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Laurelyn Prescott

İlk kez Lachlan'dan önce uyandım çünkü iyi hissetmiyordum. Bir saat boyunca tekrar uyumaya çalıştım ancak başaramadım. Kafam kazan gibiydi, vücudum ısı dalgalarıyla yanıyor ve midem bulanıyordu. Bu rahatsız edici histen biraz olsun kurtulmak için üzerimdeki örtüyü tekmeleyerek açtım ama işe yaramadı.

Lütfen, sakın kusma.

Kusma hissi gitgide daha çok zorlamaya başladı. Vücudumun talebini bastırmaya çalıştım ama midem bana ihanet etti ve savaşı kazandı. Hızla yataktan çıkıp banyoya girdim ve çıkarmadan önce klozete yetiştim. Çıkarabildiğim kadar az ses çıkarmaya çalışıyordum, sanki sessizce öğürmek mümkünmüş gibi.

Banyo kapısına hafifçe vuruldu. Siktir. Klozete yetişeceğim diye kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. "İçeri girme."

Kapı açıldı ve Lachlan uyarıma rağmen girdi. Uzanıp sifonu çektim çünkü vücudumun içindekileri görmesinden rahatsız olacaktım. Kendime saklamak istediğim bazı şeyler vardı. "İnan bana bunu görmek istemezsin."

"Daha önce kusan insanlar gördüm." Olabilir ama beni kusarken görmemişti. Soğuk suyla bir bezi ıslattı ve enseme koydu. Saçlarımı kocaman elleriyle aldı ve bir tokayla topladı. Bunu yapmayı nereden öğrendiğini bilmek bile istemiyordum. "Sağ ol."

"Sorun değil."

Beni bu şekilde gördüğü için utanmıştım. "Beni porselen tanrıya tapınırken gördüğün için özür dilerim. Bunun ne kadar çekici olduğunu biliyorum ama kendimi savunmam gerekirse, sana girmemen gerektiğini söylemiştim."

Beni rahatlatmak için omuzlarımı ovuyordu. "Kusmanı görmek beni öldürmez. Bitti mi sence?"

Bu bir süredir başıma geldiği için rutini biliyordum. Bir kere kustum mu geçiyordu. "Daha iyiyim şimdi."

Lachlan yatağa geri dönmeme yardımcı oldu. "Bozuk bir şeyler yemiş olabilir misin?"

"Hayır. Bu bazen bana durup dururken oluyor. Gece başıma bir ağrı giriyor ve uyandığımda ağrı o kadar kötü oluyor ki beni kusturuyor. İlginç olan da bir kere kustum mu rahatlıyorum. Ağrı da bulantıyla beraber yok oluyor."

"Bundan doktoruna bahsettin mi?"

"Evet. Taramaları yaptılar ve her şey normal gözüküyor. Doktorum migren teşhisi koydu."

Emin değilmiş gibi yüzümü inceledi. "Bence biraz yatıp dinlenmelisin."

Dişlerimi fırçalamak için lavaboya gittim ve aynadaki yansımasıyla tartışmaya devam ettim. "İyiyim, Lachlan. Migrenim tutmuştu ama şimdi geçti. Gerçekten."

Söylediğime karşı çıkmadan önce dişlerimi fırçalamayı bitirmeme izin verdi. "Bugün gidip aşıları kontrol etmem gerekiyor. Ben dışarıdayken yatıp dinlenmeni istiyorum."

Bir sorunum yoktu ama böyle istiyordu, ben de kabul ettim. "Sen yokken yatacağım ama kayıtlara geçsin, bunu

sadece seni mutlu etmek için yapıyorum, kötü hissettiğim için değil."

Aynadan beni izlerken yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim."

Hiçbir şeyim yokken yatağa yatmak çok gülünçtü ama o öyle istediği için yaptım. Duşun açıldığını duydum ve ona katılsam mı diye düşündüm ama muhtemelen bu da iyi geçmeyecekti.

Neden bu adamı memnun etmek için bu kadar hevesliydim?

Hazırlanmayı bitirdiğinde banyodan çıktı ve yatakta yanıma oturdu. Parmaklarıyla alnıma dokundu ve saçlarımı yüzümden çekti. Telefonumu komodinden alıp daha rahat ulaşabileyim diye yatağa koydu. "Birkaç saatliğine gidiyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa telefonum yanımda. Aramaktan çekinme." Eğilip alnımdan öptü. "İyi ol."

Zaten iyiyim diye karşı çıkabilirdim ama çıkmadım. "Tamamdır patron."

Gittiğinde telefona uzanıp bir önceki akşam çektiğimiz fotoğraflara bakmaya başladım. Onun telefonunda yarı çıplak pozlar vardı. Benimkinde ise yüzümü, ağzımı ve boynumu öptüğü tatlı fotoğraflar. Bana tapıyormuşcasına baktığı bir fotoğrafa rastladım. Anlaşmamızı çabucak unutturuyordu ama sonra bunun çok mantıklı bir nedeni olduğunu hatırladım. Bu oyunda iyiydi çünkü daha önce oynamışlığı vardı. Tam olarak on iki kere.

Telefonu bırakıp gözlerimi kapadım. Tekrar açtığımda Lachlan yatakta yanımda oturuyordu. Saate bakmak için kafamı kaldırdım. Siktir, neredeyse on olmuştu; içim geçmiş olmalıydı.

Bana bir bardak portakal suyu uzattı. "Daha iyi misin?"

Çok düşünceliydi. Doğruldum ve bir yudum aldım. "Evet. Artık yataktan çıkabilir miyim, Dr. Henry?"

"Sanırım çıkabilirsin ama yatağımda olman hoşuma gidiyor."

"Benim de ama sen yokken burası hiç eğlenceli değil."

Güldü ve başımdan öptü. "Sana kahvaltı hazırlayayım. Krem peynirli simit mi istersin yoksa simitli krem peynir mi?"

"Hımm... Sanırım krem peynirli simit istiyorum."

"Güzel seçim. Hazırlandıktan sonra mutfağa gel, tost makinesinde seni bekliyor olacak."

Lachlan'a o gün ne yapacağımızı sormamıştım, o yüzden bir duş aldım ve kot şort üstüne bir body geçirip parmak arası terliklerimi giydim.

Mutfağa girdim ve söz verildiği üzere tost makinesinde bir simit vardı. Lachlan mutfağa girdiğimi gördü ve simidi makinenin içine itti.

"İşte hizmet diye buna derim." Yanına gittim ve kollarımı beline doladım. "Kıyafetim uygun mu?"

"Ne için?"

"Bugün yaptığımız şey neyse onun için?"

Kollarını belime sardı ve beni sıkıştırdı. "Önümüzdeki birkaç gün meşgul olacağım. Burada takılıp keyfimize bakarız diye düşünmüştüm. Sorun olur mu?"

"Hayır. Hiç sorun olmaz." Ama neden dışarı çıkmak istemediğini biliyordum. Bana bu sabah olanlar onu endişelendirmişti. Bir şeyim yoktu ama onu ikna edebileceğimi zannetmiyordum. Bütün gün onunla pineklemeye zorlanacak olmam gerçekten çok kötüydü. Dermişim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jack McLachlan

Yatağın ucuna oturdum ve yüzüstü yatan Laurelyn'e baktım. Onu uyandırmak istemiyordum ama veda etmeden de ayrılmayacaktım.

Eğilip çıplak sırtını öpünce kımıldandı. Bir daha yaptım ve tahrik edici bir inleme sesi çıkardı. Aletim seğiriyordu ama bu sabah onun ihtiyaçlarını giderecek vaktim yoktu. Yola çıkmalıydım.

Omzundan öptüm. "Bebeğim, ben çıkıyorum."

Döndü ve gülümsedi. "Gitme. Yanımda kal."

"Öyle bir şansım olsa kalırdım ama işimden olmamak için gitmem gerekiyor."

"Bir saniye bekle." Yataktan fırladı ve banyoda musluğu açtığını duydum. Muhtemelen bana unutulmayacak bir veda öpücüğü vermek için dişlerini fırçalıyordu.

Banyodan çıktığında hâlâ çıplaktı ve beni oturtana kadar yatağa doğru itti. Üzerime çıktı ve oturdu. Bunu yapmaya bayılıyordu sanırım. Benim bayıldığım kesindi. "Gitmeden önce en azından öp beni."

Dudakları benimkilere değdi ama bu aletim için hiç de iyi olmamıştı. Onu sırt üstü yatırıp kendimi içine gömmeden nasıl buradan çıkacaktım?

Kısa kestim ama öyle istediğim için değil. "Bebeğim, gitmem gerekiyor."

"Biliyorum. Fırsat bulursan beni ara."

Son kez dudağından öptüm. "Ararım. Saat on gibi Daniel gelecek ama sen istediğin kadar kalabilirsin."

Arabama bindim ve Marguerite Bağı'ndaki sıkıntıları çözmek için Lovedale'e sürmeye başladım. Hazır oradayken bir işi daha halledecektim. Kişisel bir işti ve ismi Audrey Bagshaw'du.

Sesli arama komutuyla bu konuda güvenebileceğim tek kişiyi aradım. "Jim Callaghan'ı ara."

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı. "Callaghan Soruşturma Ofisi."

"Jim, ben Jack McLachlan." Kibarca birbirimize hal hatır sorduk ama ikimiz de arama nedenimin bu olmadığını biliyorduk, o yüzden kısa kestim. "Yapmanı istediğim bir iş var. Çok ani olduğunun farkındayım ama benim için acilen birini bulman gerekiyor."

"Tabii ki, Bay McLachlan. Size her şekilde yardımcı olmaktan memnun olurum, biliyorsunuz."

Cömert bir miktar ödeme istediğini ima ediyordu ama niyeti benim için önemsizdi. İstediğim gibi hızlı sonuçlara ulaşırdı ve benim için yaptığı işleri hep gizli tutardı. "Harika. Adı Audrey Bagshaw ve Lovedale'de yaşıyor. Önümüzdeki üç gün orada olacağım ve bu süre içinde onu görmek istiyorum. Eğer bu gece yerini tespit edebilirsen fazladan bin dolar vereceğim."

Bildiklerimi ona anlattım ve hâlâ Lovedale'de oturuyor olduğundan emin olursa önümüzdeki on iki saat içinde üç numaralı partnerle bir araya geleceğimin garantisini verdi.

Marguerite'e vardığımda akşamüzeriydi ve işler yolun-

da gibi gözükse bile hiç de öyle olmadığını anlamıştım. Burada bir haltlar dönüyordu.

İlk önce Chalice'te ekinleri yakma girişimi olmuştu, şimdi de birileri Marguerite'in bir kısmını zehirlemişti. İki bağdaki hasar da fazla değildi ama beni rahatsız eden bu işlerin ardındaki niyetti. Birileri beni batırmaya veya Avalon'dan uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Esas adamım Alfredo beni araba yolunda karşıladı. Şarap dendi mi becerisi sadece babamınkiyle kıyaslanabilecek tıknaz, tombul bir İtalyan'dı.

Ekinlerin bozulduğu alana arabayla gittiğim sırada Alfredo bana sıkıntıları anlattı. Hasar görmüş bir bağın önünde ATV'yi durdurdu ve bağa doğru yürüdü. Yaprakları eline aldı. "Dediğim gibi, glifosat zehirlenmesi, Bay McLachlan."

Daha fazla incelememe gerek yoktu çünkü haklıydı. Bunu daha önce de görmüştüm. "Haklısın Alfredo."

"Biz burada glifosat kullanmıyoruz. Birileri bunu kasıtlı olarak getirmiş ve kullanmış."

"Haklısın."

"Bunu kim yapar bilmiyorum Bay McLachlan. Çalışanlardan hiçbirinin size karşı bir husumeti yok."

Sanki bağın idarecisi olduğu için onu suçlayabilirmişim gibi tedirgin görünüyordu ama onun sorumlu olmadığını biliyordum. "Bu senin hatan değil Alfredo. Bu bir sabotaj ama bunu Marguerite'ten herhangi birinin yaptığını düşünmüyorum. İşin içinde başkaları var ve kim olduklarını ve neyi amaçladıklarını bulacağım."

Hasarlı bağları incelemek için taşıtla dolaştık. Tahmin ettiğimden daha geniş bir alandı ve henüz farkında olmadığımız başka hasarlar var mıydı merak ediyordum. Ekinler kesinlikle zarar görmüştü ama bu aynı zamanda

benim geçim kaynağımı mahvetmek için bir teşebbüstü. Bu ikinci sabotaj yüzünden diğer bağlarda sürekli tetikte olmak zorunda kalacaktık. Hasat zamanına kadar her birini gözetleyip devriye atacak ek çalışanlara ihtiyacım olacaktı. Mart'tan itibaren ek çalışan bulmak da büyük bir maddi külfetti. Bu işin sorumlusu amacına ulaşamamış olsa da benim cebimi hedef alarak bayağı bir şey başarmıştı.

Bağları incelemeyi bitirdiğimde Alfredo beni eve geri getirdi. Yalnız hissediyordum. Sadece birkaç gün kalacağım için Daniel veya Bayan Porcelli bu yolculukta benimle değillerdi ama eksikliğini duyduğum başka biriydi. Laurelyn'in benimle yaşıyor olmasına çoktan alışmıştım.

Ondan benimle gelmesini isteyemedim çünkü Audrey'yi ziyaret etmeyi planlıyordum. İlişkimizin şartları ne olursa olsun, onu evde tek başına bırakıp eski bir partnerle buluşmamı hoş karşılamasını bekleyemezdim.

Aylardır Marguerite bağına gelmemiştim, bu yüzden ev boştu ve mutfakta hiçbir şey yoktu. Bayan Porcelli burada olup yemek pişiremeyeceği için markete gitmenin bir manası yoktu, o yüzden hiç hoşlanmadığım halde dışarıda tek başıma yiyecektim.

Lovedale restoranları resmi yerler değildi ama yine de üzerimi değiştirmeye karar verdim. Dolapta tek bulabildiğim şey kumaş pantolonlar ve takım elbise gömlekleriydi. Kot pantolon veya tişört yoktu. Yaşadığım kalıcı bir yerin olmamasının sıkıntısı buydu. Nerede neye ihtiyacım olacağını hiçbir zaman kestiremiyordum.

Lovedale'de en sevdiğim restorana gittim ve beni restoranın arka tarafına kadar geçirdiler. Üç seneden uzun bir süre önce Audrey'le yaşadığımız bir aylık ilişkide birçok kez beraber oturduğumuz masalardan birine oturdum.

Şarapları incelerken telefonum çaldı. Arayan Jim'di. Harika. Benim için iyi haberleri olduğunu umdum.

"Jack McLachlan."

"Bay McLachlan, size iyi haberlerim var. Görünüşe göre Bayan Bagshaw hâlâ Lovedale'de yaşıyor. Şimdiki adresi ve telefon numarasına ulaştım. Size bunları e-mail atmamı ister misiniz?"

"Adresini e-mail at ama telefonunu şu an söyle."

"55-7031-3210."

"Eline sağlık. Fazladan bin dolarla birlikte ödemen bu gece banka hesabında olur."

"Teşekkür ederim, Bay McLachlan. Her zamanki gibi, sizinle çalışmak bir zevkti."

Evet, beş bin dolarlık bir zevk.

Hemen Audrey'ye telefon ettim ama telesekretere düştü. Üç yıl önce beni Drake Connelly olarak biliyordu ama gerçek kimliğimi keşfettiği için başka biri gibi davranmanın anlamı kalmamıştı. "Audrey, ben Jack McLachlan. Seninle hemen görüşmemiz gerekiyor. Lütfen beni bu numaradan ara."

Bir kadeh merlot ve lazanya sipariş ettim; bitirmek üzereyken telefonum çaldı. Audrey'nin numarasını görünce bu kadar çabuk geri dönmesine sevindim. Belki de o akşam görüşme isteğimi kabul edecekti. "Merhaba Audrey."

"Merhaba, Jack. Uzun zaman oldu. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Ya sen?"

"Daha iyi olabilirdim ama sen zaten bunun farkındasın."

"Seninle görüşmek istiyorum."

"Ah, demek şimdi de görüşmek istiyorsun. Yüce ve kudretli Jack McLachlan fikrini değiştirdiği için koşarak gelmem mi gerekiyor?"

"Böyle yapma Audrey," dedim boğuk bir sesle.

Duraksadı ama kabul edeceğini ikimiz de biliyorduk. "Tamam. Nerede buluşmak istiyorsun?"

"Her zamanki yerde. Oda numarasını sana mesaj atarım."

"Ne zaman?"

Otelden çok uzakta değildim ama yemeğimi bitirmek istiyordum. Onunla görüşmeye o kadar da can atmıyordum. "Bir saat sonra."

Konuşma bittikten sonra garsona seslendim. "Bir kadeh merlot daha rica edeyim." Yapacağım şeyi düşününce, muhtemelen sonrasında bir kadehe daha ihtiyacım olacaktı.

Üç kadeh şaraptan sonra Armand Oteli'ne gittim ve oda numarasını Audrey'e mesaj attım. Daha gireli on dakika olmamışken kapıyı vurdu.

Kapıyı açtım, üzerinde siyah bir trençkot vardı ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Uzun, kıpkırmızı saçlarını orta boy kestirip küt perçemler bırakmıştı. Hiç beğenmedim.

"Merhaba, Jack."

"Merhaba, Audrey." Kapıyı iyice açtım. "İçeri gir lütfen."

"Sağ ol."

Kapıdan geçerken parmaklarını göğsümde gezdirdi.

"Otur lütfen." Bara doğru yürüdüm. "Bir şey içer misin? Viski mesela? Yanlış hatırlamıyorsam en sevdiğin içki buydu."

"Doğru hatırlıyorsun."

İçkisini koyup yatakta oturduğu yere götürdüm. Kadehi bana uzattı. "Kadeh kaldıralım mı?"

"Neye kadeh kaldıracağız?"

"Yeniden birleşmelere."

Yanına oturdum ve kadehimin ucuyla onunkine hafifçe vurdum. "Yeniden birleşmelere."

Birer yudum aldıktan sonra kalkıp kadehini masaya koydu. Trençkotunun belini çözdü, altına hiçbir şey giymemişti. Bana doğru yürüdü ve dizlerimin arasında durdu. "Seni o kadar özledim ki Jack."

Öpmek için bana doğru eğildi ama parmağımı dudaklarına koyarak onu durdurdum. "Seni buraya bunun için çağırmadım."

Üzerime oturmak için yatağa çıkmaya çalıştı ama onu belinden kavradım. "Fikrini değiştirebilirim Jack. Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Hayır. Üzgünüm ama yapamazsın."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve kemerime uzandı. "Senin için neler yapabileceğimi biliyorsun ve bu hoşuna gidiyor. Ağzımda olmaktan ne kadar hoşlandığını unutmuş olamazsın."

Elini itmeye çalıştım ama sımsıkı tutmuştu. "Hayır, Audrey. Başka biri var."

Birden durdu, hâlâ sımsıkı tutuyordu. Sinirlenmişti. Gözlerinden okuyabiliyordum. "Senin için benden başka biri olamaz. Seni tanıyan tek kişi benim Jack." Söylerken özellikle ismime vurgu yaptı.

"Kim olduğumu biliyor olabilirsin ama benim için o kişi asla sen olmayacaksın."

"Bu yeni kadın adını bilmiyor. Senin için sadece herhangi biri. Ona tekeşlilik borçlu değilsin." Yine kemerimle oynamaya başladı. "Haklıyım, değil mi? Özel biri değil. Sahte ilişkilerinden bir diğeri sadece."

Bu kadarı artık fazlaydı ve bu saçmalığı yapmasını durdurmanın sadece bir yolu vardı. "Yeter artık Audrey." Göz göze gelene kadar ona doğru eğildim. Onu öpeceğimi düşündü ama çok yanılıyordu. "Chalice'teki yangını senin başlattığını biliyorum. Ayrıca Marguerite'i zehirleyenin de sen olduğunun farkındayım ve sana bir uyarı yapma nezaketini göstermek için buraya geldim. Benimle uğraşma, Audrey."

Topuklarının üstüne oturdu. "Jack..."

"Duymak istemiyorum. Yaptığının farkında olduğunu göstermek için buraya geldim. Bunu yaptığıma göre artık pardösünü giyebilir ve buradan siktir olup gidebilirsin. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Yerden pardösüsünü aldı ve kemerini bağladı. "Bana yaptıklarından pişman olacaksın."

"Pişmanım zaten."

Otelden ayrılıp kendimi arabama kapattığımda duyabildiğim tek koku onun güzel, çiçeksi aromasıydı. Derime ve kıyafetlerime işlemişti ve bundan tiksiniyordum. Bir zamanlar bu kokunun bırak çekici olmayı, hoş olduğunu düşündüğüme bile inanamıyordum. Midemi bulandırıyordu ve kurtulmak istiyordum. Derhal.

Üzüm bağına döndüğümde Laurelyn'i aramaktan vazgeçip hemen duşa girdim. Bu deli kaltakla sonuncusu olmasını umduğum fiziksel temasın kalıntılarını vücudumdan atmalıydım.

Laurelyn'in telefon zilini duydum. Duşta tenimi ovarken *Crash Into Me* çalmaya başladı ama vücudumdan Audrey'nin dokunuşunun son kanıtını da silene kadar Laurelyn beklemek zorunda kalacaktı.

Çıktığımda daha giyinmeden hemen Laurelyn'in sesli mesajını dinledim. "Selam mağara adamı. Sadece yatmadan önce sana bir şey söylemek istemiştim. Fırsat bulunca beni ara."

Üzerimde sadece havlu olduğu halde yatak odasına git-

tim ve hemen onu aradım. Sesini duymak için bir dakika daha beklemek istemiyordum. "Alo?"

"Merhaba, bebeğim."

Sesi tizleşti. "Aradığına çok sevindim. Normalde bu konuda bu kadar heyecanlanmam veya birine anlatmaya ihtiyaç duymam ama bilmek istiyordun, o yüzden ben de regl olduğumu söylemek için aradım."

Hımm. Bunu unutmuştum bile. Demek ki aslında düşündüğüm kadar kaygılanmıyordum. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bugün çok işin var mıydı?"

Buradayken ilgilendiğim işi düşününce tiksiniyordum. "Olmasını istediğimden daha fazla işim vardı ama yine de seni düşündüm."

"Ne kadar tatlısın. Bağda her şey yolunda mı?"

Audrey'e küçük oyununu çözdüğümü söylediğim için artık öyle olacağını düşünüyordum. "Marguerite'te belli başlı sorunlar var ama yakında hepsini kontrol altına alırım diye düşünüyorum."

"Yani sadece büyük adamın gelip işleri halletmesine ihtiyaçları varmış. Onlara işin nasıl yapıldığını öğretsin, değil mi?"

Evet, popüler çocuk okula dönmüştü. Büyük adamın gerçekte ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Aynen öyle, bebeğim."

"Yılbaşına kadar orada mı olacaksın?"

İstemiyordum ama olmak zorundaydım. Dönüp Laurelyn'le kutlayabilseydim keşke. "Korkarım olmak zorundayım. Yılbaşı gecesi Addison'la mı olacaksınız?"

"Zac'le beraber The Blues Club'a gidiyorlarmış ve beni de çağırdılar. Yine açık sahne gecesi olacakmış."

Bu da demek oluyordu ki Ben Donavon da gidecekti ve muhtemelen Laurelyn'in kavalyesi olduğunu düşünecekti ama bunu sormadım çünkü onaylanmasını istemiyordum.

"Çok eğleneceğinizden eminim. Keşke orada olup seni şarkı söylerken dinleyebilseydim."

"Bir tanesini sana ithaf ederim."

"Ama bu hiç adil değil. Orada olmadığım için dinleyemeyeceğim."

"Evet, talihsizlik işte."

Onu özlemiştim. "Üstünde ne var?"

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa fantezi kurman için inanılmaz seksi iç çamaşırları mı tarif edeyim?"

Elimde değildi. Ben Donavon ondan sadece birkaç adım ötede uyurken onun ne giydiğini bilmek istiyordum. Tuvalete giderken birbirleriyle karşılaşırlarsa ne göreceğini bilmem gerekiyordu. "Gerçeği."

"Hiç ama hiç seksi olmayan bir tişört ve bir şort giyiyorum."

Seksi olmama tanımını biliyordum ve buna daha az katılamazdım. En seksi olduğu anlardan biri koşu pantolonu giymiş ve saçlarını dağınık bir topuz yapıp toplamış olduğu zamandı. "Bebeğim, sen uğraşsan da seksi olmamana imkân yok."

"Lachlan. Yanılıyorsun ama yine de teşekkür ederim."

"Bugün nasıl hissediyorsun? Baş ağrısı veya kusma olmadı değil mi?"

"Bugün gayet iyiydim."

Beni acayip korkutmuştu. "Dün çok endişelendim."

"Seni endişelendirdiğim için üzgünüm ama gerçekten... İyiyim."

Gerçekten iyi miydi? "İyi olmasan bana söyler miydin?"

"Söylerdim."

"Geç oldu, sanırım artık uyumana izin versem iyi ola-

cak. Biraz uyumak benim için de fena bir fikir olmaz çünkü birileri bir süredir gece geç saatlere kadar beni uyutmuyor."

"E sen de gece geç saatlerde bazı faaliyetleri kışkırtmazsan daha rahat uyuyabilirsin."

"Kışkırtmam hoşuna gitmiyor mu?"

"Öyle demedim."

"Yani gidiyor?"

"Hem de çok Bay Henry. Gece kışkırtmalarınız hoşuma gidiyor. Sabahkiler de. Gün ortasındakiler de. Tüm kışkırtmalarınız hoşuma gidiyor."

"Bir dahaki görüşmemizde bu aklımda bulunsun."

"Evet, bulunduğundan emin ol. Şimdi de biraz uyuyun, Bay Henry. Döndüğünüzde yapacağınız çok kışkırtma var."

"Evet, hanımefendi var."

Yirmi Beşinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Yılbaşı gecesi dışarı çıkmak için makyajımı yapıyordum ve canım çok sıkılmıştı. Yeni yılı Avustralya'da karşılamamın muthiş bir deneyim olacağını düşünmüştüm ama öyle olmayacaktı çünkü Lachlan benimle birlikte kutlama yapmak için burada değildi. Ve gece yarısı beni öpmek için de burada olmayacaktı.

Siyah göz kalemiyle gözlerimi duman rengi yaptığım esnada Addison da duşta durmaksızın Zac hakkında konuşuyordu. Gerçekten çenesini kapamasını söylemek istiyordum. Tamamen bencil olduğumun farkındaydım ama ben Lachlan'la olamayacaksam Addison'ın bu gece muhteşem vakit geçirmesi için Zac'e yapacağı şeyleri de duymak istemiyordum.

Bu kadarı yetmişti. "Ben giyinmek için yatak odasına geçiyorum."

"Tamam. Ben de birazdan çıkarım."

"Keyfine bak." Yatak odasına geçmeden önce Ben'in oralarda olmadığından emin olmak için kapıdan kafamı uzatıp kontrol ettiğimde üzerimde sadece bir havlu vardı. Ortalığın sakin olduğunu görünce fırladım. Koridorda dört adım atmıştım ki Ben'le çarpıştık. Kelimenin tam anlamıyla.

Sıkıca havlumu tutup yukarı baktım. Bu kadar az giyinikken ona bu kadar yakın olmak çok yanlış geliyordu. Gerçekten yanlış. "Affedersin."

Hiç hareket etmedi ve hiçbir şey söylemeden gözlerini vücudumun üzerinde gezdirdi. Yanından fırlayıp yatak odasına koştum ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Siktir. Bu biraz fazla rahatsız edici olmuştu.

Dolabın önünde durup artık kamu malı olan eşyaları karıştırmaya başladım. Benim ya da senin diye bir şey yoktu. Belinde kırmızı bir kuşak olan siyah, askısız bir elbise aldım ve aynada kendime tutarak baktım. Addison'ın olduğu için tabii ki bana kısa gelecekti ama hoşuma gitmişti. Acayip seksiydi. Bunu niye önemsediğimi bilmiyordum. Etkilemek istediğim kimse yoktu.

Elbiseyle aynanın önünde dururken Addison yatak odasına girdi. "Güzel seçim."

"Bunu sen giymeyecektin değil mi?"

"Hayır, ben meneviş mavisi olanı giyeceğim."

Elbiseyi giydim ve Addison fermuarımı çekti. Çok dardı ve beni olması gereken tüm yerlerden sıkıştırıyordu. Seksi bir elbiseydi ve ben de içinde seksi duruyordum ama görünüşümden gurur duymak yerine Lachlan burada olup göremediği için hayal kırıklığı duyuyordum. Belki neyi kaçırdığını göstermek için ona birkaç fotoğraf atmalıydım.

Hazırlanmamız bitince oturma odasında bekleyen Zac ve Ben'in yanına gittik. Zac hemen kalkıp Addison'ın yanına geldi ve ona ne kadar güzel olduğunu söyledi. Ben bana bakıyordu ve gerçekten rahatsız olmaya başlamıştım. Hatta koridordaki karşılaşmamızdan daha da rahatsız ediciydi. Nedense üzerimde sadece bir havlu varken hissettiğimden daha çıplak hissediyordum.

Keşke Ben'le aramız böyle olmasaydı. Keşke tüm bu rahatsızlığın devamlı bizi yutması yerine iki arkadaş gibi konuşup gülüşebilseydik.

Evden hep birlikte çıktık ve herkes içki içebilsin diye gece kulübüne taksiyle gittik. Arkada Ben'le oturmak zorunda kalmamak için ön koltuğa oturmam gerektiğinden emindim. Bu belki de çocukçaydı ama umurumda değildi. En ufak bir cesaretlendirmeye bile ihtiyacı yoktu.

Kulübe girerken Ben beni kapıdan geçirdi. Yanından geçerken bana yaklaştı. "Bu gece bir başka güzelsin Laurelyn."

Söyleyiş şekli çok tatlıydı. Bilmiyordum. Belki de Lachlan olmasaydı Ben ilgimi çekebilirdi. Ama Lachlan vardı. Ve istediğim tek kişi de oydu. "Sağ ol Ben. Sen de bu gece çok yakışıklısın. Mekândaki tüm kızlar sana bayılacak."

"İstediğim tek kız hariç."

Siktir. Neden bu sorunu bu kadar açık etmek zorundaydı ki?

Hiçbir şey söylemeden sahnenin yakınında Zac ve Addison'ın seçtiği masaya yürüdüm. Tabii ki ikisi birlikte oturuyorlardı ve bu da demek oluyordu ki Ben'le oturmak zorundaydım.

Yılbaşı gecesi olduğu için güzel bir eğlence programı bekliyordum. Açık sahne çoktan başlamıştı ve genç bir kadın karaoke yaparak bir Adele şarkısı söylüyordu. Her notada Adele'i taklit ediyordu; büyük performansı için bütün hafta boyunca ayna karşısında şarkı söylemişti muhtemelen.

"Şarkı söylemek istiyorsanız bir liste var. Şimdiden gidip adınızı yazdırmak isteyebilirsiniz. Bu gece büyük bir gece olduğu için eminim liste kabarıktır."

Addison'ın kolundan tutup onu sandalyeden kaldırdım. "Haydi. Geçen sefer sen şarkı söylememiştin ve benim sahneye çıkmam için en çok tezahürat eden sendin."

Ben haklıydı; liste çok kabarıktı. Addison ve ben isim-

lerimizi yazdırdık ama gece yarısından önce çağırılmamız benim için sürpriz olacaktı. Muhtemelen nasıl şarkı söylendiğini hatırlamayacak kadar sarhoş olacaktım.

Garsonumuz önüme bir kadeh Sauvignon Blanc koydu. Lachlan'la buluşmaya başladığımdan beri hoşuma giden şaraplardan biri olduğu için bu şarabı sipariş etmiştim. Bir yudum aldım ve bir kadeh şarabın beni ona ne kadar yakın hissettirebildiğine şaşırdım, yedi saatlik mesafede olmasına rağmen.

İnsanlar birbiri ardına sahneye çıktı. Bazıları fena değildi ama çoğu felaketti yine de tüm bunlar eğlenmek içindi ve sanırım kulüpteki herkes çok kötü olanları daha yüksek sesle alkışlıyordu. Buna acıma alkışı deniyordu.

Gece yarısına çeyrek kala sahneye Addison çıktı, yani bir sonraki bendim. Çok sarhoştu ve kendi iyiliği için bunu berbat etmemesini umuyordum.

Gitarı ayaklığından aldı ve tabureye oturup askıyı boynundan geçirdi. Gitarın tellerine birkaç kere vurduğunda bir an için sahnede nasıl göründüğüm gözlerimin önüne geldi, sarhoşluk kısmı hariç.

Jewel'ın *You Were Meant for Me* şarkısını söylemeye başladı, Zac'e çok da kapalı olmayan bir mesaj vermeye çalıştığı için mi yoksa sarhoşken söylemeyi becerebileceğini düşündüğü için mi bu şarkıyı seçmişti emin değildim. Her neyse, Zac ondan gözlerini alamadı ve bunu çok kıskandım.

Bitirdiğinde kalabalık onu delice alkışladı. Olması gerektiği gibi. Harika bir performanstı.

Sahneye çağırılan sonraki kişi bendim ve bu sefer piyanonun başına oturdum. Lachlan burada olsaydı bu şarkıyı hayatta söylemezdim ama değildi ve bu benim kendime küçük şakam olacaktı.

Mikrofona eğilip kalabalığa seslendim çünkü elimde

değildi. Ben bir gösteri insanıydım. Kanımda vardı. İşim buydu.

"Herkes yeni yıla hazır mı?" Kalabalık coşkuyla karşılık vererek ne kadar hoş vakit geçiriyor olduğunu gösterdi. "Geçen gün piyano başında bu şarkıyı biraz kurcaladım ve kendi yorumumu yapmaya karar verdim. Bence fena olmadı gibi." Kalabalıkla konuşurken birkaç nota çaldım. "Yok, bence gayet iyi oldu ama bir de siz dinleyip karar verin. Bu, Tina Turner'dan *Private Dancer*."

Mikrofona eğilip kısa bir süre önce bu barda tanıştığı adama çok benzer adamlar hakkındaki şarkıyı söylerken tüylerim diken diken oluyordu. Lachlan için yaptığım özel dansı düşünmek istiyordum.

Seyirci karşısında olduğumu unutup şarkının sözlerine daldım. Söylemeyi bitirdiğimde, gittiğim yerden döndüm. Sahneden indim ve geri sayıma sadece üç dakika olduğu anonsu yapıldı.

Tanrım, umarım Ben beni öpmeye kalkmaz diye düşündüm. Öyle bir şey olursa ne yapardım?

Başımı elime dayayıp bir milyarıncı kez keşke Lachlan'la olsaydım diye düşünürken yeni bir mesaj geldiği için telefonum masada titredi ve ışıkları yandı. Lachlan'dan geldiğini görünce gülümsedim. Muhtemelen bana iyi yıllar diliyordu.

Evet. Şimdi o dansı tekrar yapmanı istiyorum.

Beni *Private Dancer* söylerken mi dinlemişti? Öyleyse burada olmalıydı. Kafamı kaldırdım ve insan denizinde onu aramaya başladım. Onu kalabalığın arasında bulamayınca, mesaj attım. Korkarım onu geri sayımdan önce bulamayacaktım.

Neredesin?

Kısa bir süre sonra elleriyle belimi kavradığını ve ağzını kulağıma dayadığını hissettim. "Buradayım."

Döndüm ve şaşkınlıkla ona baktım. "Yarına kadar dönmeyeceksin sanıyordum?"

"Her şeyi halletmek için kıçımı yırttım ve geri sayımda birlikte olabilelim diye bu öğleden sonra Lovedale'den ayrıldım. Seni gece yarısı bir başkasının öpmesini istemedim."

Kulağa nasıl geldiğinin farkındaydım. Ben'in beni öpmesini istemiyordu ama Lachlan'ın farkında olmadığı şey, ondan gelmediği sürece benim için Yeni Yıl öpücüğü diye bir şey olmayacağıydı.

"Beş. Dört. Üç. İki. Bir!"

Yüzümü ellerine aldı ve *Auld Lang Syne* çalarken beni şehvetle öptü. Beni bıraktığında gözlerimi görebilmek için geri çekildi.

"Benimle eve gel."

Yirmi Altıncı Bölüm

Jack McLachlan

Arabayla eve donduk ve Laurelyn çantasını hazırlamak için içeri girdiğinde arabada kaldım. Dönmesini beklerken yolun kenarında bir taksı durdu ve içinden Ben indi. Binaya giderken yalpalıyordu. Sarhoş gibi gözüküyordu. Onu izlerken eve girmek istedim ama Laurelyn her an aşağı inebileceği için yapmadım. Ayrıca sarhoş Ben'le ayık Ben'le olduğundan daha iyi geçinebileceğimi sanmıyordum.

Bir süre daha bekledim ve Laurelyn aşağı inmeyince bir şeylerden şüphelenmeye başladım. Canı cehenneme. Neden bu kadar geç kaldığını bilmek istiyordum, o yüzden arabadan inip apartmana yürüdüm. Zile bastım ve cevap gelmedi, bir daha basınca Laurelyn'in sesini duydum.

"Neredeyse hazırım. Şimdi iniyorum." Arkadan Ben'in bağırışını duyuyordum ama ne dediği anlaşılmıyordu.

"Kapıyı aç Laurelyn. Hemen."

Kapının kilidinin açıldığını duyunca asansoru beklemedim. İkişer ikişer merdivenleri atlayarak üçüncü kata çıktım. Kapıya vurdum, Laurelyn kapıyı açtığında ağlıyordu. Önce Ben'e, sonra Laurelyn'e baktım. "Ne yaptı sana?"

"Hiçbir şey." Bana bakmıyordu çünkü bir şeyler olmuştu. Ve bu olan şeyler benim tepemin tasını attıracaktı.

"Sana ne yaptı, söyle Laurelyn!"

Çantasını aldı. "Lütfen gidebilir miyiz sadece?"

Gitmek istemiyordum. Ona bir şeyler yapmıştı ve ne yaptığını öğrenecektim. Daireye girip Ben'e doğru yürüdüm. "Ne halt ettin sen?"

Laurelyn önüme çıkıp Ben ve benim aramızda durdu. Bu olayın nereye varacağını anlayabiliyordu. Elini göğsüme koydu ve kafasını sallayarak yalvardı. "Lütfen yapma, Lachlan. O en iyi arkadaşımın kardeşi. Bunun Addison'la aramızda bir soruna dönüşmesini istemiyorum."

Yerdeki çantasına uzanırken Ben'e baktım. Ne yaptığını öğrenecektim.

Binadan ayrıldık ve arabadayken hiçbir şey söylemedim ama artık dayanamıyordum. Bilmek zorundaydım. "Ne oldu anlat Laurelyn."

Kafasını önüne eğmiş, dizlerinin üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne yaptığını anlatana kadar arabayı hareket ettirmeyeceğim."

Karanlıktı ama sokak ışıkları yüzünü aydınlatıyordu ve ağladığını görebiliyordum. "Gerçekten sadece buradan gitmek istiyorum."

Burada olduğumuz sürece bana hiçbir şey anlatmayacaktı. Ona zarar verdiyse yukarı çıkıp onun ağzını burnunu dağıtacağımı biliyordu. Arabayı çalıştırdım ve yola çıktık. Otoyola çıktığımızda eline uzandım ve dudaklarıma götürdüm.

Derin bir iç çekti. "Odama geldi ve eşyalarımı topladığımı gördü. Seninle kalacağımı anladı, o yüzden gitmemi istedi. Seninle gideceğimi söylediğimde beni tuttu ve öpmeye başladı. Onu ittim ve senin gözünde sadece bir fahişe olduğumu söyledi."

İçimde büyüyen duyguyu tarif edebilecek tek bir kelime vardı: hiddet.

İyi ki oradayken bana bunları anlatmamıştı çünkü gözüm dönebilirdi. Dönüp onun ağzını burnunu dağıtmayacağımdan tamamen emin olamıyordum. "Bundan sonra onunla kalmayacaksın."

"Lachlan, saçmalama. Kalmak zorundayım."

"Hayır değilsin. Sana bir daire bulacağım."

Kafasını sallıyordu. "Hayır, Lachlan. Bunu yapmana izin veremem."

"O zaman tek seçeneğimiz benimle üzüm bağında kalman çünkü onunla kalmayacaksın." Yolu izliyordum ama bu karanlıkta beni izlediğini hissetmeme engel değildi. "Sürekli birkaç gün için valiz hazırlamaktan sıkılmışsındır zaten, değil mi? Hem zaten ihtiyacın olan şeyler hiç yanında olmuyor."

"Arada bir şehirden ayrılman gerekmeyecek mi? Sen yokken nerede kalacağım?"

"Ben yokken de bağda kalabilirsin. Bayan Porcelli muhtemelen ona eşlik ettiğin için mutlu olacaktır ve bir yere gitmen gerektiğinde Daniel seni arabayla götürebilir. Bilmiyorum. Belki benimle seyahatlerime gelirsin."

Bunu düşünüyor muydu? "Bebeğim, artık onunla orada kalmanı istemiyorum," diye ekledim.

"Taşınırsam Addison bana çok gücenecek."

"Bence kardeşiyle aranızda bir şey olur ve ikinizin arkadaşlığını bozarsa daha çok gücenir," diye karşılık verdim. "Ayrıca, zaten çoğu gece Zac'le kalmıyor mu?"

"Doğru," diye onayladı.

"Yapacağını söyle."

Cevap vermeden önce duraksadı. "Tamam, kabul ediyorum."

Elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Ben sakinleştikten bir iki gün sonra eşyalarını almak için geri döneriz. Şu an o küçük piçin yanına yaklaşırsam onu öldürmemem mümkün değil."

Tamam. Anlaşma yapılmıştı; Laurelyn önümüzdeki on hafta benimle kalacaktı. Bu daha önce yaptığım bir şey değildi. Herhangi bir partnerimin beni ev veya bağlarımdan birinde ziyaret etmesine hiç izin vermemiştim. Bu bağlantı daha sonra başıma iş açabilirdi ama bağlantıyı kuran Laurelyn olunca bu pek umurumda değildi. Bu iş bittiğinde on dört bin kilometre uzakta olacaktı, bu yüzden çok önemi yoktu.

Normalde olduğundan daha sessizdi ve kafasında dönen düşünceler beni endişelendiriyordu. Onun benim fahişem olduğunu düşündüğümü söyleyen Ben'e hak vermediğini umuyordum.

Bacağıma koyduğu elini hafifçe sıktım. "Ben yanılıyor. Sen benim için bir fahişe değilsin."

"Nasıl değilim? Eğlenceli vakit geçirmek karşılığında tanımadığım bir adamla cinsel bir ilişkiyi kabul etmedim mi? Bunun seks karşılığında para almaktan pek farkı yok."

"Laurelyn, ikimiz de bu ilişkide rızası olan yetişkinleriz. Çok iyi seks yapıyoruz ama sana bunun karşılığında para ödemiyorum. İyi vakit geçiriyoruz çünkü arkadaşız. Beraber vakit geçirmekten hoşlanıyoruz ama bunun seksle alakası yok. Anladın mı?"

"Evet."

İkna olmuş görünmüyordu ama Ben'in onda doğurduğu

şüphe henüz tazeydi. Kaba sözlerini unutmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdim ve konuyu değiştirdim. "Amerikalıların yeni yıl geleneği vardır değil mi?"

"Evet. Güneyli geleneğine göre yılbaşında börülce ve domuz bacağı yenir. Yıl boyunca sana şans getirdiğine inanırlar."

"Bayan Porcelli'ye sana bunları pişirmesini söyleyeyim mi?"

Güldü. "Hayır, domuz bacağı yemiyorum, o her neyse. O yüzden buna gerek yok."

Yolculuğun bir noktasında çok sessizleşti, bunun aklında yine Ben'in iddiaları olduğu için olduğunu düşünüyordum ki elinin gevşediğini fark ettim. Uyumuştu. Garaja girip park ettim ama bir süre uyumasını izledim. Saçlarını yüzünden çektim, uyuyan bir meleği andırıyordu ve o şerefsizin böyle korkunç şeyler söyleyerek onun canını nasıl yakabildiğini anlayamıyordum.

Parmaklarımla yanağını okşadım. "Laurelyn, eve geldik." Biraz kıpırdandı, ben de ağzımdan ne kadar yanlış kelimelerin çıktığını düşündüm. "Bağa geldik."

Uyanmadığı için arabadan inip onun tarafına dolandım. Onu yatağa taşımak için kucağıma aldım. Kapıya birkaç adım atmıştım ki yorgun gözlerini bana çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağa taşıyorum."

"En son üç yaşındayken yatağa taşınmıştım."

"İşte bundan sonra da en son yirmi iki yaşındayken taşınmıştım dersin."

Onu yatakta bana artık onun tarafıymış gibi gelen tarafa yerleştirdim. Çoktan tekrar uyuyakalmış gibiydi. Giydiği kokteyl elbisesini fark edince bununla uyumak

istemeyeceğini düşündüğüm için çekmecemden ona bir tişört çıkardım.

Ayakkabılarından tekini çıkardım, diğerini de çıkarırken derin bir nefes aldı. "Sağ ol Lachlan."

Ayakkabılarını yatağın dibinde yere koydum. "Sorun değil."

Gözleri kapalı halde, "Hayır, beni yatağa taşıdığın için değil. Her şey için. Bana hiç kimse gibi davranmak yerine biriymişim gibi davranıyorsun," dedi.

Bana yeni bir tarafını gösteriyordu. Çocuksu ve hasarlı bir taraftı. İçimde bunun Ben'in söylediklerıyle alakası olmadığına dair bir his vardı. Bu eski bir yaraydı ve onda derin acılara sebep oluyordu.

Parmaklarımla yanağını okşadım. "Sen çok özel birisin. Sana her zaman biriymişsin gibi davranılmalı."

Elime uzandı ve yüzüne yasladı ama hiçbir şey söylemedi. Ona gönlünün henüz tanışmadığı birine ait olduğunu ve bir gün bu çok şanslı bir adam tarafından sevileceğini söylemek istedim. Tıpkı bana söylediği gibi ondan çocukları olacaktı ve adam onu hiç bilmediği bir şekilde sevecekti.

Ama ona bunları söyleyemedim. Ve neden bilmiyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Gözlerimi açtığımda yalnızdım. Ben'in evinde bir sudredir kalmadığımdan Lachlan yokken onun yatağında uyanmak benim için bir sabah rutinine dönüşmüştü. Sonra anlıyordum. Ev sahibimle aramızda olanları ve neden artık onunla kalmayacağımı hatırlıyordum.

Addison'a söylemekten çekiniyordum çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde cüzdanımla çantamı buldum ve onu aramak için telefonumu çıkardım. Şu işi yapıp kurtulsam fena olmazdı.

Sabaha karşı üçte Addison'dan bir mesaj gelmişti.

L ile misin?

Ne söyleyeceğim konusunda gerilmenin bir anlamı yoktu. Sadece ne olduğunu anlatıp orada daha fazla kalamayacağımı söyleyecektim. Bu kadar basitti.

İlk çalışında telefonu açtı. "Ayıldığım ve kusmak üzere olmadığım zaman beni geri ara."

Ben ayrıldıktan sonra çok fazla içmiş olmalıydı. "Zor bir geceydi sanırım."

"Hayır. Zor bir sabah. Senin sesin fena gelmiyor."

"Ben iyiyim." Lachlan kulübe geldiğinde içmeyi bırakmıştım.

"Dün gece ortalıktan kayboldun. Sanırım âşık çocukla eve gittiniz."

Zaten hatırlasa şaşardım. "Sana onunla gittiğimi söylemiştim. Sarhoş kafan almamış olmalı."

"Ha."

İşte başlıyorduk. "Seninle dün gece olan bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Yolunda olmayan bir şey mi var?"

Elbette vardı. "Evet öyle. Ben'in evinde misin yoksa Zac'in mi?"

"Zac'in."

İyi. Sonunda gece boyunca kalabilecek cesareti toplamıştı. "Dün gece Ben'le tatsız bir olay yaşadık. Lachlan'a gitmek için çantamı hazırlarken odamıza girdi. Gitmememi ve onunla kalmamı istedi. Hayır deyince beni öpmeye çalıştı. Onu ittiğim zaman da bana fahişe dedi."

"Ah, Laurelyn. Ben dün gece gerçekten çok sarhoştu. Eminim bu sabah yaptığı her şeyden pişman olmuştur."

Onun kardeşiydi ama bu kadar da onun tarafında olmasını beklemiyordum. "Olabilir ama bana fahişe diyen biriyle beraber yaşayamam. Gelip eşyalarımı alacağım ve Lachlan'la kalacağım."

"Yani ortalık sakinleşene kadar demek istiyorsun."

"Hayır, eve dönene kadar onunla kalmamı istedi ve ben de öyle yapmaya karar verdim. Ayarlayıp birkaç gün içinde eşyalarım için eve geleceğim."

"Ama onu tanımıyorsun."

"Addison, senin Zac'i tanıdığın kadar ben de onu tanıyorum. Farkı yok." Bu tamamen doğru değildi ama önemli

şeylerin çoğunu bildiğimi düşünüyordum, bunların arasında adı olmasa da.

"Haklısın sanırım." İyi. Bu konuda tartışmak istemiyordum zaten.

"Lachlan'ın iş günleri çok uzun oluyor, haftaya Zac meşgul olduğu zaman beni ara da buluşalım. Belki alışveriş yaparız."

"Olur."

Telefonu kapattım Avustralya'da geçirdiğimiz zamanın hayal ettiğimden ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Addison'la dört yıldır bir günden fazla bile ayrı kalmıştık ama şimdi birlikte olduğumuz zaman yok gibiydi. Lachlan'la kalmamdan çok hoşlanmadığını anlamıştım ama atlatabilirdi. Zac'le olabildiğince çok vakit geçirmeye çalışıyordu, bu da Ben'le tek başıma kalacağım anlamına geliyordu, o yüzden Lachlan'la kalmak için ayrılmaktan bir an olsun suçluluk duymamıştım.

Üzerimde hâlâ Lachlan'ın külotumu anca örten tişörtü varken onu aramak için odadan çıktım. Önce mutfağa gittim, buzdolabının kapısı açıktı. Kapattığında onu şaşırtmak için bir dişi aslanın çevikliğiyle kapının arkasına geçtim ama kapı kapandığında şaşıran ben olmuştum.

Karşımdaki yüz Lachlan'ın değil, bir kadının yüzüydü. Gözlerini çıplak bacaklarımdan kaçırmaya çalışırken gülümsedi. "Bayan Beckett?"

Tişörtün alt kısmını tutup bacaklarımın üstüne çektim, sanki bir şekilde çıplaklığımı örtebilecekmişim gibi. "Evet."

Tişörtü biraz daha çektim ve neredeyse yırtılacak kadar çok gerildiğini fark ettim. "Ben Bayan Porcelli. Tanıştığıma çok memnun oldum. Size kahvaltı hazırlayayım mı? Omlet sever misiniz?"

Kahretsin, çok utanıyordum. Bayan Porcelli'nin bugün burada olacağını tamamen unutmuştum.

Ve tanışmıştık işte, üzerimde külotum ve Lachlan'ın tişörtüyle; ki çamaşırları o yıkadığı için muhtemelen tişörtü de biliyordu.

"Ah, evet. Sağ olun. Müsaade ederseniz, birazdan döneceğim."

"Tabii ki."

Yatak odasına doğru koştururken külotumu yine tişörtle örttüm. İçeri girdiğimde kapıyı kapattım ve sırtımı yasladım. Elimi silah şeklinde yapıp şakağıma dayadım ve tetiği çektim. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Eğilmiş çantamı karıştırıyorken belime dolanan bir çift el ve ensemde sıcak bir nefesle irkildim. Ufak bir çığlık attım ve dönüp Lachlan'ın göğsüne bir tokat yapıştırdım. "Böyle gizlice bana yanaşma. Ödümü kopardın."

O çok eğlenmişti. "Affedersin. Yemin ederim amacım seni korkutmak değildi, aklımdaki daha çok şöyle bir şeydi."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve huysuzluğumu unutuverdim. Tek elini popomdan külotuma kaydırdığını hissettim. "Hayır olmaz, Bay Henry."

"Neden?"

"Az önce Bayan Porcelli'yle tanıştım, hatta üzerimde sadece bu vardı ve şu anda bana kahvaltı hazırlıyor. O bana yemek hazırladığı halde çıkıp yemezsem bırak garip olmasını, kabalık olur."

Diğer elini de göğsüme ulaşana kadar tişörtümün içine soktu ve başparmağıyla sertleşene kadar göğüs ucumla oynadı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Anlamaz bile, bebeğim. Hızlı olacağım."

"Evet ama ben anlayacağım ve benim suratımı görünce o da anlayacak."

"Hayır anlamaz. Çok büyütüyorsun." Elini külotumun arkasından ön tarafa kaydırdı.

"Benim en yenisi olduğumu hemen anlayacaktır."

"Neyin en yenisi?"

"Partnerlerinin ya da bize her ne diyorsa." Fahişe, belki.

"Hayır anlamaz."

Kafamı karıştırıyordu ve bunun külotumun içindeki elinin beynimi lapa haline getirmesiyle bir alakası yoktu. "Nasıl olur da anlamaz?"

"Diğerlerini bilmiyor. Senin kız arkadaşım olduğunu sanacak."

Her yere onunla gittiği halde diğerlerinden nasıl haberi olmazdı? "Anlamadım."

"Diğerleri bağlara hiç gelmedi, o yüzden ilk gördüğü sensin."

İşte bu bir aydınlanma olmuştu. "Diğerlerini nereye götürdün?"

"Otellere."

Bu habere şaşırmıştım. Ve kafam karıştı. Diğerlerinin hiçbiri davet edilmezken ben nasıl onun özel dünyasına davet edilmiştim?

Söylediklerini hazmetmem için çok vaktim olmadı çünkü külotumu popomdan sıyırmaya başladı. "İş bitirici olacağım. Söz veriyorum."

Her zaman olduğu gibi teslim oldum ve beni dağınık yatağa götürmesinden önce külotumu çıkardım. Kendimi yatağa bıraktım ve o da komodinin çekmecesine uzandı. O hep duyduğum sesleri duyduktan sonra ayak bileklerimden tutup beni hızlıca yatağın ucuna, durduğu yere doğru çekti. "Bacaklarını bana dola."

Dediğini yaptım ve içime girdi. "Bu hızlı olacak ama sadece sen öyle istediğin için."

Şaka yapmıyordu. Bana hızlı ve sertçe girip çıkıyordu. Yatağın diğer ucuna itilmemem için bacaklarımı sıkıca tutuyordu. Hızlı bir hareketle bacaklarımı belinden omzuna attım ve bu işini bitirdi. Son kez derin bir şekilde girdi ve adımı söylediğini duydum. "Ah, Laurelyn."

Boşaldığında böyle adımı söylemesine bayılıyordum. Bacaklarım hâlâ omuzlarına dolanmıştı ve bana gülümsüyordu. Bacağımın iç kısmını öptü ve kalkmama yardım etti. "Sen kahvaltını yaparken ben de aşıları kontrol edeyim. Birkaç saat sonra dönerim ve günün kalanında istediğini yapabiliriz."

Ertesi gün tatili bitecekti, o yüzden bu son boş günümüzün tadını çıkarmak istiyordum. "Havuzda vakit geçirip yüzelim mi?"

"Nasıl istersen, bebeğim."

Külotumu yerden alıp bana uzattı. Giyerken bacağımın iç kısmını öptü. Ben omuzlarından destek alırken o da külotumu bacaklarımdan yukarı çekti ve yorum yapmaktan kendimi alamadım. "Külotumu çıkardığın kadar hızlı giydiriyorsun."

Giydirdikten sonra popoma vurdu. "Galiba öyle. Şimdi giyin ve kahvaltını yap. Birkaç saate görüşürüz."

Kahvaltıdan sonra duş almam gerekiyordu, o yüzden hemen saçlarımı toplayıp bir şort geçirdim ve kendi tişörtlerimden birini giydim. Mutfaktan gelen kokular muhteşemdi, Bayan Porcelli tam da müthiş görünen bir omleti tabağa koyarken içeri girdim. "Çok güzel kokuyor."

"Teşekkürler. Kahve ister misiniz?"

"Kahveyle aram pek yok. Meyve suyu içeceğim ama kendim alabilirim. Size zaten yeterince zahmet oldu."

"Ne zahmeti, ben getiririm tatlım." Karşı çıkmadım ve omletimin beni beklediği bar masasına oturdum. Büyük bir bardak meyve suyunu önüme koyunca bana hizmet etmesine izin verdiğim için rahatsız hissettim.

"Teşekkür ederim."

Yemeye başladığımda o da kahvaltımı hazırlamak için kirlettiği şeyleri temizlemeye koyuldu. Bu beni daha da suçlu hissettirdi. "Yemeğim bitince ben yaparım."

"Bayan Beckett, rahat olun ve omletinizin tadını çıkarın."

Benim adım Bayan Beckett değildi. "Tamam ama siz de bana Laurelyn der misiniz?"

"Peki, Laurelyn."

"Ne zamandan beri Bay?.." Ha siktir. Adını bilmiyordum. En azından Bayan Porcelli'nin kullandığı adını.

"Ben ona Bay McLachlan diyorum, tatlım. O benim patronum ve annesi yaşında olsam da ilk adıyla ona hitap etmem doğru olmazdı."

McLachlan. Neredeyse gülmeye başlayacaktım çünkü görünüşe göre lakaplarımızı seçerken aynı şeyi yapmıştık. Merak etmeliydim. Bu onun dikkatlice kurgulanmış planında bir açık mıydı yoksa bükülemez ilişki kurallarını esnetmeye mi başlamıştı?

Elbette bu ihtimali düşünmüştü. Burada sürekli kalacak olduğuma göre bir ara Bayan Porcelli'nin benim önümde adını söyleyeceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Bay McLachlan hakkında keşfettiğim bu yeni bilginin lafını etmemeye karar verdim. Soyadını öğrenmiş olmam bizim için bir şey değiştirmeyecekti. Avustralya'dan ayrıldıktan sonra onu bulmaya çalışmayacaktım. Endişelenmesi için hiçbir neden yoktu, o yüzden hâlâ bu sırrı benden sakladığına inanmaya devam edebilirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Jack McLachlan

Yeni yılın ilk gününü havuz başında bir şezlongda uzanmış olan Laurelyn'le geçirmek mükemmel bir fikirdi. Neredeyse belli olmayan siyah bikinisiyle manzara çok güzeldi ama derisinin sert Avustralya güneşine hazır olmadığından endişeleniyordum.

"Kavrulmak istemiyorsan güneş yağı sürmelisin."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Sürmeden önce biraz güneşleneyim diyordum."

"Korkarım çaktırmadan yakabilir."

"Benden daha iyi biliyor olmalısın sanırım."

Doğruldu ve masadan bir SPF 70 şişesi alıp tenine masaj yaparak sürmeye başladı. "Bu benim için bir ilk. Daha önce hiç yeni yılda yüzmemiştim."

"Muhtemelen birçok şey sana ters geliyordur."

Güneş gözlüklerinin ardından gözlerini göremiyordum ama güldü ve ne düşündüğünü merak ettim. "Evet, birkaç şey." Şişeyi bana uzattı. "Sırtıma sürer misin?"

Onu bolca yağ ile kapladım. Bitirince, Şarapçılık ve Şarap Bağları dergisinin yaz sayısını karıştırma işine döndüm. Bağ aşılama hakkında yazdığım makaleyi buldum

ve yarısına gelmiştim ki Laurelyn "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Hiç, özellikle okuduğum bir şey yok."

"Yani çalışmadığın zamanlarda bile çalışıyorsun."

Eminim ona böyle görünüyordu. "Sanırım."

Dergiyi masaya koyduğumda dergiye uzandı. "Belki de ne iş yaptığını daha iyi anlamak için biraz şunu okumalıyım."

"Şarap yapımı ilgini mi çekiyor?"

"Aslında hayır ama sen çekiyorsun."

Dergiyi karıştırmaya başladı ve benim makalemde durduğunu gördüm. Fotoğraftakinin ben olduğumu anlamazsın diye panikle dua ettim. "Ben havuza giriyorum. Bana katılmak istemez misin? Şarap yapımıyla ilgili tüm heyecanlı makaleleri sonra okuyabilirsin."

"Bağ aşılaması." Bana bir bakış attı. "Bu burada yaptığınla aynı işlem mi?"

Dergiyi alıp masaya koymak için ayağa kalktım. "Evet ve tüm heyecanlı aşılama maceralarını daha sonra okuyabilirsin. Çok sıcak oldu. Benimle havuza girip serinlemeye ne dersin?"

Kim olduğumu anlamaya ne kadar yaklaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu, o yüzden ellerinden tutup çekiştirdim. "Haydi."

Kafasını sallayıp şezlongdan kalktı. "Her zaman istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

Laurelyn ardımdan havuza girdi. Saçındaki topuzu bozdu ve lastik tokasını yana atıp kafasını arkaya eğerek suya daldırdı. Kafasını sudan çıkardı ve yüzündeki suyu sildi.

Adeta bir mıknatıs gibiydi, ben de metal. Aramızdaki çekime karşı koyamıyordum, o yüzden ona yaklaşıp elle-

rımı belıne doladım. O da kollarını omzuma atıp bacak-
larını bana doladı ama seksi bır şekilde değil. Daha çok
oyunbaz bir hali vardı.

"Şimdi, Bayan Porcelli ve Daniel sen farklı bağlarda
görevli olduğunda seninle geliyorlar değil mi?"

Görevli olmak. Bu işim gereği yaptığım seyahatleri
açıklamak için iyi bir kelimeydi. "Bir haftadan fazla kal-
dığım her zaman benimle geliyorlar, tekrar yola çıkma-
dan önce onlara aileleri ve arkadaşlarıyla vakit geçirmele-
ri için birkaç gün vermeye gayret ediyorum."

"Eve hiç kadın arkadaşlarının gelmiyor olması hakkın-
da Bayan Porcelli ne düşünüyor sence?"

Laurelyn'in sadece külotu ve benim tişörtümle mutfak-
ta dolanması gözümün önüne gelince gülümsedim. "Muh-
temelen eşcinsel olduğumu düşünüyordu, ta ki sen şunu
ucu ucuna örtecek bir şekilde mutfakta belirene kadar."
Ellerimi bikinisinin altına götürdüm.

"Hiç komik değil Lachlan." Sinirlenmiş gibi yapmaya
çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu, özellikle sırıt-
masını durdurmaya çalışırken.

"Utandığın için çok üzgünüm ama sana bugün burada
olacağını söylemiştim."

"Biliyorum ama aklımdan çıkmış çünkü seninle ilk ge-
cemden beri bu evde sadece ikimizdik."

Burada sadece ikimiz olduğu zamanlardaki tam zaman-
lı mahremiyetimiz hoşuma gidiyordu. Belki de Avalon'da
kaldığımız süre içinde Daniel ve Bayan Porcelli'ye biraz
ekstra izin vermeliydim.

Çalışanlarımın programlarını Laurelyn'e anlatmamış-
tım. "Çalışanların hiçbiri istenmediği sürece saat sekiz-
den önce ve beşten sonra evde olmazlar."

"Ah. Evde uyumuyorlar mı?"

"Hayır, misafirhanede kendi odaları var. Onların da
özel hayatları var sonuçta."

Rahatladığını yüzünden okuyabiliyordum. "Elbette."

Bayan Porcelli üzerinde iki tabak olan bir servis araba-
sıyla evden çıktı. "Aç olabileceğinizi düşündüm, o yüzden
biraz sandviç ve meyve getirdim."

"Teşekkürler. Yemeği avlu masasında yiyeceğiz." Ba-
yan Porcelli yemeği bıraktı ve eve girdi. "Aç mısın?"

Laurelyn bana göz kırptı. "Kahvaltıyı geç yaptım ama
yine bir şeyler yiyebilirim."

"Kahvaltıyı hep geç yapıyorsun uykucu." Yüzüme su
sıçratarak karşılık verdi. Elimi kaldırdım ve yüzümden
suyu sildim. Laurelyn beni bıraktı ve geri gitmeye başla-
dı çünkü başına gelecekleri biliyordu. "Bunu sen istedin.
Şimdi kaçmak yok."

Onu kolundan yakaladım ve kendime çektim. Kolla-
rımla onunkileri yan tarafında sıkıştırdım, onu batıra-
caktım.

"Lütfen yapma," diye çığlık attı, sesi çok histerik geli-
yordu.

Onu kendime döndürebilmek için serbest bıraktım.
Gözlerindeki samimi dehşet beni şaşırttı. "Ne oldu Lau-
relyn?"

Yüzünü astı. "Hiçbir şey." Beni ittirdi, ben de onu bı-
raktım. Havuzdan çıktı ve vücudunu havluyla sararak ye-
meğimizin durduğu masaya gitti.

Ona katılmak için havuzdan çıktım ama hoş karşılan-
dığımdan emin değildim. Gözlerini benden kaçırmaya de-
vam etti çünkü bir sorun vardı. "Yemek güzel gözüküyor."

"Hımm." Tek dediği bu oldu.

Yemeye başladım, tabağındaki yemeği görmezden ge-
liyordu. "Bir şeyler yemezsen Bayan P. yemeklerini be-

ğenmediğini düşünecek." Karşımdaki kız, benim mutlu, tasasız Laurelyn'im değildi. Bu kendini koruyordu ve geri çekilmişti. Diğerini geri istiyordum. "Seni üzmek istememiştim."

Uzaklara bakıyordu ve düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü merak ettim. Kesinlikle burada benimle değildi. "Çocukken annem bir bağımlıydı. Reçeteyle alınan ilaçlara bağımlıydı: ağrı kesiciler, yatıştırıcı ilaçlar, ne bulursa. Sekiz yaşındayken onu dolu küvetin içinde bayılmış olarak buldum. Çıkarmaya çalıştım ama çok ağırdı. Yüzünü sudan her çıkardığımda bir nefes alıyor ve elimden kayıyordu. Beni küvetin içine çekti ve altında kalıp boğuluyordum. Ölmek üzereyken o suyun altında tutulmak nasıl bir his hâlâ hatırlayabiliyorum."

"Nasıl oldu da boğulmadın?"

"Onu bulur bulmaz küvetin tıpasını çıkarmıştım. Biraz sürdü ama su benim nefes alabileceğim kadar boşalmıştı."

"Annene ne oldu?"

"İkimizi birden az kalsın öldürecek olması onun için son noktaydı. Bağımlılıktan kurtuldu ve neredeyse on beş yıldır temiz." Bağımlılığı hem kendisini hem de sekiz yaşındaki kızını az daha öldürecek duruma geldiyse bence de temiz olsundu.

Yüzümü seyrediyordu. "Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım."

Nasıl anlatmamış olabilirdi? "Nasıl yani?"

"Bunca yıldır bu annemle sırrımızdı. Bunu bilen tek kişi sensin."

"İkiniz de az kalsın ölüyormuşsunuz. Bu sır olarak saklanacak bir şey değil."

Havluyu omuzlarına daha sıkı doladı. "Sır saklamayı çok küçük yaşta öğrendim Lachlan. Eğer anlatsaydım beni ondan ayırırlardı."

"Belki de ayırmalılardı."

"İkimiz de sağ çıktık ve o gece rehabilitasyona girdi. Temizlenene kadar büyükannemlerle kaldım ve eve döndüğünde onun yanında oldum."

Daha sadece çocuktu. Annesinin onun yanında olması gerekirdi, tersi değil. Kimse onu korumamıştı ve çocukluğu elinden alınmıştı. Çok küçük bir yaşta sır saklamayı öğrendiğini söylemişti, başka neler sakladığını merak ediyordum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Laurelyn Prescott

Lachlan'ın bakışlarını görüyordum ve ne düşündüğünü anlıyordum: annemin acınası ve zavallı olduğu. Böyle olduğu zamanlar olmuştu; mükemmel biri değildi. Doğrusunu söylemem gerekirse boktan bir anneydi ama sahip olduğum tek ebeveyndi. En azından yanımda olmuştu; bu, sperm donörü için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Belki de on beş yıldır sakladığım bu sırrı ona açmaktan pişmanlık duymalıydım ama duymuyordum. Kalbimden ve ruhumdan bir yük kalkmış gibiydi. Yaşadığım şeyi anlatabilecek tek bir kelime vardı: huzur.

Lachlan önümde çömelmişti, elleri dizlerimdeydi. Koltuğumun ucuna kaydım ve kollarıyla beni sardı. İşte bu an bir şey fark ettim; Lachlan'a herhangi bir şeyi anlatabilirdim. Aramızda yapmacık tavırlar yoktu. Hiç öyle olmadığı halde onu her şeyimin normal olduğuna inandırmam gerekmiyordu. "Bu çok iyi hissettirdi."

"Ne iyi hissettirdi?"

İdrak ettiğim bu şey neredeyse başımı döndürüyordu. "Anneme ne olduğunu sana anlatmam ve bağımlılıktan kurtulmadan önce bir ebeveyn olarak ne kadar boktan bir iş çıkardığını nihayet itiraf etmem. Bunu sonunda birine

söylememin beni ne kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Sanırım bu yüzden terapi çok tavsiye ediliyor."

Yine tıbbi tavsiyelere başlamıştı. "Evet, Dr. Henry. Sanırım bu konuda haklı olabilirsiniz."

"Ben her zaman her konuda haklıyımdır."

Yemekten sonra yine havuza girdik. Lachlan'ın neden tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Ona iyi hissettiğimi söylesem de havuzdan çıkmadı ve bacaklarının arasında suyun içinde sallana sallana oturduk. Tüm sırlarımı tutan baraj yıkılmıştı ve ona mezara götüreceğimi düşündüğüm şeyleri anlatıyordum.

Lachlan çok az konuşarak dinledi. Nasıl tepki vereceğini bilemediğinden mi yoksa öğrendiği şeylerden çok rahatsız olduğundan mı emin olamadım. Bu önemli değildi çünkü ihtiyacım olan, onun tepkisi değildi. Dinlemesiydi ve bu çok iyi yaptığı şeylerden biriydi.

Lachlan'a çocukluk hikâyelerimi anlatmayı bitirdiğimde su ikimizi de yaşlı insanlar gibi buruş buruş yapmıştı. İncelemek için elimi kaldırdım. "Sanırım bu artık çoktan çıkmamız gerektiğinin bir işareti."

"Sanırım haklısın."

Kurulanınca havlumu belime doladım. Havluyu sıkıştırdığım sırada Lachlan beni inceliyordu. "Ne oldu?"

Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakmak için kafasını eğdi. "Umarım bugün çok fazla güneşte kalmamışsındır. Biraz kızarmış görünüyorsun."

Omzuma baktım ve bikininin askısını yana kaydırdım. Lachlan dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Siktir, Laurelyn. Korkarım akşam bu biraz canını yakacak."

Lachlan şaka yapıyor gibi değildi, o yüzden bikinimin üstünü biraz indirip inceledim. Bana yanmış gibi gelmi-

yordu ama güneşten çıkana kadar bir şey anlayamaya-caktım.

Tabaklarımızı bırakmak için mutfağa uğradık ve beni gördüğünde Bayan Porcelli'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, Laurelyn, canım. Kullanmak istersen ecza dolabında bir aloe vera güneş sonrası losyonu var. İçinde lidokain olduğu için ağrını azaltabilir."

Kahretsin. Ne yapmıştım ben böyle?

Banyoya beraber girdik ve havlumu yere bıraktım. Bikinimin üstünü çıkardım, durum çok kötü değildi. Elbette bikinimin beyaz izleriyle güneşin daha yeni öptüğü tenim arasında bir renk farkı vardı ama o kadar da korkunç değildi.

Arkamda durmuş hasarı inceliyordu. "Çok üzgünüm. Yanmaya başladığında fark etmeliydim."

"Endişelenme. Uzun süre pembe kalmam." Omuzlarıma bakarken buna pek inanmamış gibiydi. "Gerçekten, Lachlan. Görürsün. Bu sabaha doğru bronza dönmeye başlar bile."

"Bu arada, neden soğuk bir duş yapmıyorsun? Yardımı dokunabilir ve çıktığında vücudunu losyonla ovarım."

Lachlan vücudumu ovacaktı ha? Güneş yanığı olmuş olmak gitgide güzelleşiyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

Haklıydı. Soğuk duş gerçekten iyi hissettirmişti. Omuzlarımın suya karşı biraz hassas olduğunu fark ettim ama çok rahatsız edici değildi.

Duş almayı bitirdiğimde vücudumu duruladım ve çıktığımda Lachlan'ı beni bir şişe aloe vera losyonuyla beklerken buldum. Şişeyi havaya kaldırdı ve çalkalarken sırıtmaya başladı. "Burada ayaktayken mi yapayım istersin yoksa yatakta yatarken mi?"

Hımm, kulağa yaramaz geliyordu. "Bilmem. İkisi de çekici geliyor."

"Ben oyumu yataktan yana kullanıyorum."

"O zaman yatak olsun."

"Al bakalım. Bayan Porcelli bunları senin için yolladı." Avucunun içinde iki tane hap vardı. "Rahatsızlığını biraz azaltsın diye ibuprofen sadece."

"Ama canım yanmıyor."

"Yanacak, o yüzden lütfen bu ilaçları al. Acı çekmeni istemiyorum."

Hapları ve elindeki bir bardak suyu aldım. Kullanma alışkanlığım olmadığı için hap yutmakta çok kötüydüm. Bunlar büyük değildi, o yüzden yutabildim ama çok çekici olmayan birkaç öksürük eşliğinde. Işim bitince bardağı ona geri verdim. "Şimdi mutlu musun Dr. Henry?"

"Çok."

Güneş sonrası bakımım için yüzüstü yatmak için yatağa girmeden önce havlumu saçlarıma doladım. Kollarımı başımın üstüne koydum ve Lachlan'ın yatağa çıktığını hissettim. "Bu biraz soğuk olabilir ama iyi hissettirecek."

Doğrudan sırtıma fışkırttı ve büküldüm. "Siktir, çok soğuk!" diye bağırdım.

"Aslında değil. Sadece derin yandığı için öyle hissediyorsun."

Soğuk losyonu derime ovarak sürdü ve çok rahatlatıcıydı. Güneş yanığı sonrası losyon uygulamasından çok bir masaja benzeyen bu olayın tadını çıkarırken vücudum iyice gevşedi.

O kadar rahatladım ki telefonumda *Jolene* çalmaya başlamasa az daha uyuyakalacaktım. Gözlerim açıldı ve Lachlan masajı bıraktı. "Ben alırım."

Telefonu bana verdi. "Merhaba, anne."

"Laurie, saatlerdir seni arıyorum. Telefonuna bakmadın mı hiç?"

Telaşlı gibiydi, bu beni de telaşlandırdı ve ilk aklıma gelen şey büyükannem veya dedemin başına bir şey gelmiş olabileceğiydi. Doğrulup yatağın ortasında oturdum, kendimi en kötüsünü duymaya hazırlıyordum. "Ne oldu, anne?"

"Duymamış olduğuna inanamıyorum. Tüm haberlerde var."

Tamam, büyükanneme veya dedeme bir şey olmamıştı, o yüzden kızgınlık üslubuna geçtim. "Anne, ne oluyor?"

"Jared Beckett bugün bir kayak kazasında hayatını kaybetmiş."

Bunun bir şekilde sperm donörüyle alakası olacağını tahmin etmeliydim. "Bu da benim için acil bir haber, çünkü?"

"Çünkü senin erkek kardeşindi o, Laurie."

"Hiç tanışmadığım erkek kardeşim."

"Babanın oğluydu."

"Yine, hiç tanışmadığım babamın." Buradaki ortak paydayı algılayan tek kişi ben miydim?

"Eve dönmelisin."

Yok artık. "Bu benim eve dönmem için geçerli bir sebep değil."

"Taziyelerini iletmelisin Laurie." Hadi canım. Bu tamamen sperm donörüyle tanışmam içindi. Annem ne olacağını düşünüyordu? Adam tek çocuğunu kaybettiği için şimdi birden beni hayatında mı isteyecekti?

Lachlan tişörtlerinden birini bana uzattığında çırılçıplak bir şekilde annemle sperm donörümün oğlunun ölümü hakkında konuşuyor olduğumu fark ettim. Ağzımı oynatarak teşekkür ettim ve annem böyle durumlarda ailelerin bir arada olması gerektiği hakkında saçmalarken tişörtü kafamdan geçirdim.

"Aynı DNA'yı paylaşıyoruz ama ben ailelerinin bir parçası değilim. Sokakta karşılaşsak beni tanımazlar."

"Baban seni tanımak isteyecek."

Beni tanımak istediğini hayal etmeyi çok önceden bırakmıştım ama annem hâlâ devam ediyordu. Neredeyse yirmi üç yaşına gelmiştim ama hâlâ dayandığı bir şeyler vardı, neydi bilmiyordum. Belki de kızıyla tanışmak isteyeceğini ve ardından ona geri döneceğini düşünüyordu.

"Özür dilerim anne. Bunun için eve dönemem."

"Bence hata ediyorsun."

"Ediyorsam bunun sonuçlarına katlanacak kişi de benim." İkimizin de hatalarının sonuçlarına katlanan hep ben olurdum zaten, o yüzden alışkındım.

Konuşmamız bittiğinde benden memnun sayılmazdı ve bu da mantıklı bir karar vermiş olduğumu bildiğim halde bende bir rahatsızlık hissi uyandırmıştı. İkimizden birinin mantıklı olması gerekiyordu ve bu konuda ona güvenemezdim. Konu babam olunca en iyi kararları verdiği pek söylenemezdi.

"Sanırım evde sorun var."

Evet ama sadece annemin bana çıkardığı sorun. "Babamın oğlu bir kayak kazasında ölmüş."

"Çok üzüldüm."

"O hiç tanımadığım üvey kardeşimdi ama annem sanki yas tutmam gerekiyormuş gibi davranıyor. Hatta ismini söylediğinde kimden bahsettiğini anlamam bir dakika falan sürdü. Benim için bir yabancıydı. Ailesinin kaybına ben de üzüldüm ama daha fazlasını hissedemiyorum. Yanlış mı bu?"

"Hayır Laurelyn. Hislerinde yanlış bir şey yok. Lütfen annenin seni suçlu hissettirmesine izin verme."

Bugün hakkında tüm öğrendiklerinden sonra onun berbat bir anne olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Annem gözünde daha da düşmüş olmalı."

"Bugün en sevdiğim ilk on şey listesine giremedi evet. Ama sen, birinci sıradasın." Başımın üstünü öpmek için beni kendine çekti. Endişelerimi böyle yok etmesine bayılıyordum.

Bu nasıl olabilirdi? Neredeyse bir yabancı olan bu adam bana rahatlık veriyor ve ruhumu ona açmamı kolaylaştırıyordu. Kendime bunun nasıl mümkün olduğunu sorarken, cevabı buldum. Lachlan'layken kalbimi korumam gerekmiyordu. Onunla güvendeydi. Ve bu çok güzeldi.

Otuzuncu Bölüm

Jack McLachlan

Laurelyn o günün doğum günüm olduğunu ve tek dileğimin onunla evde kalmak olduğunu bilmiyordu. Ama kalamazdım. Tüm aileyle her sene doğum günümde yaptığımız akşam yemeğine katılmak için ebeveynlerimin evine gitmeliydim. Ne harika bir gün olacaktı bu.

İki haftadır benimle yaşıyordu ve onu evde bırakıp arabayla ayrılırken hissettiklerim beni şaşırttı. Onun için geri dönmek istiyordum. Sunset'in direksiyonunu kırmayı düşündüm ama kurallarımı ve özellikle de aileyle buluşma kuralının neden kırılamayacağını kendime hatırlattım.

Neredeyse üç haftadır ailemi görmemiştim, annem beni Noel'de Laurelyn'le beraber olmam için Avalon'a gönderdiğinden beri. Teşekkürler anne. Bana verebileceğin en iyi hediyeydi bu.

Annem her hafta "kız arkadaşım" ile ilişkimi benimle konuşmayı huy edinmişti ve yine yanımda o olmadan annemin karşısına çıkmayı iple çekmiyordum. Laurelyn'in yokluğu yüzünden Margaret McLachlan bana çok kızacaktı. Onu doğum günü yemeğime getireceğimi söylememeliydim ama bunu tartışırken ona sunabileceğim geçerli bir bahanem yoktu.

Kapıdan girdiğimde annem antreye koştu. Gülümsüyordu ve gözlerini merakla kocaman açmıştı ama yanımdaki boşluğu fark ettiğinde gözlerinin nasıl hayal kırıklığıyla dolduğunu gördüm. Çok boktan bir evlat gibi hissettim. "Nerede?"

"Üzgünüm anne. Laurelyn kendini iyi hissetmiyordu. Galiba midesini üşütmüş. Gelemediği için ne kadar üzüldüğünü sana iletmemi istedi."

Onaylamaz bir şekilde baktı ve hata ettiğimi anladım. "Ve sen de onu hastayken evde yalnız mı bıraktı?"

Ha siktir. Bunu düşünmemiştim. "Ona baksın diye Bayan Porcelli'ye para ödüyorum."

Şimdi gerçekten hiç onaylamamıştı. "Onu hastayken bırakman nasıl bir mesaj veriyor sence Jack Henry?"

Hiçbir suçum olmadığı halde kendimi aşağılık hissediyordum. Neredeyse. "Bunu düşünmemiştim."

"Siz oğlanlar hiç düşünmezsiniz ama ben uğraşmadığımdan değil bu." Annem antreden mutfağa geçti. Çok sinirlenmişti ve derslerinin boşa olmadığını bilmesini istiyordum. Laurelyn'e karşı ne kadar düşünceli olduğumu bilse gurur duyardı ama anlatamıyordum, o yüzden hoşnutsuzluğuna katlanmak zorundaydım.

Oturma odasına, babam ve erkek kardeşimin yanına gittim; onların arasında tarafsız topraklar bulmayı umut ediyordum. Annem kesin mutfakta Chloe'ye ve Emma'ya ne yaptığımı anlatıyordu. Yakında evin tüm yetişkin kadınları beni karşısına alacaktı. Yeğenlerim Celia ve Mila da sürüye katılmazsa şanslı sayılırdım.

Evan çocuklarıyla yerde oturmuştu ve kendimi kanepeye attığımda bana güldü. "Annemin girer girmez yaygara kopardığını duydum. Ne yaptın?"

"Yaygara mı? Artık böyle kelimeler mi kullanıyorsun?"

Kardeşim üç yaşındaki çocuğunu işaret etti. "Hassas kulaklar. Jack ve küçük ağızlar ilginç kelimeleri tekrarlar. Ne demek istediğimi bir gün anlayacaksın."

Evet, dünya tersine dönünce. "Annem Laurelyn hastayken onu evde bıraktığım için kızdı."

Babam kafasını sallıyordu. Bu benim hatamdı ama ben gittikten sonra bunla uğraşacak olan oydu. "Üzgünüm baba."

İç çekti. "Jack, annenin çıktığın bu kadınla tanışmayı ne kadar istediğini bilmiyorsun. Noel'den beri duyduğum tek şey bu ve şimdi de tek duyacağım şey senin bunu nasıl berbat ettiğin olacak."

"Baba, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok şu an."

"Annene onu ziyarete getireceğini söyleyerek bunu çözebilirsin."

Anneme tekrar yalan söyleyemezdim. "Yılın bu vakti işler nasıl oluyor biliyorsun. Üzüm bağını bırakamayabilirim."

"Bu işi ne kadar iyi bildiğimi unutma oğlum. Yetkili sensin ve altında çok becerikli elemanlar var. O kadını annenle tanıştırmak için birkaç günlüğüne ayrılabilirsin."

Lanet olsun! "Tamam. Ona söyleyeceğim."

Oturma odasında bir dolabın kapağı vuruldu. "Şimdi git söyle Jack."

Siktir! Ailemin özel hayatıma karışmasını istemiyordum. Kanepeden kalkıp düşman topraklarına girdim. Yeni iki çift azarlayan göz, kız kardeşim ve yengeminki, annemin rahatsızlığını desteklercesine üzerime dikilmişti. Kız kardeşim her zaman yaptığı el hareketini yaparak bana doğru bir "E" çizdi ve dudaklarını "ezik" der gibi oynattı.

"Anne, çok özür dilerim. Laurelyn'i buraya bir ziyaret için getirirsem beni affeder misin? Avalon'da işlerin nasıl gittiğine göre önümüzdeki ay içinde mesela?"

Zavallı patateslere uyguladığı fiziksel şiddete bir ara verdi. "Ederim ama yapabilirsen daha erken getir."

"Tabii ki anne."

Annem gülümsüyordu çünkü kandırılmıştı ve ben de yalancı pisliğin tekiydim. Sahte vaadim bu durum için sadece geçici bir çözümdü. Annemi yakın zamanda yine kandırmam gerekecekti ve bunu iple çekmiyordum.

Yemekteki sohbet annemle aramızı düzeltmemiş olmam durumunda olacağa kıyasla çok daha keyifliydi, en azından bundan memnundum. Özellikle babam aşılar konusunda yaptığım ilerlemeyle ilgileniyordu. Başka kimsenin umurunda değildi ama dinliyormuş gibi yaparak babamı tatmin etmeye çalışıyorlardı.

Yemekten sonra, Mila'nın sehpadan destek alarak durmasını izliyordum ve cesurca ellerini çekti. Adım atıp atmayacağına karar vermeye çalışıyordu ve sanırım onun cesur yürüme girişimine şahit olmak üzereydim. "Kardeşim, sanırım çocuğun ilk adımını atmak üzere."

Evan kapı eşiğinde duruyordu ve her zamanki gibi yüzünü telefonuna gömmüştü. "Duydun mu Evan? Mila yürüyecek gibi."

Kızına hızlıca bir bakmak için kafasını kaldırdı ama etkilenmemişti. "Bizimle hep bu şekilde oynuyor, yapacakmış gibi davranıyor ama sonra önündeki şey neyse yine ona tutunuveriyor."

Bilememiştim. Bana gayet ciddiymiş gibi geliyordu ama Evan hiç oralı değildi. Acaba izlemesi için Emma'yı mı çağırsam diye düşündüm. Eminim o kızının ilk adımlarını görmek isteyecekti.

"Avalon'da tam olarak ne yapıyorsun Jack?" diye sordu Evan.

Yemekte on dakika boyunca aşılama anlatmıştım ama

sek kelimesini bile dinlememişti. Şimdi de bana ne yaptığımı soruyordu. Hıyar herif. "Oturup tekrar anlatmayacağım hepsini. Merak ediyorsan yemekte dinleseydin."

"Hayır, ağabey. Onu demek istemedim." Elinde telefonum vardı ve birden neden bahsettiğini anladım. Laurelyn'in fotoğraflarına bakıyordu; neredeyse çıplak olanlara.

Kanepeden fırladım ve elinden telefonu almak için hamle yaptım ama geri aldı. "Neden telefonumdaki fotoğraflara bakıyorsun?"

Yetişemeyeceğim şekilde kendini uzakta tutarken bir yandan da Laurelyn'in fotoğraflarına bakmaya devam ediyordu. "Telefonlarımız birbirinin aynısı. Benimki zannedip aldım. Anneme kızlarımızın fotoğraflarını gösterecektim. İyi ki şunlara bir bakalım diye onu çağırmamışım."

"Telefonumu ver. Hemen!" Dişlerimi sıkıp arasından tısladım.

Fotoğrafa farklı bir açıdan bakmak için telefonu çevirdi. "Ha siktir, Jack, bu fotoğrafta onu beceriyor musun?"

"Hayır!" Bilmiyordum. Belki. Hangi fotoğraftan bahsettiğine bağlıydı.

Elinden çekip aldım ve bana bir garip baktı. Takdir ediyor gibiydi ama tam emin olamıyordum. "Seni şanslı piç. Emma hayatta böyle fotoğraflarını çekmeme izin vermez. Çocuklar doğmadan önce bile vermezdi. Hatta onu becerdiğim bir fotoğrafını çekmem asla mümkün değil. Onu nasıl bunu yapmaya ikna ettin?"

Özel şeylerimi –ve Laurelyn'inkileri – karıştırdığı için kardeşime çok sinirlenmiştim ama kavga çıkarmak yerine geçiştirdim. Çocukları ve karısının önünde onu pataklayacak değildim. "Sadece denk geldi, sanırım."

Onunla Laurelyn hakkında bu şekilde konuşmak iste-

miyordum. O benim sırrımdı –paylaşmak istemediğim– ve ailem ona çok fazla ilgi gösteriyordu.

"Bu kızla ciddi mi düşünüyorsun?"

Kardeşim aklını mı kaçırmıştı? Gülerek ona "benimle dalga mı geçiyorsun" bakışımı attım. "Onu sadece bir ay dır tanıyorum. Sence?"

Küçük piç bana gülüyordu. "Bence kız arkadaşının çıplak fotoğraflarını görmem hiç hoşuna gitmedi."

Bunu inkâr edemezdim. Sadece benim görebileceğim şeyleri görmüş olması midemi bulandırıyordu. "Çıplak değil."

"Saçmalama."

Emma oturma odasına girdi ve karşılıklı bakışmalarımızı fark etti. "Siz ikiniz neyin kavgasını yapıyorsunuz?"

"Bebeğim, ağabeyim sadece bana Amerikalı kız arkadaşının fotoğraflarını gösteriyordu. Haydi, Jack. Emma'ya kız arkadaşını göster."

Bu şerefsiz hain beni satmak mı istiyordu? Onu öyle bir pataklayacaktım ki bir ay boyunca yaramazlık yapamayacaktı. İkimizi birbirine düşkün bir çift olarak gösteren fotoğrafı bulana kadar telefonu karıştırdım ve Emma'ya fotoğrafı gösterdim. "Evan bana onun kıçının çok güzel olduğunu ve onu becermek isteyebileceğini söyledi. Kız arkadaşım hakkında böyle bir şey söylemiş olduğuna inanamıyorum."

Evan: sıfır puan. Jack: otuz puan. Tıpkı aramızdaki gün farkında olduğu gibi küçük kardeşimin bu sefer de gol atmasını engellemiştim. Hah! Al bakalım, seni küçük piç!

Emma ona sert sert baktı. "Eee, ben öyle bir şey demedim."

"Jack otuz yaşında. Şimdi sırf yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için bunu uydurduğuna mı inanayım?"

"Evet, başımı belaya sokmak için böyle salaklıklar yapar o. Kendisinin bir karısı olmadığı için benimkiyle uğraşmak ona eğlenceli geliyor."

Emma'nın bakışları birer hançer gibi ona fırlıyordu. "Şimdi seninle bunu tartışmayacağım Evan."

Doğru, küçük kardeşim. Önümüzdeki bir ay karını beceremeyeceğin için aletin elinde gezip bir daha benimle uğraşmaman gerektiğini düşünecektin.

Emma Laurelyn'e daha iyi bakabilmek için telefonuma uzandı. "Jack, çok güzelmiş. Margaret'a gösterebilir miyim?"

Daha fazla röntgencilik olmaması için telefonu benim götürmem muhtemelen daha güvenli olacaktı. "Mutfaktaki işi bitince ben gösteririm."

Emma Laurelyn'in fotoğraflarını anneme göstermeden beni rahat bırakmayacaktı, o yüzden seksi olanlar nerede başlıyor diye kontrol ettim. İlk on iki tanesi temizdi ama güvende olmak için ona sadece ilk on tanesini gösterecektim.

Mutfaktaki işi bitince annem oturma odasına geldi ve Emma olayı hiç soğutmadı. "Margaret, Jack'in telefonunda kız arkadaşlarının birkaç fotoğrafı var."

Annem çok mutlu olmuştu. "Bekleyin, gözlüklerimi alayım." Mutfağa koştu ve okuma gözlüklerini takmış olarak döndü. Telefonu elimden alıp daha iyi görebileceği şekilde tuttu. "Ah, Jack Henry. Çok tatlı bir kız. Çok güzel çocukları olacak, eminim."

Ha siktir. Yine başlamıştık.

İkinci fotoğrafa geçti, Laurelyn elinde Martin gitarını tutuyordu. Üçüncüsü Avalon'da piyanomu çalarkenki fotoğraftı. "Ayrıca müzisyen de. Çocuklarınıza enstrüman çalmayı ve şarkı söylemeyi öğretir."

Annemin kafasının içinde çalan evlilik çanlarını duyabiliyordum.

Sonraki birkaç fotoğraf Laurelyn'in farkında olmadan çektiklerimdi. Bazılarında gülüyordu, bazılarında üzgündü ama hepsinde güzeldi.

Otuz Birinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Bayan Porcelli, Lachlan gittikten sonra bana eşlik etti. Biraz daha kalıp, ricam üzerine akşam yemeğini benimle birlikte yedi ama sonra kendi odasına çekildi ve evde ilk kez akşamleyin yalnız kaldım.

Korkmuyordum. Sıkılıyordum. Bir de kendimi yalnız hissediyordum. Lachlan'ın yanımda olmasını istiyordum.

Addison'ı aradım ama yanıt alamayınca bir sesli mesaj bıraktım. "Selam Addie. Yarın öğlen yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm. Gelebilecek gibi olursan, bana haber ver."

Televizyonu açtım ama izleyecek hiçbir şey bulamadım. Lachlan'ın yokluğunun direğimde bir egzersiz yapmak için mükemmel bir fırsat olabileceğini düşündüm. Direk takıldığından beri bir kez olsun egzersiz yapmak için kullanmamıştım. Yapmayı her denediğimde, Lachlan seksi müzikler açıyor, egzersizim onun keyif alabilmesi için bir şova dönüşüyordu.

Bedenim ısınıp terleyeceği için, saçımı atkuyruğu yaptım. Sonra, egzersiz giysilerimi giydim. Lachlan'ın bana aldıkları gibi seksi bir şey değildi. Gayet pratik, siyah renkli askılı bir tişörtle aynı renk bir şorttan ibaretti;

yani, kursa gidiyor olsaydım, giyeceğim türdendi.

Spor odasına gidip müzik setini açtım. Christina Aguilera'nın *Lift Me Up* şarkısını da tekrara aldım. Aylardır o şarkı eşliğinde yavaş ve zarif bir koreografi hazırlamayı düşünüyordum ve direkle ilk kez yalnız kalma fırsatını yakalamıştım.

Isınma hareketlerinden sonra, Zümrüdüanka Kuşu pozunu yapmaya başladım. Bu pozu zaten kafamda tekrar tekrar yapmıştım. Galiba kusursuz bir biçimde de yapmıştım ama ne yazık ki yanımda doğru yapıp yapmadığımı söyleyebilecek bir eğitmen yoktu. Yapabildiğim tek şey, aynadaki aksime bakıp, aklımda kaldığı kadarıyla iyi olup olmadığına karar vermekti.

Yeniden baş aşağı dönmeden önce, ısınmak için o güne dek iyice öğrendiğim birkaç dönüş ve geçiş hareketini yaptım; deneyeceğim yeni pozun ismi Gökkuşağı Machenko'ydu. Zorluk seviyesi beşti ve yanımda bir eğitmen olmadan asla denememem gerekirdi ama beceremezsem ve kafamın üstüne düşersem de, Lachlan'ın beni görmemesi için elimdeki tek fırsat olabilirdi. Bayan Porcelli'nin sabah beni kırık bir boyunla bulmayacağını umuyordum.

Pozu kendimi öldürmeden yapmayı başardığım gibi, kendimi bunu yaparken gayet de rahat hissetmeye başladım. Daha da zarif bir biçimde yapabileceğimi biliyordum ama tekrar denemeden önce, kalp atışlarımın normale dönmesi gerekiyordu. Biraz soluklanmak için kendimi yere bıraktım.

Ellerimi belime dayamış orada dikilirken, gözümün ucuyla aynada bir kıpırtı fark ettim. Gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını anlamak için arkamı dönünce, ki bu da olasılık dâhilindeydi; yanılmadığımı gördüm. Spor odasının ortasında yere oturmuş bir kadın vardı ve

gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Nedenini bilemedim ama onun bir süredir beni izlediğini düşündüm. Kadının suratında benimki gibi bir şok ifadesi falan da yoktu. Kimdi bu kadın, neden oradaydı?

Kendime onun Lachlan'ın kız kardeşi ya da Bayan Porcelli'nin kızı olabileceğini söyledim ama bunun sadece umut dolu bir dilekten ibaret olduğunu biliyordum. İçimden bir ses, karanlık bir ara sokakta benimle dövüşmeye hazır bir pitbulla karşılaştığımı söylüyordu.

Müziği kapatmak için uzaktan kumandaya uzandım ve daha bir şey söylememe fırsat kalmadan kadın konuştu. "Çok güzel bir şarkı. Ağır dönüşlerle iyi gidiyor ama az önce yaptığın o tepetaklak hareketle pek olmadı." Konuşurken parmaklarını kullanıyordu.

"Pozun ismi Gökkuşağı Machenko. Baş aşağı yapılan bir hareket."

"Bilmem doğrusu; ben bir striptizci değilim."

İtiraf etmem gerekir ki, kadın ilk ağzını açtığındaki dostane tavrıyla beni bir an için kandırmıştı ama bir striptizci olduğuma dair yaptığı yorum beni derhal kendime getirdi. Bu kadın ne bir kız kardeşti, ne de Lachlan'ın bir arkadaşıydı. Ya eski bir kız arkadaş ya da tanıdıktı ve orada olmamdan dolayı da burnundan soluyordu.

Zarif, toprak rengi bir elbise ve aynı renk topuklu ayakkabılar giymiş, ince uzun bir kadındı. Doğal kızıl saçları omuz hizasında kesilmişti ve küt perçemleri vardı. Tıpkı buraya küt diye girişi ve bana bir striptizci deyişi gibi.

Ona Lachlan'ın orada olmadığını söylemek istedim ama gerçek ismini bilmediğimden o demeye karar verdim. "O, burada değil."

Güldü. "Tatlım, daha adını bile bilmiyorsun, değil mi?"

Yanıt vermedim.

"Burada olmadığını da biliyorum, çünkü onu ailesinin evine ben bıraktım. Ortalıkta olmadığı bir anda da gelip seni görmek istedim. Böylece birkaç şeyi açıklığa kavuşturabiliriz."

İşte, o anda aklım karıştı. Lachlan'ın ailesinin evinde olduğunu biliyordum. Ama kadın nereden biliyordu ve neden onu oraya bıraktığını söylüyordu? "Özür dilerim ama burada biraz dezavantajlı konumdayım. Beni tanıyor gibisiniz ama ben sizi tanımıyorum."

Salına salına Lachlan'ın beni dans ederken izlediği sandalyeye gitti. Oturdu, bir süre gitmeye niyeti yokmuş gibi bacak bacak üstüne attı. "Kendimi tanıtmamakla büyük kabalık ettim. Ben Audrey, onun karısıyım."

Hayır. Yine aynı şey olamazdı.

"Bilmiyordun, değil mi?"

Midem bulanıyordu. Mahvolmuştum. Evli olduğunu umursamayacak bir sürü kadınla birlikte olabilirdi... Ama ben onlardan biri değildim. Tüm saçma sapan kurallarına razı gelmiştim ve ondan tek bir şey istemiştim: Evli olup olmadığı konusunda bana yalan söylememesini.

"İsmin nedir?"

"Laurelyn."

"Laurelyn," diye simimi tekrarladı. "Ne hoş bir isim. Daha önce hiç duymamıştım." Dostane bir ifadeyle bana gülümsüyordu. Kafam karışmıştı. "Sana kızgın değilim. Suratındaki ifadeyi okuyabiliyorum ve evli olduğunu bilmediğini görebiliyorum ama senden neden kocamla görüşmeyi kesmeni istediğimi de anlıyorsundur, değil mi?"

"Anlıyorum ama bunu benden istemenize gerek bile yok. Memnuniyetle kendim de gidebilirim."

"Teşekkür ederim Laurelyn. Bu gece gitmeni ve onu bir daha görmemeni istiyorum. Kocamın şeyini biliyorum...

Zevklerini diyeyim. Birbirinizin gerçek isimlerini de bilmediğinizi düşünüyorum."

Lachlan'ın soy ismini bildiğimi söylemenin bir anlamı yoktu. "Doğru."

"Sana verdiği telefondan da onu aramayacaksın. Gideceksin, bir daha da geri gelmeyeceksin."

Telefondan da mı haberdardı? "Bu gece gidemem, çünkü gidecek yerim yok ama sabah erkenden gitmiş olurum. O, geri dönmeden önce."

"Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim Laurelyn. Kocamı çok seviyorum; onun bir sorunu var ama çocuklarımın hatırı için bununla başa çıkmak istiyorum."

Çocuklar mı? Bunu duyduktan sonra, ona daha fazla bakamadım. "Müsaade ederseniz, valizlerimi toparlamam gerek."

Valizlerimi almak üzere, misafir yatak odasına girdim. Sonra hepsini Lachlan'ın yatağına fırlatıp gardıropta asılı duran giysilerimi toparlamaya koyuldum. Giysileri katlamadan valizlere koydum. Her şeyimin o şekilde valizlere sığmayacağını biliyordum ama umurumda değildi. Sığdıramadıklarımı geride bırakacaktım.

Her nasılsa, her şeyi sığdırmayı başardım. Valizlerimi çeke çeke mutfağa götürdüm ve sabah giderken almak üzere kapının yanına bıraktım. Sonra, aklıma birisinin beni alması gerektiği geldi. Lachlan'ın telefona numarasını kaydettiği tek kişi olan Daniel'ı arayacaktım.

"Selam, Daniel. Ben Laurelyn. Sabah beni şehir merkezine götürmen gerekiyor. Yedide hazır olabilir misin?"

"Tabii, Bayan Beckett. Sabah görüşmek üzere."

Bayan Beckett. Suratımı buruşturduğumu hissedip içimi çektim. "Teşekkürler Daniel."

Valizlere bakıp, sabah nereye gideceğimi düşündüm. Hiçbir fikrim yoktu. Para sıkıntım olduğundan, bir otelde bir geceden fazla kalabilmem söz konusu değildi. Nasıl çekip gittiğimi düşünüce, Ben'in evine de geri dönemezdim. Yani, geriye tek bir seçenek kalıyordu. Eve dönmek zorundaydım. Jolie çok sevinecekti.

Sabah geç kalmadan evden çıkabileyim diye duşumu gece almaya karar verdim. Dayanabileceğim kadar sıcak suyun altına geçtim, çünkü bu işkencenin suyla birlikte akıp gitmesini istiyordum. Çektiğim acıyı dindirmeyi başaramadım; en sonunda, su da tıpkı içim gibi soğudu ve buz kesti.

Yatağa uzandım ama Lachlan beni dördüncü kez aradığında artık gözüme bir dirhem uyku girmesi mümkün değildi. En sonunda, telefonu sessize almak zorunda kaldım, çünkü Bret'in şarkı söylediğini duymak istemiyordum. Onu bir daha asla Lachlan Henry'yi düşünmeden dinleyemeyecek olmam berbat bir şeydi.

Otuz İkinci Bölüm

Jack McLachlan

Sonraki gün öğleden sonraya kadar Laurelyn'den ayrı kalamazdım. Onunla birlikte olmak için ailemin evinden erken çıktım ama öncesinde erkek kardeşimden kız arkadaşımdan zılgıt yediğime dair bir ton laf işittim. Yine de şikâyet edecek halim yoktu.

Garaj kapısından içeri girer girmez, bir sürü valize takıldım. Işığı açtım ve valizlerin Laurelyn'e ait olduğunu gördüm. Neler oluyordu? İlk önce telefonlarıma yanıt vermemişti, şimdi de valizlerini kapının yanına koymuştu.

Neyle karşılaşacağımı bilemeyerek yatak odasına gittim. *Lütfen gitmiş olma Laurelyn.* Kapıya vardığımda, nefesimi tutup bekledim. İçerisi zifiri karanlık olduğundan, banyo ışığını açtım ve onu yatağımda uyur vaziyette buldum. Tuttuğum nefesimi ancak o zaman bırakabildim.

Saat sabahın üçüydü, istediğim tek şeyse soyunup yanına yatmaktı ama bir terslik olduğunu bildiğim için bunu yapmadım. Yatağa, yanına oturdum ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Laurelyn."

Hafifçe kıpırdandı ama uyanmayınca yine ismini söyledim. "Laurelyn, bebeğim."

"Sana ne söyledi?"

"Karın olduğunu ve seni sevdiğini. Çocuklarınız yüzünden aranızı düzeltmek istediğini."

"Çocuklar mı?" Vay canına. Kadın cidden çaresiz durumdaydı demek.

"Benden seninle görüşmeyi kesmemi ve bir daha geri dönmemek üzere gitmemi istedi."

Hah. "Bana veda bile etmeden gidecek miydin yani?"

"Evet ama sırf evli ve çocuklu olduğuna inandığım için. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Sen de evli olsaydım, bunun seni ne kadar üzeceğini bildiğimi biliyorsun. Neden benden şüphe ettin?"

"Çünkü seni tanımıyorum."

Hah, işte bu da benim canımı yakmıştı. "Yanılıyorsun. Gerçek ismimi bilmiyor olabilirsin ama beni hiç kimsenin bilmediği kadar iyi biliyorsun."

"Kimdi o kadın?"

Psikopat bir sürtük. "Üç numara."

"Daha önceki kadınlardan biri mi?"

"Evet ama kaçığın teki. Resmen aklını yitirmiş. İlişkimiz sona erdikten sonra, gerçek kimliğimi öğrenmiş; üç senedir de beni izliyor. Çok sık seyahate çıktığımdan, izimi sürmesi zor oluyor. Beni bulamadığında, ortaya çıkmam için de üzüm bağlarında sorun çıkarıyor."

"Ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki? Ama son olayı, Chalice'te yangın çıkarmak, Marguerite'te de hasadı zehirlemek oldu."

"Zehirleme olayından haberim yoktu."

"Noel'den sonra Avalon'dan bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım. Wagga Wagga'ya geldiğimden beri beni bulmayı başaramadı. Sanırım, onu Chalice'teki yangından atlatmayı başardım. O yüzden, Marguerite'deki hasadı zehirledi. Lovedale'deki çöplüğüne gideyim diye."

"Orada mı yaşıyor?"

"Evet ama ona beni bulması için fırsat vermedim. Önce nerede olduğunu öğrenmek ve ondan bir adım öne geçmek için özel bir dedektif tuttum. Sonra, ona ulaştım ve eski yerimizde benimle buluşmasını istedim. İlişkimize yeniden başlamak istediğimi düşündüğü için de geldi. Yangın ve zehirleme konusunda onunla yüzleştim ama tabii, ikisini de reddetti."

"Onunla yattın mı?"

"Yok artık ama o denemediği için değil. Onu geri çevirdim ve hayatımda bir başkasının olduğunu söyledim. Bunu pek hoş karşılamadı, o yüzden de aramız bozuk ayrıldık. Seni beni terk etmeye ikna edebilmek, özel hayatımı mahvedebileceğinin ona göre bir kanıtı."

"Nerdeyse başaracaktı. Gidecek bir yerim olsaydı, dün gece buradan ayrılırdım. Eve geri dönmek için bu sabah havaalanına gitmeyi düşünüyordum."

Ayakkabılarımı fırlatırcasına çıkarıp, Laurelyn'in yanına uzandım. Gitmediğini kendi kendime kanıtlamak için onu hissetmeliydim. Hâlâ orada olduğuna ne kadar mutlu olduğumu ya da beni terk edeceğini düşündüğüm için ne kadar korktuğumu söylemedim. Belki de bunları zaten biliyordu. Biliyorsa da bir şey demedi gerçi. Ona sarılmama izin verdi, ben de onu kaybetmeme ramak kaldıktan sonra kollarıma almanın verdiği hisle yetindim.

Onuncu Üçüncü Bölüm

Laurelyn Prescott

Audrey'nin geldiğine neredeyse sevinmiştim. Lachlan bana başka türlü asla söylemeyeceği düşüncelerinden söz etmek zorunda kalmıştı. Hayatı hakkında neden o kadar gizemli davrandığını daha iyi anlamıştım; yani, bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorundaysa, onu kesinlikle suçlayamazdım.

Oradan ne şekilde ayrılmak üzere olduğumu anlattıktan sonra konuşmadık. Yataktan fırlayıp gecenin bir yarısı gizlice kaçacağımdan korkuyormuş gibi sıkı sıkı sarılmıştı bana. Onu terk edeceğimi sanıp ürkmüştü. Bunu gözlerinden ve ses tonundan anlamıştım.

Lachlan bana sıkı sıkı sarılmışken her nasılsa uyumayı başardım; sabah tam yedide şifonyerin üstündeki telefonum titreşime geçtiğinde hâlâ bana sarılır halde uyuyordu. Arayan kişinin gitmeye hazır olup olmadığımı öğrenmek isteyen Daniel olduğuna emindim.

Lachlan yana doğru kaydı ve ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan telefonu kapıverdi. "Daniel, Bayan Beckett'ın bu sabah onu arabayla bir yere götürmene ihtiyacı kalmadı."

Telefonu kapattıktan sonra tekrar bana döndü. "Eve erken dönmemiş olsaydım, şu anda beni terk ediyor olacaktın."

Haklıydı ama henüz bunu itiraf etmeye hazır olmadığından bir şey demedim. Beni bütün gece yaptığı gibi, yine kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Daha birlikte iki ayımız var. Karşılıklı bir karara varmadığımız sürece, lütfen tekrar gitmek için plan yapma."

"Peki."

"Bana söz ver Laurelyn. Günün birinde buraya gelip de gittiğini görmek istemiyorum."

"Söz." Bunu duyduktan sonra, biraz rahatladı; konunun orada kapandığını biliyordum. Bir daha bu konuyu açmayacaktı, çünkü bana inanıyordu.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Burada olmayı düşünmüyordum; o yüzden, Audrey olayı olmadan önce Addison'dan benimle öğle yemeğine çıkmasını istemiştim."

"Sorun değil. Ben de siz hayatıma girdiğinizden beri işlerimden geri kaldım Bayan Beckett. Hesap kitap işlerini toparlasam fena olmayacak."

"Bay Henry verimsiz olmanızın sebebi olarak beni mi görüyorsunuz?"

"Sadece dikkat dağınıklığı," dedi. "Dikkatim bugünlerde hep sende."

"O halde, bugün ayağına dolanmasam iyi olacak."

"Buna kızlar günü diyelim. Sen ve arkadaşın alışverişe çıkabilir ya da canınız ne yapmak istiyorsa yapabilirsiniz."

Omuzlarımı silkmekle yerindim, çünkü harcayacak fazladan param kalmamıştı. Noel'den önceki iç çamaşırı alışverişim yüzünden bütçem fena halde sarsılmıştı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok aslında." Yataktan kalkıp, pantolonundan cüzdanını çıkardı. Şifonyerde duran telefonumun altına birkaç yüzlük sıkıştırdı. Hah, bu, kendimi iyiden iyiye bir fahişe gibi hissettimişti işte.

"Kendin için bir şeyler aldığında, aslında benim için almış oluyorsun, çünkü senin güzel şeyler giydiğini görmekten hoşlanıyorum." Eğilip beni dudaklarımdan öptü. "Önümüzdeki hafta seni bir yere götüreceğim; o yüzden kendine yeni bir şeyler al."

"Beni nereye götüreceksin?"

"Yeni Zelanda'ya. Aslında, bir iş gezisi ama oradayken eğlenmek için de yeteri kadar vaktimiz olacak. Bu yüzden yazlık elbiseler ve birkaç da yeni mayo alabilirsin. Senden minnacık bikiniler almanı rica ediyorum."

Yok artık. Addison kıskançlıktan çılgına dönecekti. "Beni Yeni Zelanda'ya mı götüreceksin?"

"Evet. Oradaki üzüm bağlarımdan birinde biraz işim var. Patronumun da özel bir plajı olan bir evi var. Birkaç gece orada kalmamıza müsaade etti."

"Lachlan. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gerçekten de bilmiyordum. Kendi başıma asla öyle bir şey yapamazdım. Addison'ın ailesi uçak biletimi almamış olsaydı, Avustralya'ya bile gidemezdim.

"Duymak istediğim tek bir sözcük var."

"Evet?"

"O, işte."

Kollarımı öne uzattım, o da üstüne atlayıp cıyaklayarak bacaklarımı beline sarmama izin verdi. "Yeni Zelanda'ya gidiyoruz," diye bağırdım heyecanla.

Daireye varmak üzereyken Addison'ı aradım. Yukarı çıkmayı düşünmüyordum, çünkü Ben'le karşılaşmayı istemiyordum. "Selam, bir sokak ötedeyim. Aşağı inmeye hazır mısın?"

"Beş, on dakikaya daha ihtiyacım var." Tabii ki vardı. Asla vaktinde hazırlanamazdı. Ona yarım saat öncesinde hazır olmasını söylemeyi öğrenmeyecek miydim hiç?

"Arabada beklerim o zaman."

"Kesinlikle olmaz. Lütfen, yukarı gel."

Gitmemem gerektiğini biliyordum ama bildiğim halde fikir değiştirdim. "Tamam. Kapıyı açıver ama lutfen elini çabuk tut."

Daniel binanın önünde durdu. "Addison henüz hazır değilmiş, yukarı çıkacağım. Geç kalacağımı sanmam."

Kapı koluna uzandım ama kapıyı açamadım. Çocuk kilididir diye düşündüm. Daniel bana birisinin kapıyı açmasına zerre kadar önem vermediğimi bildiğinden kilidi aktif hale getirmiş herhalde dedim içimden. Kapıyı kendim açabilirim ama Lachlan'ın istediği bu değildi.

Daniel bana kapıyı açarken, suratında hoşnutsuz bir ifade vardı. Patronunun yukarı çıkmama memnun olmayacağını bildiğinden, arabadan inmemi onaylamıyor olmalıydı. "Uzun sürmez Daniel."

"Size ne yapacağınızı söyleyemem ama bundan hoşlanmayacağını biliyorsunuz." Daniel Ben'le aramda geçenleri biliyordu; belki ayrıntıları bilmiyordu ama belli ki Lachlan ona bir şey söylemişti.

"Hemen geleceğim."

"Telefonunuzu yanınıza alın, bir aksilik olursa da beni arayın. Ne olursa olsun."

Harika. Lachlan da Daniel da Ben'in poposuna birer tekme indirmek istiyorlardı. "Tamam, alırım ama endişe etme. Bir şey olmaz."

"Siz sağ salim o binadan çıkana dek endişeleneceğim." Lachlan ona ne anlatmıştı?

"En fazla on dakika sürer," dedim.

"Beş olsun." Sesi gayet asabiydi.

Kapıyı tıklattım, açan Ben oldu. Yampiri yampiri gülümsedi ama utandığı her halinden belliydi. Utanmalıydı zaten. "Selam, Laurelyn. İçeri gel, lütfen."

Daireye girdim ama hayatımda hiç o kadar rahatsız olduğumu hatırlamıyordum. Kibar birkaç laf etmek istedim ama beni öpmeye çalıştıktan sonra bana fahişe diyen adama söyleyebileceğim hiçbir şey gelmedi aklıma.

"İçeri girip Addison'a bakayım."

Yanından geçerken kolumu tutunca, kaskatı kesildim. "Bana lütfen bir dakikanı ayırır mısın?"

Kolumu geri çektim. Dediğini yapmak istemiyordum ama en yakın arkadaşımın erkek kardeşi olduğu için de yapmalıymışım gibi hissediyordum. "Sadece bir dakika."

"Yaptığım şey için bir mazeret olduğunu söyleyemem tabii ama yılbaşı gecesi zil zurna sarhoştum. Yoksa kesinlikle öyle davranmazdım. Senden sadece özür dilemek istiyorum, o kadar."

"Özrünü kabul ediyorum." Benden bundan daha fazlasını duyamazdı.

Bir ara en iyi arkadaşımla paylaştığım yatak odasına girdim. Addison gitmeye hazır vaziyette yatakta oturuyordu. Beni kapıda görünce irkildi. O anda, bunun bir düzmece olduğunu anladım. "Sakın bana kızma Laurie. Özür dileyebilmek için seni görmek istedi. Ben de ancak bu şekilde buraya geleceğini biliyordum."

"Bana yalan söyledin." Arkadaşımı suçlarken, ona Lachlan'la ilgili olarak söylediğim yarım yamalak şeyler geldi aklıma ve tencere dibin kara seninki benden kara demek için acele etmemenin daha iyi olacağına karar verdim. "Ama sorun değil. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Yapmam gerekiyordu Laurie. O geceden sonra kendinden resmen tiksindi."

"Eh, artık geride kaldı. Ona özrünü kabul ettiğimi söyledim."

"Teşekkürler Laurie."

Addison'la birbirimizi evden ayrıldığımdan beri görmemiştik; o yüzden, konuşacak çok şey birikmişti. Bunu meydandaki elliler tarzında döşenmiş bir lokantada birer çizburger ve meyveli süt eşliğinde yapmanın en iyisi olacağına karar verdik.

"Eee, takım elbiseliyle nasıl gidiyor işler?"

Bu lakap artık ona hiç yakışmıyordu. Onunla tanıştığım ilk günlerden bu yana, onu takım elbiseyle nadiren görmüştüm. Son zamanlarda, sonra derece seksiydi ve spor giysiler giyiyordu ama Addison'la tartışmamaya karar verdim. "Çok çalışıyor ama artık her şey yolunda."

"'Artık' da ne demek şimdi?"

Audrey konusunu ona anlatmayı istiyor muydum? Evet, galiba istiyordum. Addison en iyi arkadaşımdı, benim de içimi dökmem ve birisine olanları anlatmam gerekiyordu. "Çatlak eski kız arkadaşlarından biri dün gece o yokken beni ziyarete geldi."

Addison yerinde doğruldu, heyecan verici ayrıntıları dinlemek için kulak kesildi. Saç saça baş başa kavgalar çok hoşuna giderdi. "Neler oldu? Kıçına tekmeyi basmak zorunda mı kaldın?"

"Kadın sanki evin sahibesiymiş gibi geldi ve bana onun karısı ve çocuklarının annesi olduğunu söyledi."

Sanırım, Addison da benim o anda aklımdan geçenleri düşünüyordu. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz ne de olsa, değil mi? "Öyle miymiş?"

"Hayır ama ben ona kandım tabii. Erkekler konusunda

nasıl olduğumu bilirsin. Onlara güvenmem."

"Laurie, kadının yalan söylemediğini nereden biliyorsun?"

Kucağımdaki kâğıt peçeteyle oynuyor, ufak ufak parçalar koparıyor ve elimde yuvarlıyordum. "Eşyalarımı topladım ve sabah derhal oradan gidebilmek için kapının yanına koydum. O, eve erken geldi, sonra da gideceğimi fark edince, işler ciddi bir hal aldı. Addison, annesini aradı; kadını sabahın üçünde uyandırdı. Hem de sırf evli olmadığını söylesin diye."

"Bu, iyi bir şey, değil mi?"

"Bekâr olduğu gerçeği iyi ama sonra olanları cidden hiç beklemiyordum." Bu karmaşık olmayan ilişki meselesinin öyle kalacağından hiç emin değildim.

"Öff, rahatla azıcık, Laurie. Her şeyi oluruna bırak da eğlenmene bak. İşleri karmaşık hale getirmeye çalışma."

Lachlan'la seks yapmayı karmaşık hale falan getirmeye çalışmıyordum. "Seks yapmadık."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Ne o, yoksa sana seni sevdiğini falan mı söyledi?"

"Hayır, konuşmadık."

"Konuşmadıysanız, seks yapmadıysanız ne yaptınız?"

"Bütün gece bana sarıldı, o kadar."

"Ayy, kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Ama değildi. Hoşuma gitti."

"Senin terapiye ihtiyacın var." Addison bazen cidden bir erkek gibi düşünüyordu.

"Sen benim en yakın arkadaşımsın. Yolumu şaşırdığımda, bana senin yol göstermen gerekiyor."

"Tatlım, seks yapmadığınızı söylediğin anda kafamı karıştırdın." Omuzlarını silkti. "Aklıma sana söyleyebileceğim bir şey gelmiyor."

"Önümüzdeki hafta beni Yeni Zelanda'ya götürecek."

Addison omzuma bir yumruk attı. "Saçmalama. Dalga geçiyorsun."

"Yok, ciddi diyorum." Cüzdanımı çıkarıp, bana verdiği parayı gösterdim. "Özle bir plajı olan bir evde kalacakmışız. Bu arada, yolculuk için yeni giysiler ve bikiniler almamı istiyor."

Addison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yuh! Ne kadar para var orada?"

"Bilmiyorum. Saymadım."

Addison uzanıp paraları aldı ve saymaya koyuldu. "O takım elbiseli sana bikiniler ve terlikler al diye tam bin dolar vermiş."

Kendime Lachlan'ın dediklerini hatırlattım. Kendime bir şey aldığımda, ona almış sayılıyordum, çünkü beni güzel şeyler giyerken görmek istiyordu. "Parasını aldığım için kendimi suçlu hissediyorum ama yolculuk için benden istediklerini kendim alamam, gücüm yetmez."

Addison paraları suratıma doğru salladı. "O adam sana hayatının en güzel günlerini yaşatacağına söz verdi. Bu da sözünü ettiği şeylerden biri. Onunla iki ayın kaldı. Vakit varken keyfini çıkar."

Haklıydı. Her şeyi fazla düşünüyordum. Bu ilişkiden ne istediğini ta en başında konuşmuştuk. Bana beni şımartmak istediğini ve ilişkimiz gerçekmiş gibi hissettirmek istediğini söylemişti. Dolayısıyla, anlaşmamızın kendi kısmına sadık kalıyordu, benim de benimkine sadık kalmam gerekiyordu. İlişkimiz gerçekmiş gibi olsun istiyorsa, gerçek neymiş ona gösterecektim. Hem de her gün. Hatta pazarları iki kere.

Otuz Dördüncü Bölüm

Jack McLachlan

Auckland, Yeni Zelanda'ya ufak özel bir jetle gitmek üzere havalandıktan sonra, programa uyup uymadığımızı anlamak için saatime baktım. Sonra, tarihi fark ettim: 1 Şubat'tı. Laurelyn'le ikinci randevumuzda konuştuğumuz bir şey aklıma geldi. Bana Kunduz Festivali'nde yirmi üç yaşına basacağını söylemişti. Ertesi gündü. O ana dek, bunu hatırlamadığıma inanamadım.

O da bir şey dememişti. Ona sorsam söylerdi herhalde ama çok özel bir şey planlayarak sürpriz yapmaya karar verdim. Sadece o anda bunun ne olacağını bilemiyordum.

Uçağımız indi; genellikle beni bekleyen bir şoför olduğu halde, o gün durum farklıydı. Bunun yerine, evle havaalanı arasındaki yirmi dakikalık yolda kullanmak üzere üstü açık bir araba kiralamıştım; böylece, Laurelyn'le bu deneyimi yalnız paylaşacak, dilediğimizi hızda gidebilecektik.

Laurelyn'in sahil şeridini görebilmesi için birkaç kez kenara çektikten sonra, Auckland'daki eve vardık. Kendi memleketindeki küçük dünyasında pek de fazla seyahat etmediğinden, gözleri mutluluktan fal taşı gibi açılmıştı. Onu öyle görmek çok hoşuma gidiyordu. Surat ifadesi içimi ona dünyayı gösterme isteğiyle dolduruyordu.

"Harika bir manzara."

"Asıl plajı görene dek bekle."

Valizlerimizi arabadan eve taşıdım. Ona evi gezdirdim ve yatak odasını özellikle en sona sakladım. O odayla gurur duyuyordum ama geçen sene satın aldığımda zaten dayalı döşeli olduğundan kendime pay çıkaramıyordum. Evin bir önceki sahibi yatak odasını romantik yapmak adına müthiş bir iş başarmıştı.

Laurelyn yatağın başına gidip, sayvanın üstüne örtülmüş şeffaf kumaşı okşadı. "Bu odayı tarif edecek bir sözcük düşünemiyorum. Romantik demek yeterli değil, haksızlık olur."

"Biliyorum."

"Burada daha önceden kalmış mıydın?"

"Birçok kere." Sormadığı sorunun ne olduğu hissedince yanıt verdim. "Ama hep yalnızdım. Buraya getirdiğim tek kişi sensin." Onun ilk ve tek olduğunu bilmesini istiyordum.

Yatağa oturup kendini arkaya doğru bıraktı. "Patronun çok zevkli birisiymiş."

Yatağa sere serpe uzanmış güzelim kadına baktım. "Haklısın."

"İlk olarak ne yapacağız?"

Ertesi günden önce, Laurelyn'in yaş günü hediyesini almak için şehre inebileceğim tek fırsat o andı. "Kısa bir kontrol için üzüm bağına gidip gelmem gerek. Sadece birkaç saat sürer." Bunu duyunca suratını astı. "Bu, benim için hâlâ bir iş gezisi sayılır ama merak etme. Eğlenmek için de yeteri kadar zamanımız olacak."

"Ben plaja gitmeye hazırım."

"Ben yokken gidebilirsin ama yalnızken suya girmeni istemiyorum."

Alt dudağını sarkıttı. "Öff."

"Kocaman bir kız olduğunu biliyorum ama yine de bir okyanustan söz ediyoruz. Bazen beklenmedik şeyler olur; tek başına girmezsen, kendimi daha rahat hissederim."

"Anladım."

Doğrulup beni öptü. "Sen daha vaktin nasıl geçtiğini anlamadan geri dönmüş olurum. Güneş koruyucu sürmeyi de unutma. Burada yapacaklarımız sırasında kötü yanmış olmanı istemem."

Laurelyn'in hediyesini hemen bulamadığım için, umduğumdan daha geç döndüm. Eve girmeden önce, hediyesini arabanın torpido gözüne koydum. Yaş gününden bir daha bahsetmediği için, unuttuğumu sanmasını istiyordum.

Plaja inince, Laurelyn'in havlusunu uzandığı şezlongda gördüm ama kendisi ortalıkta yoktu. Birkaç kez seslendiğim halde, hiçbir yerden yanıt gelmedi. Neredeydi?

Muhtemelen evdedir diye düşündüm, ön kapıyı açıp yine birkaç kez seslendim ama yanıt veren olmadı.

Suya girmemesini istediğim halde girmiş olabilir miydi? Yanıtı biliyordum. Evet, girerdi. Kendi soruma yanıt verir vermez, derhal plaja koşturdum ve ismini haykırdım. Dikkatle suya bakarken, sesimdeki paniği duyabiliyor, göğsümde hissedebiliyordum. Laurelyn hiçbir yerde yoktu.

Uzaktan birisinin bana seslendiğini duydum ve arkamı dönünce, onu suyun kenarında gördüm. Üstünde parlak kırmızı renkli bir bikini vardı. Onu nasıl görememiştim? Derin bir oh çekip rahatladığımı hissettim ve o anda, ellerimin titrediğini fark ettim. Bana el salladı, ben de titreyen elimi kaldırıp onu selamladım. Onu beklemek üzere şezlonga oturdum, çünkü dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum.

Yanıma vardığında, gayet sakindim; daha doğrusu öyle gözüküyordum. Kollarımı uzatıp kucağıma oturmasını istedim. Onu kendime çektim ve suratımı saçlarına gömdüm.

"Vay canına, ben yokken birisi beni çok özlemiş. Her şey yolunda mı?"

"Şu anda yolunda." Onu bulamadığım zaman ne kadar paniklediğimi anlatmamayı tercih ettim.

"Güzel." Elini gömleğime uzatıp, düğmelerimi açmaya koyuldu. "Siz, beyefendi, fazla giyiniksiniz. Gidip mayonuzu giyin de benimle birlikte yüzün."

"Peki, hanımefendi."

Evden çıktığımda, çoktan omuzlarına kadar berrak masmavi suya girmişti; o yüzden, gözlerimi minnacık kırmızı bikinisine dikip bir göz ziyafeti çekemedim. "Bekleyemedin, değil mi?"

"Hayır. Su saatlerdir bana gir diyor; hem artık yalnız olmadığıma göre, verdiğim sözü tutmamış da sayılmam."

Havlumu onunkinin yanına atıp, yanına gitmek üzere okyanusa doğru yürüdüm. Yanıma yüzüp, kollarını omuzlarıma sardı. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir yere gitmemiştim. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Benim için büyük zevk."

"Eminim ki zevk alacaksın."

"Öyle mi diyorsun?"

"Sihirli kürem şansın var diyor." Dudaklarımı öpüp, alnını alnıma dayadı. "Buraya sık sık gelir misin?"

"Yazın ayda en az bir kere Aurelia'ya gelmeye çalışırım."

"Neden hep yalnız geliyorsun peki?"

"Çünkü daha önceden buraya getirmek istediğim kimse olmamıştı. Sana rastlayana dek."

"Peki." Başka bir şey dememeyi ve konuyu değiştirmemeyi tercih etti.

Yüzmekten sıkılınca, sudan çıkıp şezlonglarda biraz dinlenmek istedik. Laurelyn tek bacağını kıvırdı, diğeriniyse uzatıp arkasına yaslandı.

"Seni şehre akşam yemeğine götürmek istiyorum."

"Peki."

"Sonra dansa da gider miyiz?"

"Tabii, kulağa eğlenceli geliyor."

Romantik bir kafede akşam yemeği yedikten sonra, Laurelyn'i hediyesini alırken gözüme çarpan bir dans kulübüne götürdüm. Karanlıkta etrafımızda ışıklar yanıp sönüyordu ve içerisi tıklım tıklımdı. Aklımdan geçen o rahat dansları edebileceğimiz bir yer değildi ama Laurelyn hayatından gayet mutlu görünüyordu.

Kollarımdan tutup beni dans pistine çekiştirdi. Müzik bangır bangırdı ve hızlı bir şarkı çalıyordu. Laurelyn bunu milyonlarca kere yapmış gibi dans ediyordu.

"Sık sık dans etmeye gider misin?"

"Evet. Addison'la Nashville'de her fırsatta gideriz."

Arkasını bana dönüp ellerimi tuttu. Ellerimi kalçalarına koydu, sonra da dans ederken bedeni benimkine dayanacak kadar geri geri geldi. Bana ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Ne yaptığının kanıtı zaten poposuna sürtüyordu.

Dans pistinde adım atacak yer yoktu; herkes kendi küçük dünyasında gibiydi. Kimse dönüp de bize bakmıyordu. Bunu fırsat bilip, elimi kalçalarından bacaklarının arasına kaydırdım. Başını göğsüme yasladı. "Çok kötüsün."

"Sen bana öyle sürtünüp dururken kendime hâkim olamıyorum."

"Pardon. Bir içki içmek ister misin?"

"Evet, ihtiyacım var doğrusu. Hem de kocaman bir kadehe."

Bardan iki kadeh şarap aldık ve gümleyen bas sesinden ne dediğimizi duyabilelim diye köşeye doğru ilerledik.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Hayır. Bugün geçerken gördüm, eğlenceli olabileceğini düşündüm. Gitmek mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Hayır, eğleniyorum."

Arkamdan birisinin bana çarptığını hissettim ve elimdeki şarabı gömleğimin önüne döktüm. "Kahretsin."

Arkamdaki salağa bakmak için dönünce, herif ne yaptığını gördü. "Adamım, çok özür dilerim. Lütfen, sana bir içki almama ve kuru temizleme masrafını vermeme izin ver."

Ama gömleğim kuru temizlemeyle kurtulacak gibi değildi. "Gerek yok."

Adam elini uzattı. "Ben Chris, bu da karım Trisha."

İnsanlarla tanışmaya pek meraklı değildim ama kız arkadaşımla yalnız kalabilmek için o insanlara toz olmalarını söylemek yerine nazik davranmaya karar verdim. "Ben de Lachlan, bu da Laurelyn."

Adamın elini sıkıyordum ama o Laurelyn'e bakıyordu. Hem de hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre. "Yanınızdaki hanımefendi karınız mı, yoksa kız arkadaşınız mı?"

"Kız arkadaşım." Laurelyn dikkatle bana bakınca, ikimiz de sırıttık.

Müzik çok yüksek olduğundan, adamın karısı biraz eğildi. "Uzun süredir mi birliktesiniz?"

"Altı hafta," dedim. Bu da süremizin yarılandığına işaret ediyordu. Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Trish sesini duyurmak için adeta bağırıyordu. "Vay canına. Demek hâlâ her şeyin yeni, eğlenceli ve heyecanlı olduğu aşamadasınız." Heyecanlı lafı hafif kalıyordu. Aslında, ürkmeleri ve def olup gitmeleri için onlara ne tür bir ilişkimiz olduğunu söylemeliydim.

Laurelyn'le sırrımızı düşünüp güldük. Elimi boynuna atıp onu kendime çektim. "Bizimle ya da ilişkimizle ilgili sıkıcı hiçbir şey yok."

Laurelyn şarap kadehini bana uzattı. "Kadınlar tuvaletine gidip gelene dek bunu tutar mısın?"

Trisha kadehindeki son yudumu da içip, boş kadehini barmene doğru itti. "Benim de gitmem gerek."

Harika. Yeni arkadaşım Chris'le baş başa kalmıştım. "Kız arkadaşım bir Amerikalı mı?"

Kendi şarabım üstümde olduğu için, Laurelyn'in kadehinden bir yudum aldım. "Evet."

"Çok güzel. İkiniz dans ederken, ondan gözümü alamadım. Onu becermeyi cidden çok isterdim."

Ne? Müzik öylesine yüksekti ki, onu yanlış duyduğumu düşünüp başımı biraz daha ona yaklaştırdım. "Ne dedin?"

Bana doğru bir adım daha attı ve elini omzuma koydu. "Karım senden çok hoşlandı. Ben kız arkadaşını becerirken, o da seni eliyle boşaltmak istiyor. Yani, izlenmeyi seviyorsan tabii. Tek kuralımız öpüşmemek. Bunu birbirimize saklıyoruz."

Partner değiş tokuş edenlerdendi.

Kadınlara gelince, ben de tuhaf şeyler yaptığımın farkındaydım ama bu insanlar inanılacak gibi değildi. O sersemin yanında kilise korosunda söyleyen küçük bir çocuk gibi kalıyordum. O kadar büyük bir şok yaşıyordum ki yanıt bile veremedim. Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum.

Laurelyn ve Değiş Tokuşçu Trisha tuvaletten geri gelip aramıza katıldılar. Laurelyn içkisi elimden aldı. Suratına bakıp, adamın karısının onu tuvalette sıkıştırıp sıkıştırmadığını anlamaya çalıştım. Hiç renk vermeyince, Trisha'nın kocasına anlaşma görevini yıktığını tahmin ettim.

Trisha kocasının koluna girdi. "Eee, ona sordun mu, hayatım?"

"Biz de tam bunu konuşuyorduk," dedi Chris sırıtarak. "Eee, ne diyorsun? Düşünür müsünüz?"

Laurelyn'in bana bakıp ne düşündüğümü anlamaya çalıştığını hissettim ama istifimi bozmadım. "Neyi düşünür müyüz?"

Elimdeki boş kadehi Laurelyn'e uzattım. "Şunu benim için tutar mısın, bebeğim?"

Chris ona vuracağımı bir an için bile tahmin edemediğinden gafil avlandı demek daha doğru olurdu ama elimi yumruk haline getirip Değiş Tokuşçu Chris'in çenesine indirdim ve yüzüstü dans pistinin ortasına yolladım. Ayağa kalkmasını, böylece daha da fazla yumruk atabilmeyi istiyordum ama herif zeki olduğundan ayağa kalkmadı. "Kalk ayağa."

Laurelyn şok içinde dikiliyor, bana bakıyordu, çünkü o sersemin onu becermek istediğinden habersizdi. "Lachlan! Ne yaptığı sanıyorsun?"

Yerde yatan Chris'i işaret ettim. "Ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun? Yanıtım yeterince açık mıydı?"

Güvenlik görevlileri beni dışarı atmak için yanımıza doğru geliyorlardı; o yüzden, hemen ellerimi havaya kaldırdım. "Gerek yok. Kendimiz çıkarız."

Laurelyn'i kolundan tutup kapıya doğru çekiştirdim. "Neler oluyor?"

"Şimdi olmaz," dedim aksi aksi.

Peşimden dışarı çıktı ve durdu. "Neden vurdun ona?"

Arabaya doğru yürümeye devam ettim. Derhal oradan uzaklaşamazsam, içeri girip adamı öldüreceğimden korkmaya başlamıştım.

Arabaya bindik; direksiyonu sıkı sıkı tuttum. O anda, elimin ne kadar kötü ağrıdığını fark ettim.

"Lachlan, beni korkutmaya başladın."

"Kendimi korkuttuğum kadar korkutuyor olamam." Bana onu becermek istediğini söyleyen bir herif yüzünden neredeyse aklımı yitirecektim. Resmen gözüm kararmıştı. Dediği şey yüzünden, adamın gırtlağına yapışmak istiyordum.

Laurelyn bana bakıyordu. "Hiç sanmam."

Bu meseleyi onunla o anda konuşamazdım. Fazla öfkeliydim. Arabayı işlettim ve hiç konuşmadan eve sürdüm. Tepem atmıştı. Laurelyn de korkmuştu ve kafası karışmıştı. İyi bir karışım değildi doğrusu.

Eve vardığımızda ikimiz de bir şey demedik. Laurelyn içeri girdi ve dosdoğru yatak odasına gitti. Ben de mutfağa girip buzluğa göz attım. Donmuş bezelye paketi bulamayınca, bir kumaş peçeteye biraz buz doldurdum ve şişen elimin üstüne koydum. Canım fena yanıyordu ama o hergeleye vurduğum için hiç de pişman değildim.

Bir süre mutfakta kaldıktan sonra sakinleştim. Ona olanları açıklamam gerektiğini düşünüp, konuşmak üzere yatak odasına çıktım. Üstünde geceliği vardı ve lavabonun karşısına geçmiş suratını yıkıyordu. Arkasına gidip durduğumda, aynadan bana baktı.

Ellerimi kollarına dayayıp, çıplak omuzlarından birini öpmeden önce, elime sardığım buz dolu peçeteyi lavabonun kenarına koydum. Uzanıp şişen elime dokundu. "Kanıyor. Mikrop kapmasın diye önce temizlemek gerek."

Elimi tuttu. "Antiseptik bir şeyler var mı? Ya da antibiyotik merhem gibi bir şey?"

O eve nadiren gittiğimden, evde ilk yardım malzemeleri bulundurmuyordum. "Hiç sanmıyorum."

Daha yakından incelemek için elimi kaldırdı. "En azından suyla ve sabunla yıkamalısın."

Suyu kapatıp parmaklarımı sabunladı. Kurumuş kanlar temizlenene dek parmak eklemlerimi yıkadı, sonra da havluyu hafifçe bastırarak kuruladı. "Ne yazık ki patronuna yeni havlular alman gerek."

"Onun için sorun olmaz."

Elimi bırakmadan bana baktı. "Bana neler olduğunu anlat."

Adamın "Onu becermeyi çok isterdim" lafını hatırlarken, gözlerinin içine baktım. Laurelyn'le herhangi bir başkasının birlikte olduğunu düşünmek bile beni delirtiyordu.

Uzanıp suratını tuttum. Öne uzanıp bana izin verip vermeyeceğini bilmediğim halde onu öptüm ama bir şey demedi. Onu öptükten sonra elini tuttum ve banyodan yatağa götürdüm. Yatağın kenarına oturdum, onu da bacaklarımın arasında duracak biçimde kalçalarından kendime çektim. Parmakları dağınık saçlarımın arasında geziniyordu.

"Bilmek istiyorum."

İçime derin bir nefes çekip, ağır ağır dışarı verdim. "Chris denen o herif bana ait olan bir şeyi istediğini söyledi. Öyle bir şey ki kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Anlamadım."

"Sen. Seni istedi."

"Beni mi? Ama evliydi?"

Adamın dediği şeyi gözlerimin önüne getirmeden söyle-

yemediğim için tiksiniyordum. "Karısı beni eliyle tatmin ederken, seni becermesini izlememi istedi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Anladığını surat ifadesinden fark ettim. "Haaa. Değiş tokuşçular."

"Aynen öyle."

"Adam benimle seks yapmak istediği için mi suratını göçerttin?"

"Kesinlikle o yüzden ve yine olsa..." Aniden beni öperek lafımı kesti. Elleri göğsüme kaydı, şarapla ıslanmış gömleğimin düğmelerini çözmeye koyuldu. Bunu ağır ağır yapışına dayanamayınca, düğmeleri çözmeden gömleğin altından tutup başımın üstünden çekti.

Kemerimin tokasını, sonra pantolonumun düğmesini açtı; bu sefer, daha hızlı hareket ediyordu. Fermuarımı indirdi ve elini külotumun içine soktu. Elini aşağı yukarı gezdirirken, aletimi sıkı sıkı sarıyordu. Kahretsin, bu kız otuz bir işini iyi biliyordu.

Eli ileri geri giderken, beni sertçe öptü. Gelmek üzereydim ama buna izin vermedi. "Prezervatifler nerede?"

"Büyük valizin dış cebinde."

Dudaklarımdan öptü. "Sakın bir yere gitme."

Hah, sanki bir yere gidecek halim vardı. Laurelyn prezervatifleri ararken, ayağa kalkıp spor ayakkabılarımı ve külotumu çıkardım.

İki parmağının arasında alüminyum bir paketle salınarak yanıma geldi. Avuçlarını kullanarak beni yatağa itti. "Bu sefer ben takacağım."

"Kesinlikle, bebeğim."

Paketi açtığında, öyle bir haldeydim ki... Prezervatifi takışını izlemek için başımı kaldırdım. Ellerinin bana o şekilde dokunuşunu izlemek çok heyecan vericiydi. İşini bitirdiğinde, külotunu bacaklarından aşağı sıyırdı ve kalkıp çıkardı. Dizlerini teker teker yatağa yaslayarak yanıma çıktı, sonra da üstüme oturdu. Laurelyn suratıma bakarken, ellerim kalçalarında gezinmeye başladı. "Demek Değiş Tokuşçu Chris'in bana sahip olmasını istemiyorsun?"

Öfff. O görüntüyü aklımdan atmalıydım. "Kesinlikle istemiyorum."

Penisimin ucu ıslak girişinin hemen önünde duruyordu ama beni içine almadı. Kalçalarını ileri geri oynatıyor, beni çileden çıkarıyordu. "Başkası bana sahip olabilir mi, yoksa bunu yapamayacak tek kişi Değiş Tokuşçu Chris mi?"

"Sana başka kimse sahip olamaz Laurelyn. Bunu bir tek ben yapabilirim."

Gülümsedi. "Göster, o halde."

Otuz Beşinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Lachlan yataktan kalkıp beni sırt üstü yatırdı. Bacaklarımın arasına eğildi, geriye atabilmek için de kollarının üstüne aldı. Pek de nazik davrandığı söylenemezdi. Sertçe içime girdi ama ben de öyle yapması istiyordum. Dudaklarını kulağıma dayadı.

"Bana aitsin. Anladın mı?"

"Evet!" diye bağırdım. Bunun sebebi kısmen yanıtım bu olduğu için, kısmen de bana yaptığı şey beni harika hissettirdiği içindi.

"Söylemeni istiyorum."

Yatakta yan pozisyondaydık ve her hareketi başım sarkana dek beni yatağın kenarına itti. "Senden... Başkasının... Değilim."

Bacaklarımdan birini indirip, tek elini birleştiğimiz noktanın üstünü okşamak için aşağı çekti. "Burana kimse bu şekilde dokunamaz."

Kalçalarımı ona ve parmaklarına doğru kaldırırken nefes nefese kalmıştım. "Sadece sen Lachlan."

Bana en çok zevk veren noktamı kolaylıkla bulunca, penisinin etrafında gerildiğimi ve doruk noktasına ulaşmasını hızlandırdığımı fark ettim. Avazım çıktığı kadar

bağırmak istiyordum; sesimi duyacak başka kimse olmadığı için de öyle yaptım. "Ah, ah!"

"Ah, Laurelyn." Yine ismimi söylemişti, her orgazma ulaştığında söylediği gibi.

Üstümden yana kaydı ve yatağa serildi. Başım hâlâ yataktan aşağı sarkar vaziyette olduğundan, ben de toparlanıp yatağa uzandım. Sırt üstü yatıyor, aklımda tek bir düşünceyle sayvanın üstünü kaplayan şeffaf güzel örtüye bakıyordum: Bu yatak sevişmek için yapılmıştı ama az önce yaptığımız şey bu değildi. Asla değildi.

Yatak odası perdelere rağmen parlak gün ışığıyla doldu. Burnuma kahvaltı kokusu geldi: Kesinlikle domuz pastırması pişirilmişti, yanında belki krep de olabilirdi. Karnım acıkmıştı ama hâlâ uykum olduğundan yatak örtüsünü başımdan yukarı çektim. Gece çok geç yatmıştık.

Lachlan'ın örtünün altından uzanıp burnumu gıdıkladığını hissedene dek birkaç dakika daha uyudum. Burnumu kaşıma isteğiyle oynattım ama sonra pes ettim ve yatak örtüsünün altından elimi kaldırıp kaşıdım. "İnsanlar tatilde uyurlar sanıyordum"

"Benim için tatil sayılmaz. İş için geldim, az sonra gitmem gerek. Ama yaş günün olduğu için sana kahvaltı hazırlamak istedim."

Nereden biliyordu? Onu görebilmek için örtüyü biraz indirdim. Kendisiyle çok gurur duyduğu için sırıtıyordu. "Yaş günüm olduğunu nereden bildin?"

"İkinci randevumuzda söylemiştin."

"Hatırlamıyorum."

"Ama söylemiştin; ben de hatırladım ve kalkıp yaş günü kahvaltını hazırladım."

Hatırladığına inanamıyordum. Ayrıntıları hiç unutmuyordu. Bana kendi yaş gününün ne zaman olduğunu söylemiş miydi? Söylediyse bile unutmuştum.

Mutfağa girdiğimde, tezgâhın üstüne bir kahvaltı büfesi hazırladığı gördüm. O yiyeceklerin hepsini yememiz mümkün değildi. "Hepsini sen mi yaptın?"

"Yapmamış olsaydım, daha mı az beğenirdin?"

"Hayır."

"Yerel restoranlardan birinden getirttim."

"Harika kokuyor."

Bana bir tabak uzattı. "Önce yaş günü kızı."

Yiyecekleri tabağıma koyarken, bana bir bardak portakal suyu verdi. Bunu yemek masasına koydu, sonra da tabağında kilometrelerce yukarı uzanan kreplerle yanıma geldi. "Çok mu acıktın?"

"Çok yorucu bir gece geçirdim ama sabahları hep böyle yerim. Sabahları bana kahvaltıda eşlik etmek için kalksaydın, bunu bilirdin." Sabahları geç uyandığım için benimle dalga geçmekten hiç vazgeçmeyecekti.

"Elin nasıl oldu?"

Yumruk yapmak için elini havaya kaldırıp bıraktı. "Acıyor ama oynatabildiğime göre kırılmamış."

"Bugüne dek kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Her zaman yaparım, bebeğim."

Kahvaltımı bitirdikten sonra, tıka basa doyduğum için tabağımı kenara ittim. "Harikaydı. Teşekkür ederim. Sabah kalkar kalkmaz görebileceğim en düşünceli hediyeydi."

"Asıl hediyen kahvaltı değil ki." Elini cebine sokup siyah renkli, kadife bir mücevher kutusu çıkardı. Masaya koyup hafifçe bana itti. "Hediyen, bu."

O küçük kutuda bir yüzük olabileceğini düşünmek ya da ummak gibi bir aptallık yapmayacaktım. İçinde bir yüzük olmadığını biliyordum, çünkü içinden bir yüzük çıkması çok saçma olurdu ama bir mücevher olduğunu biliyordum.

Kutuya uzanıp kapağını açtım. İçinde elmas olduğunu tahmin ettiğim taşlarla kaplı, yıldız biçiminde bir kolye ucu vardı. "Özellikle bunu seçtim, çünkü ülkene geri döndükten sonra müthiş bir yıldız olacaksın."

Hayatımda aldığım en güzel yaş günü hediyesiydi. Bir yandan da en kötüsüydü.

En güzeliydi, çünkü çok cesaret verici ve düşünülerek alınmıştı. En kötüsüydü, çünkü ona ait olduğumu söylerken, bunun sadece önümüzdeki altı hafta için geçerli olduğunu söylemiyordu.

"Beğenmedin mi?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Kusursuz bir hediye, çok beğendim. Teşekkür ederim."

Kolyeyi kutudan alıp ona uzattım. "Takar mısın?" Arkamı dönüp, takabilsin diye saçlarımı kaldırdım. Kopçayı kapattıktan sonra, ensemi öptü.

"Keşke bütün gün seninle kalabilseydim."

Tekrar dönüp parmağımın ucuyla kolyeye dokundum. "Keşke."

Boyumda asılı olan hediyesine hayranlıkla bakıp gülümsedi. "Erken dönmeye çalışırım."

"Geç ya da erken, fark etmez. Burada olacağım."

"Hâlâ bensiz yüzmeni istemiyorum."

"Öff! *Suyun Kenarına Gitme* diye bir country şarkısı vardır. Şimdi bütün gün aklıma takılacak. O şarkıdan nefret ederim. Çok teşekkürler, bilmiş şey."

Başımı öptü. "Şarkıyı bilmiyorum ama her söylediğinde bana teşekkür edebilirsin."

O sabah bir takım elbise giymişti. Kahretsin, çok ama

çok yakışıklı görünüyordu. Yanımda durduğu için, ceketinin yakalarından tutup öpmek için onu kendime çektim. Başımın üstüne kondurduğu o minnacık öpücük bana bütün gün yetmeyecekti. Onu baktığımda "İşlerini hızlı bitirip erkenden eve gelebilmen için bir teşvik öpücüğü," dedim.

Günü plajda kitap okuyarak ve hava fena halde sıcak olduğu halde yüzmeyerek geçirdim. Öğleden sonra olmuştu ve kavurucu sıcaktan biraz uzaklaşmaya karar vermiştim. Bir şeyler atıştırmak ve klimanın serinliğini hissetmek için eve girdim.

Yaş günü kahvaltımdan arta kalan meyvelerden yiyor, yemek masasında oturuyordum ki, özel telefonum çaldı. Arayan yaş günümü kutlamak isteyen annem olmalıydı.

"Selam, anne."

"Mutlu yaşlar, küçük kızım."

"Teşekkür ederim."

"Güzel vakit geçiriyor musun?"

"Hem de nasıl." Doğruyu söylemiştim. Yeni Zelanda'da özel bir plajı olan bir evdeydim ve doyamadığım yakışıklı bir erkekle birlikteydim. Bunu hiçbir şey geçemezdi.

"Eh ama gününü daha da güzel yapacak bir haberim var sana."

Annemin güzel haber dediği şeyler benim için pek de güzel olmazdı. "Nedir?"

"Baban. Beni görmeye geldi, bebeğim. Seninle tanışmak istiyor."

İşte, bu haber annemle güzel haber kavramlarımızın ne kadar farklı olduğunun bir kanıtıydı. "Neden?"

"Onun kızısın da ondan."

Bu sözleri çocukken duymak için neler vermezdim. Küçükken, istediğim tek şey, zengin ve meşhur babamın beni, bana küflü ekmek yediren ve musluk suyu içirten annemden kurtarmasıydı, çünkü annem markete gidemeyecek kadar sarhoş olurdu. Gelip beni kurtarsın diye dua ederdim ama gelmezdi. "Yirmi üç senedir beni kızı olarak kabul etmedi; kabul ettiği tek çocuğu öldü diye fikrini değiştiremez."

"Sandığın gibi değil, Laurie."

"Aynen öyle, anne. Bunca senedir onun için kirli bir sırdan ibarettim. En azından, bunu kabul etme yürekliliğini göster." Gözyaşlarımın tam olarak ne zaman akmaya başladığını hatırlamıyordum ama akmaya başladıktan sonra da durduramadım. Ne kadar tutmaya çalışsam, bir o kadar daha fazla gözyaşı akıyordu. "Tüm hayatım boyunca yokmuşum gibi davrandı; şimdi beni istemesinin tek nedeni başka çocuğu kalmamış olması."

Sıcacık kolların beni sardığını, Lachlan'ın telefonu elimden aldığını hissedince şok geçirdim. Ne zaman geri dönmüştü. "Çok üzgünüm, Laurelyn sizi sonra arayacak."

Telefonu annemin suratına kapattı ve telefonu sessize alıp koltuğa fırlattı. Beni sıkı sıkı sarmalayınca, kollarının arasında eriyip gittiğimi hissettim. Annemin beni bu kadar üzecek ne söylediğini sormadı ama konuşmanın birazını bile duyduysa, anlamış olmalıydı.

Onu neredeyse terk ettiğim sabahkine benzer bir andı. Bana sarıldı ve sarılışı tek kelime etmesine gerek kalmadan her şeyi anlattı.

Otuz Altıncı Bölüm

Jack McLachlan

Laurelyn'in annesi ta oralardan ve onu özellikle yaş gününde üzdü diye çok kızmıştım. Bu davranışı, hakkında düşündüklerimi kesinlikle olumlu yönde etkilemiyordu. Bencil ve olgunlaşmamış bir kadındı

Laurelyn'e babasıyla ilgili haberi yaş gününde söyleme kararının ardındaki mantığını anlayamıyordum. Onu üzeceğini biliyordu. Bunu ben bile biliyordum. Tam bir mağara adamı gibi davranmak, Laurelyn'in annesi onu bir daha arayamasın diye telefonu duvara fırlatıp parçalamak istiyordum ama yapamıyordum.

Belki de anne kız arasında bir sorun olduğundan, meseleyi anlamıyordum ama ilişkileriyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu.

Sırtını ovmaya koyuldum. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

Başını hayır der gibi salladığını fark ettim. Başının tepesini öptüm ve onu koltuğa götürdüm. Üstümde hâlâ takım elbisem olduğu için, ceketimi çıkarıp sandalyeye fırlattım. Koltuğa oturup, minderin bacaklarımın arasında kalan kısmına hafifçe vurdun. "Gel, benimle otur."

Oturup göğsüme yaslandı. Üstünde daha önceden gör-

mediğim siyah, ipli bir bikini vardı; hindistancevizi ve güneşin altında oturduğu için ter kokuyordu. Bana o kadar yakın oturduğu için yerimde kıvranıyordum. Elimde değildi. Çüş, uslu dur oğlum... Şimdi hiç sırası değil.

Laurelyn'in ne düşündüğünü anlamak zaman zaman zor olabiliyordu ama acı çektiğini biliyor, hak ettiği desteği vermek istiyordum. Hayatında başkasından destek almadığı belliydi. Ona sadece sarılmamı istediğini hissettiğimden öyle yaptım. Bana ihtiyacı olduğu müddetçe, onunla birlikte oturmaktan memnundum.

En az yarım saat öylece oturduk; sonra, ağlamayı kesti ve konuştu. Başını çevirip bana baktı. "Erken geldin."

"Tabii ki erken geldim. Bu özel gününde, yaş günü kızıyla birlikte olmak istedim."

Elimi uzanıp, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Bu işte ne kadar iyi olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Hangi işte?"

"Bu anda yaptığımız her neyse."

O anda, artık ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrim yoktu. Sadece hoşuma gittiğini biliyordum. "Bence sen de bu işte gayet iyisin. Yaptığımız her neyse."

Değiş Tokuşçu Chris'in suratına yumruk attığım elimi kaldırıp inceledi. "Elin çok daha iyi gözüküyor. Şişlik inmiş."

"Gayet iyi. Artık pek acımıyor." Elimi dudaklarına götürdü. "Öpücüğün elimi hemen iyileştirecek."

Parmağını ayakkabımın kenarına koyup, hayali bir sonsuzluk işareti çizdi. Bunu yaptığı bir başka zamanı da hatırlıyordum. İkinci randevumuzdan sonra, ona ne istediğimi anlattığımda da yapmıştı. Gergin olduğunda yapıyordu.

"Benimle tanışmak istiyor."

Telefon konuşmasında babasından, yani sperm donöründen, söz ettiğini anlayacak kadar kulak misafiri olmuştum. Laurelyn babasından hep öyle söz ettiği için, ben de artık adamı o şekilde düşünüyordum. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Onunla daha önceden tanıştığımı düşünüyorum."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çocukluğumdan kalan bir anı. Çok silik ama küçükken onunla tanıştığıma eminim. Annem bana lacivert renkli bir denizci elbisesi giydirmişti. Kocaman bir yakası vardı; saçlarımı da iki yandan örmüştü. Çok tatlıydım." Güldü. "Beni bir çeşmenin içinde ördeklerin yüzdüğü bir yere götürdü. Ördeklere hayran kalmıştım ama onları izlememe izin vermedi. Beni ona götürdü. Onun sperm donörü olduğunu biliyordum ama suratını hatırlayamıyorum. Bildiğim kadarıyla, onu bir daha görmedim. Daha doğrusu, sadece televizyonda ve Wal-Mart'taki televizyon bölümünde gördüm."

"Onu hiç merak etmiyor musun?"

"Geçmişte merak ettiğim ve onu görebilmek için her şeyi yapabileceğim çok zaman oldu ama bugün değil. Yarın da olmayacak."

Gece olmuştu; Laurelyn banyoda akşam yemeğine hazırlanıyordu. Koltukta otururken, telefonun titreşime geçtiğini duydum ama yanıt vermeme fırsat kalmadan kapandı. Ekrana bakınca, Blake Phillips isimli birisinin aradığını gördüm. Kimdi bu adam?

Herhangi birisi olabilirdi. Bir akraba. Bir arkadaş. Bir erkek arkadaş. Kim olduğunu bilmek istiyordum ama yanıttan korktuğum için sormaya cesaret edemiyordum.

Laurelyn salona geldiğinde, cep telefonunu cebime soktum. Bu adamın telefon ettiğini gördüğümü bilmesini istemiyordum; o gece bu konuşmayı yapmak için doğru zaman değildi.

Oraya geldiğimizden beri epeyi yanmıştı ve teni askılı elbisesinin altında altınımsı bir ışıltı saçıyordu. Yaş günü hediyesini taktığını görünce sevindim, elimi boynuna uzatıp kolyeye elledim. "Üstünde mükemmel görünüyor."

Gülümseyip elini kolyeye götürdü. "Çok güzel, çok sevdim. Tekrar teşekkür ederim."

"Sen daha güzelsin. Ayrıca, rica ederim."

İş için şehre indiğimde daha önceden yemek yediğim bir İtalyan restoranına götürdüm onu. Yemekler harikaydı ve birisinin cinsel tacizde bulunabileceğini düşündüğüm son yerdi. En azından, öyle olacağını umuyordum. Yumruğum bu kadar kısa sürede kullanılmaya hazır değildi. Laurelyn'e daha iyi olduğunu söylemiştim ama bu bir yalandı. Hâlâ canım fena halde yanıyordu.

"Bugün genellikle olmadığın kadar sessizsin. Aklınızdan neler geçiyor, Bay Henry?"

Bazı şeyleri kurcalamamanın daha iyi olduğunu düşünüyordum. Laurelyn'in hayatına sadece bir erkek girdiğini biliyordum. Blake Phillips miydi? Bunu bilmemek beni deli ediyordu. Onu inciten kişi bu adam mıydı? O ismi aklımdan çıkaramadığım için, doğrudan kim olduğunu sormadan öğrenebileceğim aklıma geldi.

"Senin gibi güzel bir kadın sık sık randevulara çıkıyor olmalı; bunu düşünüyordum."

Gülümseyince, mum ışığı çıkık elmacık kemiklerini aydınlattı. "Doğru. Son altı haftadır neredeyse her gün son derece yakışıklı bir erkekle çıktım."

Esas sorudan kaçıyordu. "Hayır, buraya gelmeden öncesini diyorum."

Omuzlarını silkip tabağına baktı. "O kadar da fazla sayılmaz."

"Ya ciddi bir ilişki?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sayılmaz."

Bana yalan söylediğini sanmıyordum ama onun kadar çekici bir kadının hiç ciddi bir ilişki yaşamadığına da inanamıyordum. "Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?"

Oturduğu yerde kıpırdandı. Onu huzursuz ettiğime göre, bana söylemediği çok şey vardı. "Bir ara vardı ama o kişiyi erkek arkadaş diye tanımlamak bana doğru gelmiyor."

"Ciddi bir şey miydi? Blake Phillips miydi?"

Tabağındaki yemeklerle oynamaya başlayınca, onu üzdüğümü anladım. Kahretsin. "O zamanlar ciddi olduğunu düşünmüştüm ama farklı düşünüyorduk."

"Anladım." Adam onu terk mi etmişti yani? Laurelyn onu hâlâ istiyor muydu?

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Hiç. Sohbet etmeye çalışıyorum." Bana kaçamak yanıtlar veriyor, aklıma şüphe tohumları ekiyordu. İçimden bir ses, bu işin ardında daha fazlası olduğunu söylüyordu. Laurelyn tek taraflı ciddi bir ilişki yaşayacak bir kadın değildi ama konuyu o anda kapatırsam ve ucu açık bırakırsam, daha sonradan tekrar açabilirim diye düşünüyordum. Sanırım, ikimizin de sırları vardı.

Üstünde yanan yirmi üç mumla birlikte salona girdiğimde, yemek masasının başında gözlerini yummuş oturuyordu. "Gözlerini açabilirsin."

"Vay canına. Ne kadar çok mum yanıyor."

"Otuzuna basana dek bekle." Güldüm. "Dahası da var."

Kaşlarını çattı. "Bana yirmi dokuz yaşında olduğunu söylemiştin."

"Tanıştığımızda öyleydim."

"Ne zaman otuzuna bastın?"

"Birkaç hafta önce... On üçünde."

"Bana söylemedin," diye fısıldadı; gücenmiş gibiydi. İki hafta önce neler olduğunu düşünmeye başladığını fark ettim. "Ailenin evine gittiğindeydi, değil mi?"

"Evet."

"Hani benim neredeyse gitmek üzere olduğum zaman?"

"Evet."

"Bana söylemeliydin."

"Senin bana bugün yaş günün olduğunu söylediğin gibi mi?"

Güldü. "Doğru. Sen de aynı şeyi yaptığın için sana fazla kızamam sanırım. Ama biliyor olsaydım, ben de sana bir hediye alırdım."

Yanındaki sandalyeye oturup ellerini tuttum. "Verdin zaten. Benimle birlikte kalarak, bana en güzel hediyeyi verdin."

Buna ne yanıt vereceğini bilemediğini fark edince, işleri biraz kolaylaştırmak istedim. "Haydi, bir dilek tutup mumlara üfle de bütün ev yanıp kül olmasın."

Gülümseyip içine derin bir nefes çekti ve öne eğilip yirmi üç minik aleve üfledi.

Tüm dileklerinin gerçekleşmesini diledim. Sadece o sırada tuttuğunu değil.

Otuz Yedinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Lachlan, Auckland üzüm bağındaki işlerini bitirdikten sonra, Avalon'a ve eski rutinimize geri döndük. O, işe gittiğinde, ben de evde kendimi meşgul ediyor, geri dönmesini bekliyordum.

Vay canına. Bir rutinimiz vardı. Ne kadar da alışmıştık ev hayatına! Avalon'a da evim mi diyordum? Bu, dikkatimden kaçmayan minnacık bir ayrıntıydı.

Üzüm bağlarında hasat zamanı yaklaştığı için, Lachlan Yeni Zelanda'da döndüğümüzden beri daha çok çalışıyordu. Ben de Addison Zac'le buluşmadığında, onunla vakit geçiriyordum ama yine de çoğu zaman tek başıma takılmam gerekiyordu. O yüzden de yapabildiğim tek şeyi yapıyordum: Kendimi şarkı yazmaya veriyordum.

Dört hafta sonra geri dönmem gereken bir kariyerim vardı. En azından, hâlâ bir kariyerim olduğunu umuyordum. Blake hâlâ yapımcılığını birlikte üstlendiğimiz albümdeki şarkıların yarı hakkına sahipti ve bunların hepsini alıp bir tarafına sokabilirdi. Yeni şarkılar yazmaya başlamıştım. Beni asıl endişelendiren şey, aramızdaki o berbat ilişkiydi. Bununla ilgili olarak kimsenin bir şey öğrenmemesi ve uğruna onca çaba harcadığım her şeyin

boşa gitmemesi için dua ediyordum.

Vay canına. Lachlan'la sadece dört haftamız kalmıştı.

Birlikte geçireceğimiz değerli vakit her iki ucu da yanan bir mum gibiydi. Alevler ortada buluştuğunda, ışımız bitecekti. Onu bir daha görmeyecek, gülüşünü duymayacak ya da tenine dokunamayacaktım. Onunla bir daha asla aynı yatağı paylaşamayacaktım. Vakit geldiğinde, buna hazır olabilecek miydim? Hazır olduğumu düşünmüyordum ama hazır olmamam önemli değildi. Vakit yaklaşıyordu ve nasıl hazır olabileceğimi düşünmem gerekiyordu.

Martin'le ufak kuyruklu piyanoyu kullanabildiğime çok memnundum, çünkü Lachlan'ın uzun çalışma saatleri beste yapabilmem için bana epeyi süre veriyordu. Orada olmak da bana ilham veriyordu. Kahretsin, en azından bu konuda dürüst olmam gerekirdi. Bana ilham veren şey Lachlan'dı. Bestelerimin çok iyi olduğunu biliyordum ama müziğin ardındaki ilham acı tatlıydı ve istemediğim o noktaya varmıştım: Ona âşık olduğum için hit olacak şarkılar yazmak.

Küçük kuyruklu piyanoda bir şeyler tıngırdatıyordum ki, Bayan Porcelli salona geldi. "Akşam yemeği hazır, ocakta duruyor Laurelyn. Ben gidiyorum."

"Teşekkür ederim, Bayan Porcelli. İyi akşamlar."

Şarkının nakarat bölümünü tekrar çalıp, kulağa nasıl geldiğini anlamaya çalıştım. "Çok hoş bir şarkı Laurelyn."

"Dinlediniz mi?"

Evet anlamında başını salladı. "Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki yok. Zaten dinlemekten başka çareniz de yoktu herhalde. İyi mi sizce?"

"Bence harika."

"Teşekkür ederim. Umarım böyle düşünen tek kişi siz olmazsınız."

"Bence o da sana karşı aynı hisleri besliyor." Başımı piyanodan kaldırıp ona baktım. "Bu şarkı Bay Lachlan'la ilgili, değil mi?"

"O kadar belli mi?"

"Ne yazık ki öyle canım. Ona çaldın mı?"

"Yok, çalmadım. Asla çalamam." Hele şarkının ona yazıldığı o kadar belliyse.

"Bence bunu tekrar düşünmelisin. Bayılacaktır."

"Düşünürüm." Yalan söylemiştim.

"Güzel. Artık gitsem iyi olacak. İyi akşamlar."

Lachlan eve dönene dek yeni şarkım üstünde çalıştım. Ev. İşte, yine aynı sözcük.

Kapıda durup beni izlediğini gördüm ve göz göze geldiğimiz anda şarkı söylemeyi kestim. Ne kadar süredir orada duruyordu?

"Çok güzel. Ben geldim diye kesme."

"Bütün gün çalıştım, bu gecelik paydos diyebilirim." Tabureden kalktım. "Yemek hazır. Hemen yemek ister misin?"

"Bana eşlik edeceksen isterim."

Onu öpmek için kapıya doğru yürüdüm. "Son iki aydır, her gece sana eşlik ettim. Şimdi duracak değilim."

Lachlan eski şaraplardan bir şişe seçerken, tabaklarımızı somon balığı ve pilavla doldurduk, sonra da yemek masasına geçtik. Benim için sandalyemi çekip, şarabımı koydu. Sekiz hafta birlikte yaşadıktan sonra, oluşturduğumuz rutinlerden sadece biriydi.

"Bir süre önce seni Sydney'ye götürmek istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, opera biletlerin vardı."

"Doğru. Madame Butterfly. Opera bu hafta sonu ve hâlâ benimle gelmeni istiyorum."

"Gelirim ama seni uyarayım... Operadan pek hoşlanmam. Anlamıyorum."

"Açıkçası, ben de çok sevdiğimi söyleyemem ama biletler Sydney'deki müşterilerimden birinden geldi. Balkon koltukları ve ne yazık ki balkondaki tüm diğer biletler de ona ait. Yani, gitmezsem hemen anlar."

"Çok düşüncelisin."

"Düşünceli olmaya çalışmıyorum. İş mantığıyla hareket ediyorum. Onu kırıp iş bağlantımı kaybetmek istemem."

"O halde, iş mantığıyla düşünceli davranmaya çalışıyorsun."

Güldü. "İş mantığı. Peş peşe hızlıca on kere söyleseme."

"Hayır, bir kere söylemek bile yeteri kadar zordu."

"Ama yolculuk tamamıyla boşa geçmeyecek. Cuma gecesi operaya gideriz, sonra da başka planlar yaparız."

"Ne gibi?"

"Şimdi söylemeyeceğim. Cumartesi gününü bekleyip görmeniz gerek Bayan Beckett."

Üstüme tam oturan siyah renkli bir kokteyl elbisesi, bir etol ve topuklu ayakkabılar giymiştim. Şeytan ayakkabıları. Onlara öyle derdim, çünkü o ayakkabılarla çok yürüyecek olursam, canımın fena halde yanacağını biliyordum. Ama lanet şeyler beni güzel gösteriyordu ve aynen öyle olmak istiyordum... Canım acısa da Lachlan'a güzel görünmek istiyordum. Acıya dayanabilirdim.

Tam aynanın karşısına geçmiş, elmas kolyemi takarken Lachlan banyodan çıktı. "Bir şey unutmuşsun."

Aynadaki aksime bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Neden söz ettiğini anlayamamıştım ama bunu onunla dalga geçmek için fırsat bildim. "Külot giymediğimi nereden anladın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, suratında kocaman bir gülümseme belirdi ve doğruyu söyleyip söylemediğimi görmek için elbisemin eteğini kaldırdı. "Giymedin mi? Eh, işime gelir doğrusu."

Eline vurdum. "O iş sonraya kalacak. Neyim eksikmiş bakalım?"

Ceketinin iç cebinden siyah renkli kadife bir kutu çıkardı. "Bu."

Avucunda duran kutuya baktım. "Beni şımartıyorsun Lachlan."

"Sen de buna bayılıyorsun. İtiraf et."

Gözlerimi devirdim. Lachlan tarafından şımartılmayı sevmiyor değildim. Seviyordum ama bana pahalı hediyeler verdiğinde huzursuz oluyordu. Bir mücevher kutusu içinde gelen her hediye pahalı demekti.

Kutu pıt diye açıldı ve içinde bir çift tek taş elmas küpe gördüm. Hem de kocaman bir çift. Elimi uzatıp küpelere dokundum. "Çok güzeller."

"Öyleler ama sen daha güzelsin."

Bana hep böyle diyordu. Bunu diğerlerine de söyleyip söylemediğini merak ediyordum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey?" Sırıtarak avucumu uzattım. "Bana yeni küpelerimi ver de hemen takayım."

Küpeleri kutudan çıkarıp teker teker avucuma koydu. İlk tek taş elmas küpeyi takarken, saçlarım elime dolanmasın diye başımı yana eğdim. Kahretsin, küpe kulağımdan büyüktü. Kaç karattır diye düşündüm. Çok olduğu belliydi.

İkincisini de taktıktan sonra, başımı kaldırdım; Lachlan da küpelerin nasıl durduğunu görebilmek için saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Elmasların az da olsa kusurları vardır ama senin kulaklarında kusursuz gözüküyorlar."

"Küpeler ve iltifat için teşekkür ederim."

"Benim için büyük bir zevk. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

Sydney Opera Binası'na vardık. Orada park hizmetlisi olmadığından Lachlan girişe yakın açık alana park etmeyi planlamıştı. Ayaklarım ona teşekkür etti. Yoksa, halka açık yerdeki otoparktan binaya kadar zorlu bir yürüyüş yapmak zorunda kalacaktık.

Tam girişe doğru ilerlerken, elinde kocaman bir fotoğraf makinesi olan bir adam önümüze fırlayıp peş peşe fotoğraflar çekmeye başladı. Flaşların ışığı gözlerimi kamaştırırken, Lachlan'ın elini ensemde hissettim ve beni sürüklediğini fark ettim.

Binaya girdikten sonra, Lachlan'a baktım ama o tuhaf olaydan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. "Çok tuhaftı. Sence neler oldu?"

"Eminim ki operanın açılış gecesini görüntülemek için tutulmuş bir fotoğrafçıydı."

"Gazetelerin personeline sanatseverleri görüntülerken nazik olmayı öğretmesi gerek. Çok kabaydı. Ayrıca, çok da saçmaydı. Sen ona yumruk atana dek, mümkün olduğunca fazla fotoğraf çekmeye çalışıyor gibiydi. Tıpkı tanınmış birisinin peşindeki bir paparazzi gibi."

"Bence şimdi yerimizi bulup, geldiyse Bay Brees'le konuşmam gerek."

Özel balkon locamızda, ikinci sırada oturacaktık. Oturduktan sonra, Lachlan eğilip kulağıma fısıldadı: "Önü-

müzde oturan kişi Bay Brees değil. Gitmek ister misin?"

Ciddi miydi? "Hayır. Geldik bir kere. Giyinip hazırlandık. Operayla ilgili bir şeyler biliyormuş gibi davranalım."

"Ha, ben opera hakkındaki her şeyi biliyorum. Sadece sevmem. Annem bayıldığı için, çocukluğumda çok dinledim. Madame Butterfly da en sevdiği operadır, o yüzden içini dışını biliyorum. İstersen boş verip gidebilir, başka bir şey yapabiliriz."

"Hayır. Kalmak istiyorum, özellikle de bir opera uzmanıyla birlikte olduğumu öğrendiğim için. Bana gerekli şeyleri anlatırsın."

Güldü. "Harika. Yapmak istediğim şey de buydu zaten."

Perde açıldı ve birkaç dakika sonra, kendimi kaybolmuş hissettim. "Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ. Sene 1904 ve Pinkerton denen adam Amerikalı bir deniz subayı. Butterfly denen on beş yaşındaki Japon bir kızla evlenmek üzere ama kendisine uygun Amerikalı bir eş bulduğunda, ondan boşanacağını da biliyor."

"Hah, boktan bir işmiş."

"Beni suçlama. Operayı ben yazmadım. Neyse, Butterfly Pinkerton'ı o kadar çok seviyor ki, Japon dininden Hıristiyanlığa geçiyor. Amcası bunu öğrenince, evlenecekleri eve geliyor. Adamı iyice benzetiyor, Butterfly'a da hakaret edip miras hakkından mahrum ediyor. Bu sahnenin sonunda da evlenecekleri geceye hazırlanıyorlar."

"Yani, bu bildiğimiz pembe diziler gibi ama opera tarzında bir anlatım mı?"

Gülmeye başlayınca, ön sıradaki birkaç kişi şşşş diyerek müdahale etti. Bana biraz daha yaklaşınca, şu söyleri fısıldarken kulağımda ılık nefesini hissettim: "Hayır, Madame Butterfly bildiğimiz türden bir pembe dizi gibi değil ama otele geri döndüğümüzde sana nasıl bir şey olduğunu gösteririm."

Bu sözleri bacaklarımın arasının sızlamasına neden oldu; oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Lachlan bana bakıp gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim."

"Gerçekten de külot giymedin mi?

"Giymiş de olabilirim, giymemiş de." O muhteşem elbiseyi külot iziyle mahvedecek değildim.

Surat ifademden hangisinin doğru olduğunu anlamaya çalıştı ama anlayamadı. Etolü omuzlarımdan sıyırıp kucağıma yaydı. "Galiba bacakların üşümüş."

Hayır efendim, o sırada hissettiğim son şey üşümekti.

"Benim de elim üşüdü. Isıtmana ihtiyacım var," diye fısıldayıp, elini bacaklarımın üstündeki etolün altına soktu.

Yok artık. Düşündüğü şeyi orada yapamazdı... Ah, ah, yapmaya başlamıştı.

Parmaklarının yukarı ilerlediğini, dokunması için yanıp tutuştuğum yeri elleyebilmek için bacaklarımı aralamaya çalıştığını hissettim. "Hımm, birisi gerçekten de külot giymemiş. Büyük ayıp."

Oturduğum yerde geriye kaydım, o da parmaklarını ileri geri oynatmaya, bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yaymaya başladı. "Hep ıslak olmana bayılıyorum."

Neyse ki içerisi karanlıktı ama yine de kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için şöyle bir etrafıma bakındım. Ama Lachlan durmadığı sürece, birilerinin bizi izlemesi umurumda bile olmayabilirdi.

Parmakları beni çileden çıkarıyordu ama bir yandan da muhteşemdi. Sertçe kalçalarımı oynatıp elini içime almak, bin parçaya ayrılacak biçimde doruk noktasına ulaşmak istiyordum ama bunu dikkat çekmeden yapamazdım. Yaptığı şey, ağır bir işkence gibiydi. "Sana daha fazlasını vereceğim ama uslu durman gerek. Bunu yapabilir misin?"

Sesli yanıt veremediğim için evet anlamında başımı salladım ve parmaklarının içime girmeye başladığını hissettim. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Az kalsın oracıkta kontrolü elden kaybedecektim ama alt dudağımı ısırarak kontrollü kalmayı başardım. Parmakları hızlanınca, doruk noktasına yaklaştığımı hissettim. Geliyordu. Butterfly gerdek gecesine hazırlanırken, ben de oturduğum yerde geliyordum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Jack McLachlan

Operadan hiç o kadar keyif almamıştım.

Perde kapanmadan birkaç dakika önce, Laurelyn'le birlikte operadan çıktık. Balkon locasında önümüzde oturan çiftle burun buruna gelmek istemiyordu. Çıkardığı boğuk sesleri ve inlemeleri duyduklarından emindi. Ben de haklı olduğunu düşünüyordum doğrusu.

El ele otoparka doğru yürürken, bir başka fotoğrafçı önümüze fırlayıp fotoğraf çekmeye başladı. Laurelyn elini havaya kaldırdı. "Özür dilerim ama burada fotoğrafını çekebileceğiniz bir sürü insan var. Başkasını bulun."

Fotoğrafçı Laurelyn'e bakmak için kamerasını indirdi. Laurelyn'in bu lafı komiğine gitmiş gibiydi. "Sorun değil. İstediğim kareyi çoktan çektim."

Laurelyn gerçekten de kim olduğumu bilmiyordu.

Arabama bindiğimizde, ceketimdeki cep telefonumu açtım ve neredeyse on, on iki aramanın geldiğini gördüm. Annem, Evan ve Chloe aramıştı. "Sanırım bir terslik var, çünkü ailem son iki saattir sürekli olarak beni aramış."

Annemi aradım ama yanıt vermeyince Evan'a ulaşmayı denedim. Yanıt verdiğinde, merhaba bile demedi. "Jack, babam... Hastaneye kaldırıldı. Henüz kesin olarak hiçbir

şey bilmiyoruz ama bir kalp krizi geçiriyor olabilir."

"Neler oldu?"

"Annem evdeyken babamın göğsünün ağrıdığını söyledi. Hastaneye götürmeyi önermiş ama babam nasıldır bilirsin. Geçip geçmeyecek mi diye beklemek istemiş ama durumu daha da kötüleşince annem ambülans çağırmış. Yarım saat önce onu hastaneye kaldırdılar ve bir şeyler belli olduğunda bizi bilgilendireceklerini söylediler. Sen neredesin?"

"Sydney'deyim."

"Güzel. Biz de St. Vincent Hastanesi'ndeyiz. Buraya gelmen ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez."

"Tamam. Seni lobide karşılarım."

Erkek kardeşimle konuşup telefonu kapattıktan sonra uyuşmuş gibiydim. Söz konusu olan kişi yıkılmaz babamdı. Annemle daha çok vakit geçirebilmek için yeni emekli olmuştu. Birlikte dünyayı gezeceklerdi.

"Ne oldu?"

"Babam. Hastaneye kaldırılmış. Erkek kardeşim bir kalp krizi geçirmiş olabileceğini söyledi."

Laurelyn elime uzandı. "Ah, çok üzüldüm Lachlan. Oraya varman uzun sürecek mi?"

"Hayır. Burada, Sydney'deki St. Vincent Hastanesi'nde. Uzak değil."

Elimi tutup öptü. "Gitmen gerek. Hemen. Ben otele bir taksiye atlar giderim."

Dışarı çıkmak üzere kapı kolunu tutup çektiğinde, gitmesini istemediğimi fark ettim. Ona ihtiyacım olduğunu hissettiğimden kolunu tuttum. "Gitme. Benimle kalmanı istiyorum."

"Ailen yanında olacak."

Bu ilişkiyi sonsuza dek değiştirecek sözleri söylemeden önce yutkundum. "İhtiyacım olan kişi sensin."

"Ama gelirsem, ailenle tanışacağım."

Haklıydı ve yanımda olacaksa, ailemle tanışması benim için sorun değildi. "Umurumda değil. Yanımda olmana ihtiyacım var."

Gülümseyip suratımı ellerinin arasına aldı. "Tabii. Gelmemi istersen geleceğim ama bu her şeyi değiştirecek."

"Biliyorum ama öyle olmasını istiyorum."

Arabayı hızla hastaneye doğru sürdüm ve beş dakikada oraya vardık. Lobiye girdiğimde, Evan'ın bizi asansörlerin başında beklediğini gördüm. "Haber var mı?"

Laurelyn'e baktı. Parçaları birleştirdiğini ve fotoğrafları hatırladığını fark ettim ama ona Laurelyn'i çıplak hayal etmenin sırası olmadığını söylemenin zamanı değildi. "Seninle konuştuktan hemen sonra aşağı indim, o yüzden bilemiyorum."

"Kötü bir şey olup olmadığını bilmiyorlar mı?"

"Hayır. Başka bir şey de olabilir ama bir kalp krizi geçirdiyse, şu anda yaptıkları testler bize hasarın ne kadar kalıcı olduğunu söyleyecek. Testler sona erdiğinde, yoğun bakıma alınması gerekebilir."

Kahretsin, bunlar kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

Laurelyn elimi sıktı. "Yoğun bakımın kulağa korkutucu geldiğini biliyorum ama bir kalp krizinden sonra orada gözlem altında olması hasara bakılmaksızın standart bir işlem."

İşte, bu yüzden yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Beni sakinleştiriyordu.

"Bu, erkek kardeşim Evan." Şu anda seni çıplak vaziyette gözlerinin önüne getirmese iyi olur.

"Laurelyn, tanıştığımıza sevindim. Ağabeyimden hakkında çok güzel şeyler duydum." Evan kontrollü davranıyor ama başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık, eminim ki benimle epey dalga geçerdi.

Evan'ın peşinden asansöre bindik ve bizi ailemin geri kalanının beklediği yere götürdü. Annem beni görür görmez ayağa fırlayıp sarıldı. "Sana hiç ulaşamayacağımızı sandık Jack Henry."

"Özür dilerim. Telefonum kapalıydı, çünkü Opera'daydık."

Annem beni bırakıp, dikkatini yanımdaki kıza yoğunlaştırdı. İşte, o an gelmişti. Her şey değişecekti. Laurelyn ismimi öğrenecekti. "Laurelyn, bu annem Margaret McLachlan."

Babamla ilgili olarak içinde bulunduğumuz şartlardan mıydı, yoksa kız arkadaşım olarak algıladığı kadınla en sonunda tanışmış olmasından dolayı mıydı bilemiyorum ama annem Laurelyn'e sıkı sıkı sarıldı. Ağladı ağlayacak gibiydi ama kendisini tuttu. "Seninle tanışacağımıza emin değildim. Jack Henry birçok kere seni evimize getireceğini söyledi ama her seferinde bir şey araya girdi. Var olduğundan şüphe duymaya başlamıştım doğrusu ama şimdi seni karşımda görünce, bana gösterdiği fotoğraflardan da güzel olduğunu görüyorum."

Tamam. Artık Laurelyn Jack McLachlan olduğumu biliyordu ve surat ifadesinden bunun pek de önemli olmadığını görebiliyordum. İçimden kahkahalarla gülmek geliyordu. Kimliğimi saklamak için sarf ettiğim onca çaba boşa gitmişti.

"Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak çok güzel, Bayan McLachlan. Jack Henry bana sizden çok bahsetti."

Kahretsin! Laurelyn bana Jack Henry diye hitap eden tek kişinin annem olduğunu bilmiyordu. Annemin suratına bakınca, her şey daha da büyük bir gerçeklik kazandı. "Ona Jack Henry mi diyorsun?"

Laurelyn yaptığı gafın farkında değildi. "Evet, efendım."

Annem Laurelyn'in suratını ellerinin arasına aldı ve eğilip kulağına bir şey fısıldadı. Tanrım, bana yardım et. Beni evlendirmeye o kadar niyetliydi ki, ona ne söylediğimin hiçbir önemi yoktu. Benim yerime evlilik teklifinde bulunmuş olabilirdi.

Annem müstakbel gelini olduğunu düşündüğü kadınla tanışmanın heyecanını atlattıktan sonra, bekleme odasındaki diğer yakınlarımızın yanına gittik. Laurelyn'i Chloe'yle, sonra da Emma'yla ve kızlarla tanıştırdım. O şartlar altında ailemle tanışması biraz tuhaftı ama gayet iyi idare ediyordu.

Babamı testler için götürdüklerinden beri aradan iki saat geçmişti ama doktor nihayet son haberlerle yanımıza geldi. "Siz Henry McLachlan'ın ailesi misiniz?"

Annem hemen yanıt verdi. "Evet. Ben eşiyim."

"Bay McLachlan'ın durumu gayet iyi. Şüphelendiğimiz gibi bir kalp krizi değilmiş ama gayet belirgin iki tıkanıklığı var. Bir damarı yüzde doksan tıkalı, diğeri de yüzde doksan beş. Ağrının sebebi de bu. İkisini de açtık ve artık tamamıyla iyileşeceğini düşünüyoruz. Gece onu gözlem altında tutacağız ama yarın eve gidebilecek duruma gelir."

Annem eliyle başını tuttu, suratında derin bir rahatlama ifadesi belirdi. "Çok teşekkür ederim. Onu ne zaman görebiliriz?"

"Her an müdahale odasından çıkabilir. Yoğun bakım ünitesi yerine, düşük seviye kalp hastalıkları ünitesine götürülecek. Bir odaya yerleştirildiğinde, hemşiresi size haber verir."

Evan'ın karısıyla ve çocuklarıyla kucaklaştığını, an-

nemle Chloe'nin sarıldıklarını gördüm ve babam hayati bir tehlike atlatmamasına rağmen, Laurelyn'i oraya götürmenin doğru bir karar olduğunu anladım.

Bana sarıldığında alınlarımız birbirine değdi. "Baban iyi olacak." Gülümseyip "Jack Henry," dedi.

Ailem duymasın diye fısıldayarak konuştum. "Senin ağzından duymak çok tuhaf."

"Söylemek de öyle." İsmimle ilgili konu orada sona erdi. Bunu konuşmanın ne yeri, ne de zamanıydı.

Çok geçmeden hemşire geldi. "Beşiniz onu görebilirsiniz ama çocuklar giremez."

Kucağında Mila'yı tutan Emma Evan'a baktı. "O, senin baban. Sen git, ben çocuklarla kalırım."

Laurelyn bana baktı. "Ben babanı tanımıyorum. Emma'nın sizinle birlikte olması gerek." Ona döndü. "Bir sakıncası yoksa, kızlarla ben kalabilirim."

Emma'nın ifadesinden ne kadar rahatladığını gördüm. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Laurelyn uyuklayan Mila'yı Emma'dan alıp bir sandalyede uyuyan Celia'nın yanına götürdü. "Merak etmeyin. Her şey yolunda."

Paldır küldür Henry McLachlan'ın odasına girdik. Kimse bir şey demedi ama o güçlü adamı o denli güçsüz halde görmek korkutucuydu. Beyaz hastane çarşaflarının arasında solgun gözüküyordu. Neredeyse çarşaflar kadar beyazdı.

İçeri girdiğimizi duyunca, gözlerini açtı. Sersemlemiş bir haldeydi. Anestezinin etkisinin geçmek üzere olduğunu anladım.

İlk önce anneme baktı. Aralarındaki ilişki hep öyle olmuştu. Annem her zaman babamın bir numarasıydı.

Bu yüzden de annem benim için de aynı şeyi istiyordu.

Hayatımda bir bir numara olmasını diliyordu.

Bizler birer izleyici gibi orada dikilirken, annem babamın yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Babam eline uzandı, annem elini tuttu. "Sana kulak vermeliydim, Margaret."

"Senelerdir aynı şeyi söylüyorum Henry."

Odadaki ağır hava, annemin espirisiyle dağıldı. Annem aklından geçenleri söylüyordu. Ben de bu özelliğimi annemden almıştım ama annemin etrafındaki kişilerin huzursuzluğunu ve sıkıntısını dağıtmak gibi bir özelliği de vardı.

"Henry, sana ölmeye çalıştığın için teşekkür etmem gerekir aslında, çünkü Jack Henry'nin hastaneye kiminle geldiğine inanamayacaksın."

"Aşkım, suratından okunan mutluluğa bakılacak olursa, sözünü ettiğin kişi ancak şu anda görüştüğü kadın olabilir."

"Evet. Çok hoş birisi. Çok güzel. Üstelik ona Jack Henry diyor."

Laurelyn'le annem arasındaki konuşmayı kaçırdıkları için, herkes bana baktı. "Ne? Bu, o kadar da önemli bir şey değil."

Her zamanki gibi, kız kardeşim hemen araya girdi. "Saçmalama. Bu, cidden önemli bir şey."

Konuyu hemen değiştirmeliydim. "Laurelyn'le benim yüzümden burada değiliz. Hastaneye babam için geldik."

Ziyaret saati sona erdi ve babamın hemşiresi bizi durumunun iyi olduğu konusunda telkin etti. Annem de dâhil olmak üzere, hepimizin gece eve dönebileceğine dair bizi ikna etti. Bekleme odası geceleyin iyi bir uyku çekip dinlenmek için pek de elverişli bir yer değildi.

Peşimde annemle bekleme odasına ilk ben girdim.

Laurelyn, Celia'yı anaç bir tavuk gibi kolunun altında tutuyordu, Mila da başını omzuna yaslamış, başparmağını emiyor, etrafına bakınıyordu

Laurelyn'in yumuşak sesi bekleme odasında yankılanıyordu. Brahms'ın ninnisini söylediğini fark ettim. "Gözlerini yum... Haydi, biraz dinlen... Çok güzel geçsin bu saatler."

Annem yanıma oturdu, erkek kardeşimin minik çocuklarına şarkı söyleyen Laurelyn'i dinledi. "Jack Henry, bu kız çok özel."

Bildiğim şeyleri söylemesine gerek yoktu. "Öyle," dedim içimi çekerek.

Omzuyla omzuma vurdu. "Onu daha önceden benimle tanıştırmadığın için az bok kafalı değilsin."

Annemin bu sözleri komikti ama Margaret McLachlan'ın sözcük seçimlerine şaşırmamıştım. Oğluna bok kafalı diyecek tek anne oydu. Şartlar düşündüğü gibi olmuş olsaydı, haklı da sayılırdı. Çünkü ona aksini söyleyemediğim, kendimi savunamadığım için farklı bir şey diyemedim. "Sanırım, aynen dediğin gibi davrandım."

"Nerede kalıyorsunuz?"

Annem nereye varmak istiyordu? "Marx'ta."

İçini çekti. "Eşyalarınızı toparlayın. Senin ve Laurelyn'in evimizde kalmasını istiyorum."

Hah, demek niyeti buydu. O kadar açık sözlüydü ki. "Marx hastaneye çok daha yakın."

Ne demek istediğimi anladı. Anladı derken, annelere has o anlayıştan söz ediyorum. "Baban ciddi bir şey atlattı. Ailemizin bir arada olması gerek."

Annem gerçekten de ailemizin bir ara olmasını istiyor olabilirdi ama mesele bu değildi. "Sırf ona erişebilmek için Laurelyn'in evde olmasını istiyorsun."

"Senelerdir ciddi bir ilişkin olmadı. Onunla zaman geçirmek istememem yanlış mı yani?"

Annemin Laurelyn'in tanıması gereksizdi... Laurelyn bir ay sonra geri dönecekti. "Bizimle ilgili hayallere kapılmadığın sürece, yanlış bir yanı yok. Laurelyn sadece dört hafta daha burada."

"İyi de bu bir kural değil, değil mi?"

Tanrım, ne kadar ısrarcı bir kadındı. "Hayır ama uçak biletinde öyle yazıyor."

Annem ofladı. "Yemin ederim ki McLachlan erkeklerinin kemiklerinde zerre kadar romantiklik ya da yaratıcılık yok."

Annemin yanlış bir izlenime sahip olmasından nefret ediyordum. "Aramızdaki ilişki düşündüğün gibi değil. Laurelyn de ben de ilişkimize başladığımızda üç ayımız olduğunu biliyorduk. Aşk için değil, eğlence için çıkmaya karar vermiştik."

"Ama insanın kalbi ne istediğini bilir."

"Evet, seninki de bir gelin ve daha fazla torun için bir anne daha istiyor."

"Kalbim senin mutlu olmanı istiyor ve o kızın bunu yapabileceğine inanıyorum. Onu burada kalmaya ikna etmek için dört haftan var." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bence derhal bu konuyla uğraşsan iyi olur oğlum."

Otelden eşyalarımızı aldıktan sonra, eve doğru gidiyorduk ki annemin Laurelyn'in kulağına bir şey fısıldadığını hatırladım. "Annem hastanede sana ne dedi?"

"Ha, sana Jack Henry diye hitap ettikten sonra telaşlanmasını mı diyorsun?" Uzanıp kolumu çimdikledi. Kahretsin, canımı yakmıştı. "Bunu bana önceden söylediğin

için teşekkürler. Şey, aslında teşekkürler değil aslında."

"Affedersin. Babamın hayatta kalıp kalmayacağıyla meşguldü aklım. Annem sana ne dedi?"

"Söylediği şey onunla aramda bir sır, senin bilmene gerek yok."

Harika. Annemle ilişki yaşadığım kadın artık bir sır paylaşıyordu. Bundan daha tuhaf bir durum olamazdı herhalde.

Daha da meraklanmıştım. "Söylesene. Bilmek istiyorum."

"Hayır. Bilmeni isteseydi, sana da söylerdi."

"Birbirimize âşık olduğumuzu sanıyor. En azından, bunun ihtimal dâhilinde olduğunu düşünüyor." Yemi yutacak mı diye olta atmıştım.

"Öyle mi?" Kahretsin. Ses tonundan gerçekten ne düşündüğümü mü bilmek istediğini, espri mi yaptığını anlayamamıştım.

Ser veriyor sır vermiyordu ama henüz pes etmemiştim. Ona soru sorarak yanıt alamayabilirdim ama o minik kuşu öttürmenin başka yolları da vardı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Laurelyn Prescott

Eve doğru yol alırken, Margaret McLachlan'ın sözleri kulaklarımda çınlıyordu. "Sana ancak âşıksa Jack Henry diye hitap etmene izin verir."

Benden bunu istemiş olsaydı, iyi bir teori olabilirdi ama istememişti.

Annesiyle paylaştığım sırrı öğrenmek için deli oluyordu. Ona daha sonra da söylemem için beni ikna etmeye çalışacaktı. Zeki davrandığını sanıyordu ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca huylarını öğrenmiştim. Denemesine izin vermek keyifli olacaktı ama başaramayacaktı. Dudaklarım mühürlenmişti.

Lachlan bir tepedeki büyükçe bir eve uzanan uzun bir yola girdi. Tepe değil, bir dağ da olabilirdi hani. Emin değildim, çünkü tepesindeki malikâne kadar gösterişli değildi. "Burada mı büyüdün?"

"Evet."

"Çok güzel." Büyürken senelerimi geçirdiğim minnacık kiralık daireleri kat be kat aşıyordu.

Lachlan arabadan valizlerimizi alıp eve taşıdı. Valizlerimiz ayrı değildi. Her şeyimizi onun pahalı valizine koymuştuk; böylece, kendi eski ve birbirine uymayan valizle-

rimden utanmama gerek kalmamıştı.

Antreye girdik ve bir üst kata çıkan güzelim merdivenlere hayranlıkla bakamadan edemedim.

Annesinin seslendiğini duydum ama onu göremedim. "Jack Henry?"

"Benim, anne. Geldik. Valizlerimizi odaya götürüp hemen geliyorum."

Onunla birlikte merdivenlerden yukarı kata çıktım; beni büyük yatak odasına götürdü. Sayvanlı bir yatak görünce şaşırdım. Çok romantikti ve bir erkeğin odasında görmeyi beklediğim bir şey değildi. Yatağın yanına gidip, kalın sütunlardan birini okşadım. Bu yatağın Avalon'da olması gerekiyordu. Üstünde kesinlikle ilginç bir şeyler yapabilirdim.

Lachlan'ın ailesinin yanına, salona gittik. Sürekli olarak kendime onun Lachlan değil, Jack Henry olduğunu hatırlatıyordum. "Jack Henry."

İsmini duyunca dönüp bana baktı. Gerçek ismi buydu. Sadece annesi ona öyle hitap ediyordu. "Efendim?"

Buna biraz alışmam gerekecekti. "Bir şey yok. Alışabilmek için ismini söylüyorum. Farklı bir isim kullanacağım diye endişeleniyorum."

"Merak etme. Ağzından kaçarsa, Lachlan'ın bana taktığın bir lakap olduğunu söyleriz. Mağara adamı dediğin de aramızda kalır."

"Evet, olur sanırım. Ne de olsa soy isminin bir parçası. Bu yüzden mi seçmiştin?"

"Bu ismi seçmiştim, çünkü gerçekte olduğum kişiyi andıran bir isim kullanmanı istedim."

"Hep böyle mi yaparsın?"

"Hayır, sadece seninleyken böyle yaptım."

Kahretsin. Salona girerken konuşmayı kestik. Davranışlarının ardındaki mantığı gerçekten de bilmeyi istiyordum. O konuşmanın da daha sonraki bir zaman da devam etmesini umuyordum.

Geceyi McLachlan ailesiyle birlikte geçirdikten sonra, yatmaya hazırlanmak üzere banyodaydım. Onlarla tanışmanın Jack Henry'yi olduğu gibi tanıyabilmek açısından faydalı olacağını sanmıştım ama her şey daha da karmaşık hale gelmişti. Hepsi çok normaldi. Çok da sevgi doluydu. Kadınları anlamsız seks ilişkileri için kullanan bir adamın ailesinin öyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Yatak kostümlerimi karıştırdım. İlişkimize göre en az seksi olan giysileri seçtim ama kimi kandırıyordum? O, son iki aydır birlikte yaşadığım adamdı. Siyah renkli kısa bir geceliği sekse giriş olarak görecekti elbette.

Yatak odasına girmeden önce, banyo kapısında durdum. "Ailenin evine birlikte aynı odada kalmamızın doğru olduğuna emin misin? Bana pek doğru gelmiyor."

Ellerini başının arkasında kavuşturmuş, yatakta yatıyordu. Onu görünce, keyifle içimi çektim. "Kesinlikle. Annem başka türlü olsun istemezdi."

Yatağın yanına gittim ama durup yine sayvanın direklerinden birini okşadım. O yatağa bayılmıştım.

"Bu gece bu direklerden birini kullanarak bana özel bir dans gösterisi yapacak mısın?"

Birlikte onca vakit geçirdikten sonra bile açık sözlülüğü beni şaşırtıyordu. Ailesi aynı kattaki diğer odalarda uyurken, büyüdüğü evdeki odasında seks mi yapmak istiyordu?

Uzandığı yerden kalktı, yatağa girmeme fırsat vermeden beni yakaladı. Arkamdan ellerimi tutup yatağın direklerine yerleştirdi. Kımıldayamayayım diye de ellerini benimkilerin üstüne koydu. Ensemde ılık nefesini, bede-

nimin ürperdiğini hissediyordum. Oyunu adilane oynamıyordu. "Bana hayır mı diyorsun?"

"Ailen bizi duyarsa, utancımdan ölürüm."

Dudakları kulak mememin üstündeydi; dişleriyle hafifçe ısırmadan önce ağzına aldı. "Umurumda değil. Bırak da duysunlar."

"Hayır." Bu sözcük ağzımdan dilediğim gibi sert bir emir olarak değil, cılız bir yakarış gibi çıktı.

Kulağıma inledi. "Bana hayır demenden hoşlanmıyorum."

Sızlanıyordu ama çok tatlıydı. "Bunu sık sık duymadığını biliyorum ama 'hayır' sözcüğünü arada sırada duyman iyi olabilir."

"Ne zaman iyi olabileceğine dair bir tanecik örnek ver."

"Tamam." Dönüp ona baktım. "Bana hamile olup olmadığımı sor."

Benden uzaklaşmadan önce tüm bedeni gerildi. Ellerimi bıraktı, ben de ona döndüm. "Sor."

"Hamile misin?" diye fısıldadı.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Yanıtım hangisi olsun istersin? Evet mi, hayır mı?"

Gülümsedim ve ne demek istediğimi anlamasını bekledim ama hâlâ boş boş bana bakıyordu. "Hamile misin?"

Yanıt verirken gülümsedim. "Hayır. Gördün mü? 'Hayır' sözcüğünü duyman gereken durumlardan birine mükemmel bir örnek işte."

Ellerini koyu renkli saçlarının arasında gezdirdi ve yumruk haline getirdi. "Bir daha sakın beni bu şekilde kandırma Laurelyn! Asla!" diye bağırdı. Bu beklenmedik patlayışı karşısında irkildim. Ailesinin duyduğuna emindim. Kahretsin, çok kızmıştı... Cidden çok ama çok öfkeliydi. "Özür dilerim. Sadece bir şey anlatmaya çalışıyordum."

Her şeyi berbat ettiğimi düşünüp korkuya kapıldım. Gözlerimin dolduğunu hissedince, bakışlarımı tavana çevirdim ve gözyaşlarımın akmaması için dua ettim. Nefesimi tutup, göğsümde biriken hıçkırıkları tutmak için ellerimle ağzımı kapattım.

Olanların yarattığı şaşkınlıkla, ondan uzaklaşmaya çalışırken yanlış kapıyı açtım. "Orası soyunma odası."

Sanki umurumdaydı. Jack Henry'nin giysilerinin asılı olduğu zifiri karanlık soyunma odasına girdim ve kapıyı kapattım. İçeride bir yerde bir ışık düğmesi olduğuna emindim ama bulmaya çalışmadım. Fazlasıyla uyuşmuştum.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra, kapının hafifçe tıklatıldığını duydum ama hiçbir şey demedim. O sırada zihnimde dönüp duran hisleri sindirmeliydim. Hissettiğim şoka bir isim vermeye çalıştım ama tek bir sözcük bile bulamadım. İncinmiş ve küçük düşmüştüm, çünkü bana bağırmıştı. Belki bir de sesindeki öfke beni bir korkutmuştu.

Ailesinin gürültü patırtıyı duyduğuna emin olduğumdan, sabahleyin onlarla karşılaşma fikri beni dehşete düşürüyordu. En kötüsü de hissettiğim utançtı. Bir hamilelik ihtimali yüzünden o kadar öfkelenen bir adamla nasıl uyuyabilirdim?

Ne yapacaktım? Defolup gidebilirdim.

Kapı tekrar tıklatıldı. "Oradan bilmediğim bir zindana açılan bir kapı yoksa, hâlâ içeride olduğunu biliyorum." Espri yapmaya çalışıyordu ama o sırada bana hiçbir şey komik gelemezdi.

Kapıyı açtı ve karanlıkta yanıma geldi. Bana uzandı ama geri çekildim. İçimi alev alev yakan o dokunuşa o sırada dayanamazdım, beni sadece ucuz hissettirirdi.

"Hayır." İşte, yine o sözcüğü söylemiştim. Her şeyi o

başlatmıştı. Artık bu sözcükten nefret ediyor, duymak da istemiyordum.

Çok öfkeliydim ama hıçkırıklarımı tutamadım. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Bebeğim, lütfen öyle deme. Bir şey anlatmam gerek."

Bu ihtimale takılmıştı aklım. Ya hamile kalırsam? Benden nefret edecekti. "Hayır. Her seks yaptığımızda, doğum kontrolü kullansak bile bir bebek yapma riskine atılmış olacağız. Planlanmamış hamilelikler her gün insanların başına geliyor. Bana bak... Ben de bu tür bir hamileliğin kurbanıyım. Herkes için ne kadar boktan bir durum."

"Bu, doğru değil Laurelyn."

"Hayır, doğru. Artık bunu yapamam. Az önce verdiğin tepkiyi veren birisiyle bir bebek yapma riskine atılamam. Bana bir daha o şekilde bakmana tahammül edemem."

Karanlıkta bana uzandığını hissedip, onu geri itmeye çalıştım. Kollarını bedenime dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim Laurelyn. Komik olduğunu düşündüğün için bebek konusunda bana oyun oynadığını sandım. Niyetinin öyle olmadığını bilmeliydim. Çok özür dilerim." Ellerinin suratıma uzandığını hissettim. "Hamile olduğun için sana asla kızmazdım."

Bu konuşma bana fazla gelmeye başlamıştı. Bir bebeğin ona neler hissettireceğini konuşmak istemiyordum, çünkü o zaman kendi hislerimi tahlil etmek zorunda kalacaktım. "Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunda anlaşıp konuyu değiştirebilir miyiz?"

Karanlıkta bana sarılıp alnımı öptü. "Bence harika bir fikir ama soyunma odasından çıkabilir miyiz?"

Güldüm. "Banyoya gitmeye çalışıyordum, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

Soyunma odasından çıkıp yatağa girdik. Başımı göğsüne yaslayabilmek için ona biraz daha sokuldum. O geceki olaylar yüzünden beynim dönüyordu. Onunla ilişkimi sonlandırmak istediğimi söyledikten iki saniye sonra dokunuşuna hasret bir kedi yavrusu gibi ona sokulmuştum. Evet, ona cidden gününü göstermiştim.

Gerçekten de onu terk edecek miydim? Etmek üzere olduğumu düşünüyordum ama buna kafa yormanın bir anlamı yoktu. Beni bırakmamıştı.

Artık oyun değişmişti. Kurallar aynı değildi ama bende bunlarla ilgili bir el kitabı yoktu. Kuralları o biliyordu ve o andan sonra olacaklar konusunda yol göstermesi gerekiyordu.

Kolumu okşadı. "Ne düşünüyorsun?"

Söylemeye karar verdim, çünkü ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. "Bundan sonra neler olacak diye düşünüyorum."

Yanıt verirken, parmakları aşağı yukarı gezinmeye devam etti. "Bu gece bizim için her şeyi değiştirdi, değil mi?"

Değişim sözcüğü aramızda olanlar için hafif kalırdı. "Evet, biraz."

"Dürüst olmam gerekirse, bundan sonra neler olacağını ben de bilmiyorum. Bu yeni halimiz konusunda ne yapacağımı bilmiyorum."

Sınırları vardı, ben de bunları aşmak istemiyordum. "Bu işin yürümesi için benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bence bu yeni halimiz bir öpücükle başlamalı." Bu yeni başlangıç konusunda gayet rahattı, paniklemiş bir hali yoktu. Tanıdığım Lachlan Henry gibiydi ama eskisinden de iyiydi.

Doğrulup beni sırt üstü yatırdı. Dudakları dudaklarıma kenetlendi ve dilini ağzımdan içeri soktu. Yaptığı her

hareket bilinçliydi. Ağır ve nazik hareket ediyordu. Olmaya başladığımız çift için yeni tür bir öpücüktü.

Beni öpmeyi kestiğinde, suratına baktım ve kaşlarının arasında derin bir çizgi olduğunu fark ettim. Bunu daha önce de görmüştüm. Ancak bir şey hakkında derin derin düşündüğünde kaşlarını öyle çatardı ve bu hali beni korkutuyordu. Bu yeni durumun işe yaramayacağını düşündüğünden endişe ediyordum. Belki de denemek bile istemiyordu.

Uzanıp başparmağımla kaşlarının arasında derin çizgiyi düzeltmeye çalıştım. "Bunu sadece bir şeyi derin derin düşündüğünde görüyorum. Aklından neler geçiyor?"

Vereceği yanıt beni korkutuyordu ama çapkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bunu görünce, ağzından ilk sözcük çıkmadan rahatladım. "İsmimi söyle."

Hangisini söylemem gerektiğini bilemedim. İlk başından beri ona Lachlan diye hitap etmemi istemişti ve sınırlarını aşmak istemiyordum. "Lachlan."

Cık cık ediyormuş gibi başını salladı. Yanlış yanıtı vermiştim. "Gerçek ismimi söyle."

Ha, peki. "Jack."

Surat ifadesi ciddileşti. "İki ismimi birden söyle."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu isim konusu, annesine göre ciddi bir meseleydi. Bunu ancak bana âşıksa isterdi. "Jack Henry."

İsimlerinin ağzımdan çıkışının tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Tekrar söyle Laurelyn."

Tereddüt edince, gözlerini açıp bana baktı. İşte o zaman, gözlerinin içine bakıp tekrar söyledim. "Jack Henry."

Beni öptü ve gülümsediğini, dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Artık senin için ben buyum. Lachlan yok. Rol yapmak yok."

Kırkıncı Bölüm

Laurelyn Prescott

Lachlan Henry'ye kapıyı sonsuza dek kapatmıştım. Artık o yoktu. Sadece Jack Henry Lachlan vardı ve bu durum hoşuma gidiyordu. Dört seneden beri ilk kez bir kadınla kendim olmak güzel bir histi. Hem de sıradan bir kadın değil. Laurelyn.

"Artık gerçek ismini bildiğime göre ki bunun kimliğini ele veren en önemli bilgi olduğu konusunda hemfikiriz sanıyorum, başka şeyleri de öğrenecek miyim?"

Hikâyenin geri kalanını da öğrenmek istiyordu.

"İsmimi biliyorsun. Ailemle tanıştın. Başka ne bilmek istersin?"

"İki insanın olabileceği kadar yakınız, o yüzden her şeyi bilmek istiyorum."

İkimiz arasındaki ilişki gerçekten de beni iyi hissettiriyordu. Ona daha fazlasını söylemeye hazır mıydım?"

"Endişe etmene gerek yok, Jack Henry. Audrey gibi seni rahatsız etmem."

İsimlerimi söylediğini duyunca, her şeyi unuttum. Ona bilmek istediğini her şeyi anlatabilirdim. "Burada, Sydney'de bir evim var. Seyahat etmediğimde orada olurum ama bu pek sık olmaz, çünkü evimde kalamayacağım kadar çok üzüm bağım var."

Bu bilgiyi hazmedebilmek için bir süre düşündü. "Hepsi senin mi yani?"

"Evet. Avalon da son aldığım yer."

Bunu beklemiyordu işte. "Toplam kaç tane?"

"Çok çok fazla." Doğruyu söylüyordum. Yeni Güney Galler'de ve Yeni Zelanda'da sürüyle yerim vardı. Babamın adımlarını izlemiştim ve artık kendi adımlarımı atıyordum. Avalon'u almamalıydım. Orayı başarılı bir yer haline getirecek kadar vaktim yoktu ama buna pişman da değildim. Beni Laurelyn'e ulaştıran yer orasıydı.

"Yani, zenginsin?"

"Evet. Bunu ilk tanıştığımızda söylemiştim."

"Bana bir sürü şey söyledin ama birçoğunun uydurma olduğunu düşünmüştüm."

"Birçoğu öyleydi ama hepsi oyunumuzun bir parçasıydı bebeğim."

"Ama artık oyunumuz değişti."

Evet, değişmişti. Hem de birçok açıdan.

Elimi Laurelyn'in göbeğini örten saten geceliğin üstünde gezdiriyor, göbeğindeki metal piercing'i hissediyordum. Geceliğini çıkarıp orasından öpmek istiyordum ama bunu yapmadım. Ailemin evinde seks yapmak konusunda rahat değildi ve zaten o gece bir kere hayır demişti. Önceki tartışmamızı hatırlatacak bir şey yapmak ya da bunu hatırlatmak istemiyordum.

Artık rol yapmadığımızdan, onu Margaret Lachlan ve niyetleri konusunda uyarabilirdim. "Annem seni bir konuda telkin edebilmek için burada olmanı istiyor."

"Telkin etmek için mi? Nasıl yani?"

"Bir karım olsun istiyor ve sen bugüne dek bu konuma en çok yaklaşmış kişisin. En çok."

"Peki." Annemin niyetine mi, bu konuyu açtığıma mı daha çok şaşırdığını bilemedim. "Sanırım, ilişkimizle ilgili notu okumamış."

"Ne işler çevirdiğimi bilse şaşkınlıktan dilini yutar."

"Peki, ona önümüzdeki ay kesin dönüş yapacağımı söylemedin mi?"

Kesin dönüş. Ne boktan bir ifadeydi. En az hayır sözcüğü kadar nefret etmiştim. "Biliyor ama umurunda değil. Son derece kararlı."

"Belki de ona uyum sağlamalıyız. Yani, onu mutlu etmek için diyorum."

Hımm. Bu, hiç de korkunç bir fikir değildi; hem annemi bir süreliğine sakin tutabilirdi. "Sen varsan, ben de varım."

"Of, lütfen; sanki ikimiz de rol yapmayı bilmiyoruz."

Tabii ki, Uyuyan Güzel'den önce kalktım. Öylesine huzurlu gözüküyordu ki, bir süre daha uyandırmamaya karar verdim. Hem o gün olacaklar için biraz daha dinlenmesi iyi olacaktı. Margaret McLachlan insanı çok yorabilirdi.

Üstümde sadece pijama altım olduğundan, aşağı kata inmeden önce bir tişört giydim. Evde hep ilk uyanan ben olurdum. Bebek Mila'dan bile önce kalkardım.

Bir fincan kahve yaptım ama Chloe kalkana dek kahvaltı yapmamaya karar verdim. Denememizi istediği yeni şeyler pişireceğine emindim.

Gazeteyi alıp bara geçtim. Gazetenin arka sayfasından başladım. Rutinim öyleydi. Orada olduğuna emin olduğum fotoğrafı aramadan edemedim. Sayfayı ikinci kez çevirince, tahmin ettiğim gibi fotoğrafı gördüm. Gazetelere çıktık, bebeğim, diye düşündüm.

"Sydney Şehrim" isimli bölümde çıkmıştık. Laurelyn

bir gazete fotoğrafı olduğu halde çok güzel çıkmıştı. Fotoğrafın altındaki ufak başlığı görüp güldüm. "Mülti milyoner Jack McLachlan gizemli kadınla Sydney Operası'nda."

Gizemli kadın. Gerçekten de öyleydi. İnsanların bu tür haberlere meraklı olduğuna inanamıyordum. Audrey haricinde tabii. Laurelyn'i oyunuyla devre dışı bıraktığını sanıyordu; o yüzden de fotoğrafı görünce çıldıracaktı. Nerede olduğunu öğrenmek için birkaç günlüğüne peşine Jim'i takmak iyi olabilir diye düşündüm. Onu o gün daha sonradan aramam gerekiyordu.

Birisinin mutfağa girdiğini duydum ve bakmadan annem olduğunu anladım. Benden sonra ailede ilk kalkan kişi annem olurdu. "Günaydın."

"Günaydın anne."

Kahve suyunun kaynamasını bekledi. "İyi bir gece geçirdiniz mi?"

Kahretsin. Sevgili annem geceleyin Laurelyn'le yaramazlık yapıp yapmadığımı mı soruyordu? Gazeteyi indirip üstünden annem baktım. "İyi uyudum."

"Ya Laurelyn?"

Bu kadarı da fazlaydı. "Hâlâ uyuyor."

Hayır, annemin soruları bitmek bir yana, daha yeni başlamıştı. "Dün gece odanızdan sesler geldiğini sandım. Sanki bir ara Laurelyn'e sesini yükselttin." Bana, hasta olduğunu söylediğim Laurelyn'i yalnız bıraktığım yaş günümdeki gibi baktı. Bu işi berbat etmemişsindir umarım, der gibiydi.

Başım büyük beladaydı. Disiplin edilmek istenen bir bebek gibi hissettim kendimi. Ona bakmak zorunda kalmamak için tekrar gazeteyi kaldırdım ve okumaya devam ettim. "Endişelenme. Aramız gayet iyi."

Ona bunu söylemekle yetindim, çünkü bilmesi gereken tek şey buydu.

"Jack Henry, öyle tatlı bir kıza sesini yükseltmemen gerekirdi. Sana kadınlara o şekilde saygısızlık yapmayı öğretmedim."

Bir şey diyemedim, çünkü haklıydı. Laurelyn'e bağırdığım için kendimden nefret etmiştim. "Ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış olduğu biliyordum. Ona ne kadar üzgün olduğumu söyledim, o da beni affetti. Aramızda bir gerginlik yok, o yüzden artık endişelenme."

"Kadınlar kin tutar. Dün gece seni affetmiş olduğunu söylemiş olabilir ama şimdi bunu düşünecek vakti var. Bugün seninle konuşursa, şanslı sayılırsın."

Laurelyn'in kısa süre sonra uyanacağını umuyordum ama saate bakılacak olursa daha uyanmasına birkaç saat vardı. "O, diğer kadınlar gibi oyun oynamaz. Beni affettiğini söylediyse, affettiğine eminim. Kalkınca kendin görürsün."

"Evet, göreceğiz, oğlum."

Şansım yaver gitti. Laurelyn erken uyandı. Mutfağa girdiğinde, hâlâ gazete okuyordum. Arkamdan gelip, ellerini omuzlarıma koydu. Dönüp ona baktım. "Günaydın aşkım." Bu sözcüğün fazla olduğunu düşünecek miydi acaba?

Yandan uzanıp, yanağımı öptü. "Günaydın sevgilim." Tamam, bir sorun yoktu. Annem bir dedektif gibi dikkatle bizi izliyor, Laurelyn'le aramızda geçen âşıklar tartışmasından sonra etkileşimimizi gözlemliyordu.

Laurelyn yanımdaki bar taburesine oturdu. "Bu kadar erken kalkacağını sanmıyordum."

"Uyanıp da seni yanımda göremeyince tekrar uykuya dalamadım." Ha, bunları annem bizi dinliyor diye söylüyordu.

Artık ondan bir şey gizlememe gerek kalmadığından, fotoğrafımızı göstermek için gazetenin magazin haberle-

rini sayfasını açtım. "Bak, haber olmuşuz. Sen gizemli kadınsın."

Fotoğrafı daha iyi görebilmek için arkamdan eğilip baktı. "Hımm, en azından güzel bir fotoğraf ve suratımı buruşturmamışım." Omzuyla hafifçe omzuma vurdu. "Öyle de olabilirdi, çünkü yabancı birisinin suratıma fotoğraf makinesini tutmasını beklemiyordum."

Annemin dikkat kesildiğini fark ettim. "Tüm bunlar Laurelyn için yeni. Wagga Wagga'da bu kadar dikkat çekmiyoruz."

"Evet, eminim ki ufak bir kasabada isimsiz olmak hoşuna gitmiştir. Özle hayatına ne kadar önem verdiğini biliyorum." En ufak bir fikri bile yoktu. Laurelyn'le göz göze gelince, aramızdaki sırra gülümsedik.

Babamın durumu iyiye gittiğinden, hastaneden taburcu edildi ve sonraki iki günü ailemle birlikte geçirdik. Laurelyn'le annemin hatırı için birbirine âşık iki kişi rolü oynadık. Hatta zaman zaman kim bu oyunda daha başarılı olacak diye bile çaba sarf ettik. Çok eğlenceliydi ve bunu doğallıkla yapmam beni şaşırtıyordu. Bazen rol yaptığımı unutuyordum, onun zorlanıp zorlanmadığını merak ediyordum.

Ailemle geçirdiği ikinci gündü ve kendisine çoktan aralarında rahat bir yer bulmuştu. O ve Chloe neredeyse yaşıtlardı ve çok ortak yönleri vardı ama en çok Emma'yla anlaşmıştı. Sanırım, bunun sebebi Laurelyn'in kızlarla oynaması ve kızların onu çok sevmeleriydi ki bu, hiç de sıradan bir olay değildi. Mila kimseyi sevmezdi. Özellikle de beni.

Laurelyn kızlarla yerde oturmuş oynarken, annemin onu nasıl izlediğini fark ettim. Laurelyn'in erkek kardeşimin çocuklarıyla doğal bir biçimde kaynaşması onun da gözünden kaçmamıştı.

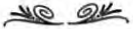

Annem koltukta yanımda oturuyordu. "Mila'nın gönlünü nasıl fethettiğini bilemiyorum. O çocuk kimseyi sevmez." Biraz kıskanmaya başlayacaktım. "Laurelyn'i benden daha fazla seviyor; üstelik ben amcasıyım."

"Laurelyn tam anne olacak yapıda. Mila da bunu hissediyor." Birkaç dakika daha oyun oynayışlarını izledik ve annem eğilip kulağıma "Bu konuda bir şey yapmazsan başka bir adamdan olacak çocuklarına harika bir anne olacak," diye fısıldadı.

Son iki gündür Laurelyn'i ailemle birlikteyken izledikten sonra yaptığım hatayı fark etmiştim. Onu oraya getirmemeliydim. Hepsi ona âşık oluyorlardı.

Kırk Birinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Arabayla Avalon'a geri dönüyorduk ve o sırada Jack Henry'nin ailesiyle geçirdiğim üç günden ne kadar keyif aldığımı düşünüyordum. Son yetmiş iki saati birbirimize çılgınlar gibi seviyormuşuz gibi rol yaparak geçirmiştik. Bu rolü oynamak öylesine kolaydı ki. Kendime rol yapıp yapmadığımı sormak zorunda kaldım.

Artık ailesinin yanında olmadığımız için eski halimize dönecek miyiz, yoksa bu romantik oyunu oynamaya devam edecek miyiz diye merak ediyordum. Alacağım yanıttan dolayı çok korkuyordum. Her iki yanıt da korkutuyordu beni.

Elime uzanıp tuttu ve başparmağıyla elimi okşadı. "Sessizsin."

Aklımdan neler geçtiğini anlatamazdım. Onu fena halde ürkütebilirdim. Öyle düşünüyordum. "Harika bir ailen var. Onlarla tanıştığıma çok mutlu oldum."

"Onlar da senin harika olduğunu düşünüyorlar. Özellikle de annem. Bizi birlikte gördü diye mutluluktan havalarda uçuyor." Elimi sıktı. "Onu mutlu etmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Kesinlikle büyük bir zevkti.

Arabada uyuya kaldım; üzüm bağına vardığımızda vakit geç olmuştu. Bayan Porcelli çoktan gitmişti ama ocağa bizim için bir hoş geldin yemeği bırakmıştı. Yemek ya da temizlik yapmak zoruma giden şeyler değildi ama itiraf etmem gerekirdi ki beş saatlik bir araba yolculuğundan sonra ev yemeği bulmak kesinlikle Jack Henry'yle birlikte yaşamanın getirdiği güzelliklerden biriydi.

Arabadan valizlerimizi alıp, mutfağa gelmeden önce çamaşır odasına koydu. Ne yemek var diye cam kâsenin kapağını açtım. Hımm, belki de tavuk güveci vardı. "Harika kokuyor. Akşam yemeği yemek için hazır mısın?"

Arkama geldiğini hissettim; elleri pamuklu elbisemin altına girdi. "Şu anda tatlı için hazırım."

Hımm... Ben de ona hazırdım.

Doğrudan öldürücü darbeyi yaptı, eli külotumun ön tarafına kaydı. "Jack Henry, daha kapıdan içeri yeni girdik." Ocağın üstündeki saate baktım. Henüz beşi çeyrek geçiyordu. Ya Bayan Porcelli hâlâ evde bir yerdeyse diye düşündüm.

Parmaklarıyla beni çileden çıkartırken, kulağıma "Bir hafta oldu," diye inledi.

"Hayır, üç gün oldu," dedim hatasını düzeltip, başımı arkaya, göğsüne yaslayarak. Ama aradan sadece üç dakika bile geçmiş olsa, onu yine de isteyebilirdim.

Önce bir parmağını, sonra bir tanesini daha içime soktu. "Elimde değil. Sanki içine son girdiğimden beri sonsuzluk geçmiş gibi."

Parmaklarını içime sokup çıkartırken, kaya gibi sert ereksiyonunu arkamda hissettim. Eli öyle bir pozisyondaydı ki, parmakları en can alıcı noktamı okşuyor, her hareketi beni orgazm olmaya yaklaştırıyordu.

"Benim için gel, Laurelyn, gelirken de ismimi söyle."

Artık elinin hareketlerine göre hareket ediyordum; doruk noktasına ulaşana dek ismini içimden defalarca söyledim. "Jack Henry," diye bağırdım o çok sevdiğim tanıdık sarsılışlarla.

Bir yırtılma sesi duyunca, ne yaptığını anladım. Parmakları külotumun lastiğinin etrafına dolandı ve ben ayaklarımı kaldırıp çıkartana dek aşağı çekti. "Tezgâha tutun. Yatak odasına kadar gidemeyeceğiz."

Önümdeki sert granit tezgâha tutundum, o da diziyle bacaklarımı araladı. Ellerini belime dolayıp beni biraz öne itince, tam istediği pozisyonda kaldım. Bacaklarımın arasındaki ıslaklıkta onu hissettim ki günlerdir hissettiği cinsel açlığı ortaya koyan sert bir hareketle içime girdi.

Bu ani müdahaleye bağırarak teki verdiğimde durdu ve "Fazla mı sert?" diye sordu.

Bu pozisyona alışmam sadece bir, iki saniye sürdü; sonrasında, daha fazlasını istedim ve onunla birlikte hareket etmeye başladım. "Hayır, sakın durma."

Çok geçmeden, ritimlerimiz birbirine uydu ve benim ismimi haykırana dek tekrar tekrar içime girip çıktı. O anda, doruk noktasına ulaştığını anladım. Hemen ardından ben de o noktaya vardım.

İki Hafta Sonra

Sabahın dördünde, aklımda şarkı sözleriyle uyandım. Neredeyse yataktan kalkıp piyanonun başına geçecektim ama bunu yapmadım. Jack Henry'nin yanında yatmaktan bir dakika bile mahrum kalmak istemiyordum.

O işe gittikten sonra, doğruca bütün sabah aklımdaki o melodiyi çalmak için piyanonun başına geçtim ve unutmayacağıma emin olduğum sözleri hatırlamaya gayret ettim.

Öykümü anlatan sözleri derhal bir kâğıda yazdım: Ben gittikten sonra yerimi kimin alacağını merak ettiğimi, onu çılgınlar gibi sevdiğim için gizliden gizliye benden ne kadar kalmamı istemesini dilediğimi yazdım. Ama bunu güçlükle yapabildim, çünkü elim, aklımdan son sürat geçen sözlerin hızına yetişmekte zorlanıyordu.

Sözleri müziğe oturttum ve melodiyi kulağa en güzel gelecek biçimde ayarladım. Nakaratın nasıl duyulacağını anlamak için parçanın anahtarını biraz yükselttim.

Şarkıyı söylerken, birisinin beni izlediği hissine kapıldım. Bayan Porcelli genellikle piyano çalışımı dinlediğinden, onu göreceğimi sanarak kapıya baktım ama orada başka birisi duruyordu: Margaret McLachlan.

Yüreğim ağzıma geldi. Henry'ye kötü bir şey olduğunu sandım, o da bakışlarımdaki korkuyu fark etti. "Sorun yok Laurelyn."

Deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmek ister gibi elimi kalbime götürdüm. Piyanonun başından kalktım, Margaret da yarı yolda beni kucakladı. "Jack Henry üzüm bağında. Onu çağırayım mı?"

"Hayır. Buraya onu görmeye gelmedim."

Bunu duyunca şaşırdım ve koltuğu işaret ettim. "Lütfen gelin, benimle oturun. Kahve içer miydiniz?"

"Hayır. Böyle iyiyim, teşekkür ederim." Margaret koltuğa, ben de karşısındaki sandalyenin ucuna oturdum. Sandalyenin ucunda oturmak da duruma gayet uygundu aslında, çünkü onu Avalon'a getirenin ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

"Özür dilerim, önceden aramam gerekirdi ama Jack Henry'ye sorsam telefon numaranı vermezdi. Zaten buraya seni görmeye geldiğimi bilmesini istemiyorum." İşte, bunu duymayı beklemiyordum. "Beni mi görmeye geldiniz?"

"Evet, Laurelyn. Burada iki hafta daha kalacağını biliyorum, sana bununla ilgili olarak söylemek istediğim bir şey var."

Popom yeri görmesin diye, sandalyenin minderini sıkıca kavradım. "Peki."

"Oğlumu çok iyi tanırım ve Jack Henry'nin seni sevdiğini biliyorum. Sana her baktığında, bunu gözlerinde görebiliyorum." Gördüğü aşk mıydı, yoksa oynadığımız oyunun parçası mıydı? "Aksi olsaydı, seni asla bizimle tanıştırmak için evimize getirmezdi. İnan bana. Bu, onun hafife aldığı bir konu değildir."

Gülümsüyordu. "Şimdi, son derece açık konuşan ve bir şeylere burnunu sokan bir anne gibi davranacağım. Oğlumu seviyor musun?"

Vay canına. Sorusu beni çok şaşırtmıştı ama yanıtı düşünmeme gerek kalmadan zaten biliyordum. Dikkatli davranmalı ve hislerimi hemen itiraf etmemeliydim ama içimden yanıtı haykırmak geçiyordu. "Evet. Jack Henry'yi çok seviyorum."

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı ve yanındaki mindere hafifçe vurdu. "Gel, yanıma otur."

Sandalyeden kalkıp dediğini yaptım. Bana dönüp ellerimi tuttu. "İnan bana, iki hafta sonra gitme vaktin yaklaşınca, inatçı bir keçi gibi davranacak. Kalbinden geçenleri ortaya sermeyi ve senden kalmanı istemeyecek ama gitmene izin verirse de kendisinden nefret edecek. Onu sevdiğin için, geri kalan vaktini neden senden kalmanı istemesi gerektiğini göstererek geçirmen gerek."

Çüş. Emin değildim ama Margaret Lachlan bana oğluyla resmen işi pişirmemi nasihat ediyordu. Bunu o güne dek yapmadığımı mı düşünüyordu?

Her şeyi açık açık anlatmadan nasıl anlaşmamızdan haberdar olmasını sağlayacaktım? "Birbirimizi sadece üç aydır tanıyoruz; bu yüzden, daha ilk başından ilişkimizin ciddi olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Onun bu konuda fikrini değiştirdiğini hiç sanmıyorum."

Ellerimi sıktı. "Tatlım, hangi konuda anlaştığınızın bir önemi yok. Birbirinizi seviyorsanız, her şey farklı olabilir. İnan bana. Başka hiçbir şeyin bir önemi yok. Fikrini değiştirmesi için azıcık oynaşmanın da hiçbir zararı olmaz."

Evet. Tamamıyla benim düşündüğümü ima ediyordu.

Kırk İkinci Bölüm

Jack McLachlan

Laurelyn'in gitmesine tamı tamına bir hafta kalmıştı. Bu süre çok kısaydı ve onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordum.

Avalon'daki işlerimi aksatıyordum, çünkü her dakikamı onunla geçirmek için can atıyordum. Ona doyamıyordum ve o sabah da durum farklı değildi. Evden çıktıktan bir saat sonra geri dönmemin sebebi de buydu.

Hâlâ uyuduğunu düşünerek yatak odasının kapısını açtım ama yatakta değildi. Sonra, duş sesinin geldiğini fark ettim. Belki de sessizce içeri girip yanına gidebilirdim.

Tam bunları düşünürken, Yatak odasından Kings of Leon'un *Sex on Fire* isimli şarkısının çaldığını duydum. Sesin nereden geldiğini bulmaya çalışırken, Laurelyn'in çantasında telefonunun çaldığını fark ettim. Çantayı açıp telefonu çıkardım ve belki evinde acil bir durum vardır diye kimin aradığına baktım. En azından, kendime nedenin bu olduğunu söyledim.

Arayan Blake Phillips'ti. Yine.

Ama bu sefer cevapsız bir arama mesajı değildi Laurelyn'in dudaklarını bir adamın yanağına dayamış bir fotoğrafı vardı. Mutlu bir çift gibi duruyorlardı. Birbirlerine âşık iki kişi gibi bile olabilirlerdi.

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Yanıt mı verecektim, yoksa sesli mesaja mı geçmesini bekleyecektim? En sonunda merakıma yenik düştüm. Telefona yanıt verdim ama ne diyeceğimi bile bilmiyordum, çünkü bu adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Telefonu kulağıma dayadım ve tek kelime etmeden konuşmasını bekledim. Bir saniye sonra da sesini duydum. Bir Amerikalıydı tabii. Öyle olacağını tahmin ediyordum zaten. "Laurelyn. Orada olduğunu biliyorum, nefes alıp verdiğini duyabiliyorum."

Sessiz kalmaya devam ettim, Laurelyn'in bu adamla arasında nasıl bir ilişki olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalıştım.

"Henüz konuşmaya hazır değilsen, lütfen beni dinle." Bekledim ve bir şey duyamadım. Hat kesildi diye düşünürken, adam konuşmaya devam etti: "Seni özlüyorum Laurie. Aramızda çok güzel bir şey vardı ve bunu yeniden yakalayabileceğimizi biliyorum. Bebeğim, bizi kimse bilmiyor. Mitch'i ve diğer çocukları müzik endüstrisinin stresinden biraz uzak kalmak istediğine dair ikna ettim ama sonsuza dek beklemezler. Bu albüm anlaşmasını yapabilmemiz için, Nashville'e geri gelmen gerek. Evine, bana geri dönmen gerek."

Blake Phillips'in hâlâ tam olarak kim olduğunu anlayamamıştım ama tablo biraz daha netleşmişti. Bu adam Laurelyn'in benden önceki sevgilisiydi ve onu üzen kişiydi.

"Laurie, beni özlediğini biliyorum."

Yeteri kadar dinlemiştim. "Laurelyn şu anda telefona gelemiyor."

Adam "Kimsiniz?" diye sormadan önce kısa bir sessizlik oldu.

"Ben Jack McLachlan. Laurelyn'in erkek arkadaşıyım, Avustralyalı erkek arkadaşıyım. Çünkü kendisi şu anda burada... Benimle birlikte Avustralya'da. Sizinle birlikte Nashville'de değil."

"En kısa zamanda Laurie'yle konuşmam gerek. Lütfen ona Blake'i aramasını söyleyin."

"Sizinle konuşmak istemiyor; kız arkadaşıma eski dangalak erkek arkadaşını aramasını söyleyeceğimi sanıyorsanız, çıldırmış olmalısınız. Umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır." Kapatma düğmesine bastım, çünkü konuşma bitmişti.

Laurelyn benimdi. Onun değil.

Telefonu kapattıktan sonra, Laurelyn'in o adamla çekilmiş fotoğraflarını ve benden önceki mutlu hayatının kanıtlarını incelemeye koyuldum. Bunları görmek çok huzursuzluk vericiydi, hatta üzücüydü.

Duş sesinin kesildiğini fark ettim ve Laurelyn'e bu adamla ilişkisine dair soru sorarken nasıl bir tavır takınmam gerektiğini düşündüm. Saçlarına sardığı havluyla banyodan çıktığında, yatağın kenarında oturuyordum. Çırılçıplaktı.

Beni görünce irkilip elleriyle bedenini örtmeye çalışırken, küçük bir kız gibi cıyakladı. Sonra, içeride bin yabancının değil benim olduğumu gördü ve ellerini çıplak bedeninden çekti. "Kahretsin, beni çok korkuttun. Bugün gelmeyeceksin sanıyordum."

"Gelmeyi düşünmüyordum ama bir şey almak için geri döndüm." Keşke dönmeseydim diye düşündüm. Hissettiklerim hoşuma gitmiyordu.

Laurelyn iç çamaşırı dolabına doğru yürürken gülümsedi. "Neler oluyor? Tuhaf davranıyorsun?"

Beyaz renkli dantelli bir külot giyip yukarı çekişini izledim. Külotun takımı olan sutyenin askılarını kollarından geçirdi ve göğüslerinin arasındaki kopçayı taktı.

Yeteri kadar düşündüğüme karar verdim. "Bana Blake Phillips'in kim olduğunu söyle."

Olduğu yerde kalakaldı, suratı kireç gibi kesildi. Sesi bir fısıltı gibi çıktı. "Bana neden bunu soruyorsun?"

O adamla ilgili bir sorudan bu denli etkilenmesi hoşuma gitmedi. "Çünkü sen duştayken o aradı."

Bana bakmamak için sutyenin, çekiştirmeye başladı. "Telefonuma yanıt mı verdin?"

"Evet, *Sex on Fire* melodisi dikkatimi çekti doğrusu. Telefona yanıt verdim, çünkü kahrolası Blake Phillips'in kim olduğunu ve senden ne istediğini merak ettim."

Boş boş bana baktı. Gözü dönmüş bir mağara adamı gibi davrandığım için mi, yoksa bana söylemek istemediği için mi sessizliğini koruduğunu bilemedim. "Buna alışık değilim Laurelyn. Daha önceki ilişkilerimi biliyorsun. Her şeyi biliyorsun! Bunun benim için ne kadar farklı bir durum olduğunu ve senin hayatın hakkında ne kadar az şey bildiğimi de biliyorsun. O adamın senin için ne ifade ettiğini bilmek istiyorum."

Bana söyleyeceğini hissettim ve o anda büyük bir korkuya kapıldım. Belki de bu duymak istemeyeceğim bir şeydi ama artık çok geçti. "Albüm yapımcımdı."

Cep telefonunu yatağa fırlatıp, sevgi dolu fotoğraflarını görmesini sağladım. "Albüm aşamasında, Blake ve ben birlikte çok vakit geçirdik. Her şey arka arkaya geldi ve görüşmeye başladık. Temsil ettiği bir kişiyle birlikte görülmesinin doğru olmayacağını söyleyince ona inandım. Bana gayet mantıklı bir fikir gibi geldi, o yüzden de ilişkimizi kariyerlerimizi korumak için gizledik. Ama daha sonradan evli ve üç çocuklu olduğu için ilişkimizi gizledi-

ğini öğrendim. Yıkıldım. Her şeyi yüzüstü bıraktım. Onu. Albüm anlaşmasını. Uğruna çok çalıştığım müzik kariyerimi. Her şeyi."

Bunları duyunca, o adamdan daha da çok nefret ettim. "Ne zaman sona erdi?"

"Aralık başında." Yani, Laurelyn buraya gelmeden sadece birkaç hafta önce. O adama âşıksa, bu süre onu unutması için yeterli değildi.

"Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Üç ay." Neredeyse ikimizin birlikte geçirdiği süre kadar.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "Onu seviyor musun?"

Hemen yanıt vermeyince, boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Sevdiğimi düşündüğüm bir zaman oldu ama bu, gerçekleri bilmeden önceydi." Bana uzanmasını ve güven vermek için bana dokunmasını istedim ama bunu yapmadı. "Bir yalanı seviyordum ve gerçekler ona karşı tüm hislerimi paramparça etti."

Başımı kaldırıp ona bakmak istedim ama yapamadım. Göreceğim şey beni korkuttu. "Yani, artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Hayır. Bir yalanı sevemem; biz bundan ibarettik." Sözleri beni bir anda kendime getirdi. Ben de ondan yalana dayalı bir ilişki istememiş miydim? O adam Laurelyn'i pis sırrı olsun diye ikna etmişti, ben de ortaya çıkıp ondan benim pis sırrım olmasını istemiştim.

Başımı kaldırdığımda, önümde durduğunu gördüm ama gözlerimin içine bakmadı. İşte, o zaman anladım. Ben de Blake Phillips gibi pisliğin tekiydim.

Yataktan aşağı kayıp dizlerimin üstüne çöktüm ve kollarımı bacaklarına doladım. "Sana hak ettiğin gibi davranmadığım için çok özür dilerim Laurelyn."

Elleriyle saçlarımı okşadı. "Neden söz ediyorsun? Bana asla kötü davranmadın. Hatta beni çok şımarttığını söyleyebilirim."

Dizlerimin üstünden kalkmadan gözlerine baktım. "Senden yalanlara dayalı bir ilişki istedim. Babam hastalandığında sana ihtiyacım olduğuna karar verene dek, seni tüm dünyadan gizledim. Ben o adamdan daha iyi değilim."

Kırk Üçüncü Bölüm

Laurelyn Prescott

Jack Henry önümde dizlerinin üstüne çökmüş, doğru olmayan şeylerden söz ediyordu. Suratını karnıma dayayınca, ben de parmaklarımı saçlarına doladım. "Hayır, bunlar doğru değil. Kendini onunla kıyaslama bile."

Ellerini tutup çekiştirdim. "Haydi, kalk oradan."

Ayağa kalkıp suratıma baktı. "Çok özür dilerim."

Ne demek istediğini anlayamıyordum. "Yeter artık. Sen beni asla onun gibi üzmedin."

Başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşadı. "Tüm o gizlilik için, gerçek beni yeterince tanıyamayacak kadar önemsizmişsin gibi davrandığım için özür dilerim. Ama en çok da seni defalarca becerdiğim ama bir kez olsun sevişmediğim için üzgünüm."

Başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildiğinde ağladığımı fark ettim. "Lütfen, ağlama. Seni gözyaşlarına boğan kişi olmayı asla istemem."

Eğilip beni şefkatle öptü. Dudaklarımı araladığımda, dilini ağzıma soktu ve tanıdık ama yine de farklı bir zevk veren bir valsle karşılaştı.

O güne dek defalarca öpüşmüştük. Her zaman ateşli ve istekli bir biçimde yapmıştık bunu ama bu seferki tamamıyla farklıydı. Bana ilişkimiz için düşündüğü her şeyi anlatan ama dile getirmediği ya da dile getiremediği her şeyi söylüyordu.

Jack Henry beni umursuyordu. Öpücükleri bunu söylemiyor olsaydı bile dokunuşu bunu anlatıyordu. Çok şefkatli davranıyordu. Bana çok değerli, narin bir hazineymişim gibi davranıyordu.

Yatağa geçtik ve dudakları çenemden boynuma doğru hafif öpücükler kondurmaya başladı. Ağzı aşağı doğru inmeye devam ederken, tek elini sutyenimden içeri sokup göğüs ucumu tuttu. Göğüs ucumu okşadı ve sutyenimi aşağı çekip göğsümü ağzına almadan önce taş gibi sertleştirdi.

Dilinin hassas göğüs ucumda bıraktığı hisse bayılıyordum. Öylesine güzel bir histi ki, parmaklarımı saçlarına doladığımda, ağzımdan inlemeyle karışık ismi çıkıverdi.

Ağzını göğsümden çektiğinde, sutyenimin kopçasını açtı ve beni o dantel tuzaktan kurtardı. Gömleğinin karın kısmını tutup yukarı çektim, çünkü tenini tenimde hissetmek istiyordum. Gömleğini boyun kısmından tutup tek hamlede çıkardı, sonra başını eğdi ve diğer göğüs ucumu ağzına aldı.

Bedenimin neresine dokunduğu önemli değildi. Her dokunuşu doğrudan bacaklarımın arasına bir heyecan dalgası yolluyor, onu arzuladığım için ıslanıyordum.

Dudakları karnımdan aşağı ilerledi, sonra kalçalarıma kadar gitti. Kalçalarımdaki kemikleri ve arasındaki her şeyi öptükten sonra, külotumun lastiğini çekip burnunu bacaklarımın arasına dayadı. Derin derin kokumu çektiğini duydum. "Hımm, çok güzel kokuyorsun."

Bacaklarımın arasına eğilip, külotumun lastiği tuttu ve ben kalçalarımı öne çıkarırken aşağı çekti. Dantelli çamaşırı çıkarmak için ayaklarımı yataktan kaldırdı, sonra

da külotu yerde duran gömleğinin yanına fırlattı. Sutyenimi omuzlarımdan sıyırmak için doğruldum ve yerde duran giysilerin üstüne attım.

Bacaklarımın arasına eğildiğinde çırılçıplaktım. Avucunu göğsüme, iki göğsümün arasına dayadı ve yavaşça aşağı indirdi. "Tam manasıyla kusursuzsun. Çok güzelsin."

Çok tatlı davranıyordu ama dediklerini düşünmeden edemiyordum. Blake gibi olduğunu düşünüyordu.

Bunu düşününce, aklıma eski erkek arkadaşım geldi. Onu düşünmek bile istemediğim için, sanki zihnimdeki görüntüsünü örtebilirmişim gibi elimle gözlerimi kapattım.

Jack Henry aklımın başka bir yere gittiğini derhal fark edip elime uzandı. "Bana bak, Laurelyn. Onu bu işin dışında bırak. Sadece beni düşün." Onun için gözlerimi açtım. Başını kaldırırken, sağ dizimin iç kısmını öptü. "Beni gör." Bacağımın biraz üst kısmını öptü. "Burada, benimle birlikte kal."

Başımı yastıkta arkaya atıp inledim, çünkü ne yapmak üzere olduğunu biliyordum.

Dilini düzleştirip doğrudan bacak aramı yaladı. "Ahhh!" diye inledim. Ağzının içimde olmasının verdiği hazzı hiçbir şey vermiyordu. Beni birkaç kere daha yalayınca, bir orgazmın yaklaştığımı hissettim. Beni doruk noktasına ulaştırması uzun sürmeyecekti. Nefes alıp verişim hızlandığında alt dudağımı ısırdım ve Jack Henry dilini ağır ağır, beni işkence edecek bir ritimle oynatırken, dalgaların hızla yüzeye çıktığını hissettim.

"Hımm, tadına bayılıyorum." Bu sözleri beni sarıp sarmaladı; sonra, dilini dikleştirip içime sokup çıkarmaya, üst duvarımdaki o hassas noktaya dokundurmaya başladı. Başımı yastıktan kaldırınca, onu bacaklarımın arasında

gördüm ve bu manzara hızla ve şiddetle orgazma ulaşmama neden oldu. Kesik kesik nefes alıp saçlarını fazlasıyla sertçe çekerken kontrolü elden kaybetmiştim. "Ahh, Jack Henry!"

Kalçalarımı ağzına daha da yaklaşabilmek için kaldırdım. İçimde, ta derinlerde kasılmaların bir çığ gibi büyüdüğünü hissederken, saçlarını çektim. Birden, bedenim kaskatı kesildi ve Jack Henry beni kendimden alırken, sırtımı gerip bir kavis oluşturdum.

Orgazm sona erdiğinde, soluklanmak için başımı tekrar yastığa dayadım ve orgazm sonrası minik kasılmaları hissettim. Bedenimde yukarı doğru ilerledi ve öpücükler kondurarak üstüme çıktı. Tenimde kotunun sert kumaşını hissedince, belden aşağısın hâlâ çıplak olmadığını hatırladım.

Kotunun düğmesine uzandım, fermuarını aşağı çekmeden önce kendime çektim. Onu okşayabilmek için elimi külotunun içine soktum. "Seni içimde istiyorum."

"Benim kadar istiyor olamazsın." Yataktan yana kayarak kalktı; bu süre boyunca gözlerimi bir an olsun muhteşem bedeninden ayırmadım. Ayakkabılarını fırlatırcasına çıkarışını, kotunu ve şortunu aynı anda çıkartışını ve ereksiyonunun ortaya çıkışını izledim.

Bu sefer her zamanki gibi şifonyere gitmedi; onun yerine, yatağa girdi. Bedenini bacaklarımın arasına indirdi ve gözlerimin içine baktı. Aramızdaki her şey farklıydı. Gözlerimiz ağızlarımızın bozmaya cüret edemediği sessiz bir konuşma yapıyordu. Sözcükler olmadan benden istediği şeyi anlayabiliyordum. Daha yakın olmak istiyordu. Tenimiz birbirine değsin, arada başka bir şey olmasın istiyordu.

Kendime ikimiz de istediğimiz takdirde prezervatif takmamanın sorumsuzluk olmadığını söyledim. Her iki

miz de temizdik ve güvenilir bir biçimde doğum kontrol hapı aldığım için hamilelik riski de neredeyse sıfırdı.

Penisini ıslak kasıklarıma dayadığında yutkundu ve yanıtımı bekledi. Bedenime girmeden önce benden bu şekilde izin isterdi. Bu izni ona kalçalarımı kaldırarak verdim. İçime girdi ve gözlerimi yumup "Laurelyn, beni harika hissettiriyorsun," diye fısıldadı.

Düzenli ve yavaş bir biçime içime girip çıkarken, kaslarımı sıktım. Jack Henry'nin korumasız bir biçimde ilk kez içimde oluşunun keyfini çıkardım. Güzel suratının tepemde dans edişini izlerken, hayatımda hiç kimseye o denli yakın olmadığımı hissettim. Asla.

Bir bakireymişim gibi, son derece nazik bir biçimde hareket ediyordu. Ona karşı hissettiğim sevgi öylesine inanılmazdı ki, yanaklarımdan aşağı ılık gözyaşları süzülmeye başladığında, hissettiğim sevgiyi sahiplendim. Jack Henry McLachlan'ı seviyordum.

Kalplerimiz birbirine değiyordu, bedenlerimiz onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi anlayamayacağımız kadar içe içeydi.

"Gelmek üzereyim, içine boşalmak istiyorum." Konuşurken hareket etmeye devam etti; bacaklarımı beline sardım, zihnimin sözcüklerinin verdiği hazla döndüğünü hissettim. Onun, benim ve birbirimiz için kim olduğumuzu unuttum.

Bende bir iz bırakmasını, bana sahip olmasını istiyordum. Bacaklarımı etrafına dolayıp sıktım. Denese bile, bacaklarımdan kurtulamadı. "Seni istiyorum."

İçime daha sert girdi. Suratını boynuma gömdüğü için göremiyordum ama yaklaşmıştı. İçimi bir parçasıyla doldurmak üzere olduğunu biliyordum.

O anda, Blake'in artık geçmişte kaldığını, Jack Henry'nin şimdiki zamanım olduğunu ve bu beni son derece mutlu etse de, onu geleceğim olarak da istediğimi anladım. İçimde yarattığı hisler ve duygular ona karşı hissettiklerimi gizlememi imkânsız kılıyordu. Kollarımı sırtına doladım ve o inleyip içime boşalırken, bacaklarımı daha da sıktım.

"Seni seviyorum Jack Henry," diye fısıldadım kulağına içime boşalırken.

Jack Henry McLachlan'ı seviyordum. Bunu ona da söylemiştim. Ama bu sözcükler ağzımdan çıkarken bile pişman oldum. Benden duymak istediği aşk sözcükleri değildi. Bana karşı aynı hisleri beslemiyordu. Aramızdaki anlaşmayı yaparken, bu tür bir şey istemiyordu ve onu sevdiğimi söyleyerek muhtemelen geri kalan vaktimizi mahvetmiştim.

Çok ama çok aptal bir kadındım.

Suratı hâlâ boynuma gömülü olduğundan surat ifadesini göremiyordum. Görmek de istemiyordum. Saçlarımın arasına derin derin nefes alıp verdiğini hissediyordum. Sanırım, o anda nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden, işini kolaylaştırdım.

"Kalkacağım." Gözlerine bakmadan onu üstümden ittim ve giyinebilsin söylediklerime yanıt vermek zorunda hissetmesin diye hızla banyoya girdim.

İşten eve geldiğinde, gitmemi isteyecek mi diye merak ettim. Sırtımı kapıya yasladım, gözyaşlarımın sicim gibi aktığı suratımı ellerimin arasına aldım. Belki de onu bu zahmetten kurtarmalı ve kendiliğimden çekip gitmeliydim.

Kırk Dördüncü Bölüm

Jack McLachlan

Sırt üstü uzanıp gözlerimi tavana diktim. Tanrı belamı versin diye düşündüm kaçtığım için. Laurelyn beni seviyordu. Bunu duymayı hiç ummuyordum. Bu konuda ne hissettiğimden pek emin değildim.

Vaktimiz hızla azalıyordu ve o gittikten sonra nasıl hissedeceğimi düşünüp duruyordum. İtiraf etmem gerekirdi ki, bunlar daha önceden asla hissetmediğim şeylerdi. Geçmişte hiçbir partnerime bağlanmamıştım ama daha en başından Laurelyn'le ilgili her şeyin farklı olduğunu biliyordum. Benim için bir anlam ifade ediyordu, hem de daha önceki kadınlardan çok daha fazla; ama bu aşk mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Bir yanım Laurelyn'in gitmesini istiyordu; böylece, eski hayatıma devam edebilirdim. Ama bir başka yanım, sonsuza dek benimle kalmasını yalvarmayı arzuluyordu. Ne kadar denesem de, hangi hissin daha güçlü olduğunu anlayamıyordum.

Gideceğini düşündüğümde, göğsümde kuvvetli bir sızı hissediyordum. Aşk böyle bir şey miydi? Daha önceden öyle düşünmemiştim ama beni sevdiğini söylediğinde, kafam her zamankinden de çok karışmıştı.

Yatağın kenarına oturdum ve banyodan çıktığında ne söyleyeceğimi düşündüm. Aradan birkaç dakika geçince, ben odadayken dışarı çıkmaya niyeti olmadığını anladım.

Kapıyı tıklattım. "Laurelyn, dışarı çıkar mısın? Biraz konuşalım."

"Gerçekten bunu istemiyorum. Lütfen, bunu bana yaptırma." Sesi nezleymiş gibi çıktığı için, ağladığını anladım. Buna dayanamazdım, çünkü onu ağlatan değil, gözyaşlarını silen kişi olmak istiyordum.

"Bence gerçekten de konuşmalıyız." Kapının kilitli olduğunu bildiğim halde kolu çevirdim. "Lütfen, dışarı çık."

Kapının kilidini açtığını duyduğumda bir, iki dakika daha geçmişti. Kapıyı bir havluya sarılı vaziyette, benimle göz göze gelmemek için yere bakarak açtı. Gözlerine bakabilmek için uzanıp çenesini yukarı kaldırdım ama gözlerini yumup bunu yapmamı engelledi.

Konuşabilmemiz için dışarı çıkmasını istemiştim ama artık ne demem gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ona karşı gerçek bir şey hissediyordum ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Onu sevdiğimi söyleyemediğim için, bunu göstermeye karar verdim.

Havluyu kollarının altından çözdüm ve yere bıraktım. Kollarını omuzlarıma koyup onu kucakladım. "Bacaklarını etrafıma sar."

Ellerimi kalçalarının altına koyup onu yatağa taşıdım. Sonra, yanlamasına yatağa yatırdım ve ellerimle dizlerimin üstüne çöküp üstüne çıktım. Elimle çenesini tuttum. "Bana bak Laurelyn."

Tereddütle gözlerini açtı ve bana baktı. Şakaklarından yaşlar akmaya başlayınca, eğilip onları öperek dindirmeye çalıştım. İçimden keşke onu sevdiğimi söyleyebilseydim diye geçirdim.

Ona kalbimi veremezdim ama yine de verebileceğim bir şey vardı.

Elimi aşağı kaydırınca, bacaklarının iç kısmının sıvımla kaplı olduğunu fark ettim. Parmaklarımı bedeninde bir iz bırakmak istermiş gibi ıslak yerlerine sürüp ovaladım. Onda bir parçamı bırakmayı ne kadar çok istediğimi fark edince şok geçirdim. O parçayı içinde bırakmayı istiyordum.

O bana aitti; en azından, kısa bir süre daha benimdi.

İçine yavaşça girdim ve birkaç saniye içinde, kalçalarının benimkilere uygun hareket etmeye başladığını hissettim. Nazik davranmak istiyordum, çünkü onunla sevişmek yeni bir şeydi. Bunun üstümde yarattığı etkiyi seviyordum ama onun aklında başka bir şey vardı. Kalçalarını kullanarak, içine girip çıkarken daha hızlı hareket etmemi sağladı. Beni üstüne çekmek için ensemi tuttu ve "Daha sert!" diye fısıldadı. İstediğini yaptım, kaslarının gerildiğini hissettiğimde de ben de doruk noktasına ulaştım. Son bir kez sertçe içine girdim ve patladım.

İçine boşalarak ne yapıyordum?

Saçlarını suratından ittim ve bana baktığını gördüm. "İyi miyiz?" diye sorduğunda, gözlerindeki korku dolu ifadeyi gördüm.

Başımı eğip hafifçe dudaklarını öptüm. "Şahaneyiz." Ona bir Eskimo öpücüğü verip saate bakmak için doğruldum. Kahretsin! Derhal işe geri dönmeliydim.

Beni izlerken giyindim. Ayakkabılarımı giymek için yatağın kenarına oturduğumda, yatakta sürünerek yanıma geldi ve kollarını belime doladı. Başımı arkaya, onunkine yasladım. "Bu hızla asla işe geri dönemeyeceğim."

"Seni bir dakika sonra bırakacağım. Sadece bu anın tadını biraz daha çıkarmak istiyorum."

Neden anın tadını çıkaracaktı? Onu sevdiğimi söylemedim diye gidecek miydi yoksa?

Hızla arkamı dönüp onu yatağa yatırdım. Bedenimin ağırlığıyla onu yatağa hapsettim, kollarını başının üstüne kaldırdım. "Beni terk mi edeceksin?" diye sorarken, gözlerine baktım. Yutkundu ve yanıt vermedi. "Öğleden sonra eve geldiğimde, sakın burada olmamazlık gibi bir şey yapma. Seni bulur, bir mağara adamı gibi saçlarından sürükleyerek geri getiririm."

Suratında bir gülümseme belirdiğini görünce, gitmeden önce onu son bir kez daha öpmeden edemedim. "Bu sabah işten geri kaldığım için, muhtemelen biraz daha geç gelirim. Gece geldiğimde burada ol."

Kollarını hâlâ başının üstünde tutuyordum. "Tamam."

"Bana söz ver." Söz vermesinin ne anlamı olduğundan emin değildim. Gitmek istiyorsa gidecekti.

"Söz veriyorum."

İçimden bir ses, çekip gideceğini söylüyordu, o yüzden de söz verip vermemesinin bir anlamı yoktu. Gitmeyi kafasına koyduysa gidecekti; bu nedenle, o gün ondan uzak kalmak benim için kolay olmayacaktı. Eve geri dönüp onu orada bulmadıkça, zihnim rahat etmeyecekti.

Laurelyn'e on beşinci mesajımı yollayıp yanıt beklemeye koyuldum. Muhtemelen onu sinir ediyordum ama bir sonraki hafta evine geri dönene dek ne kadar çok benimle kalmasını istediğimi anlamasını istiyordum.

Yanıtı gelince telefonum bipledi.

Buradayım, seni bekliyorum!

Biraz rahatladım, çünkü kaçmak üzere olan bir kadının yanıtı gibi değildi.

Eve geri dönünce, onu görebilmek için neredeyse kapıdan içeri koşacaktım. Gitmediğinin kanıtını bir an önce görmek istiyordum. "Laurelyn, neredesin?"

"Mutfaktayım." Derin bir oh çektim. O anda hissettiğim aynen buydu. Tekrar nefes alabildiğimi hissettim.

Mutfağa girdiğimde, onu ocağın başında gördüm. "Bayan Porcelli'ye erken gitmesini söyledim, çünkü sana ben yemek pişirmek istedim. Umarım bir sakıncası yoktur."

Arkasından kollarımı beline doladım. Boynunu öpüp, omzunun üstünden ne pişirdiğine baktım. Hımm. Lazanya mı? En sevdiğim yemekti. Bunu bilip bilmediğini merak ettim. Yaş gününde Auckland'daki İtalyan restoranında yediğimiz yemek geldi aklıma. "Harika kokuyor."

"Lazanyamın erkekleri dizlerinin üstüne çöktürttüğü herkes tarafından bilinir."

"Bebeğim, beni dizlerimin üstüne çöktürmek için yemek gerekmiyor."

Bana dönüp kollarını omuzlarıma doladı. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Güzel, çünkü dizlerinin üstündeki halini seviyorum."

Ağzından bu sözler çıkar çıkmaz, o sabahı hatırladığını anladım. Blake Phillips'le ilgili o hassas konuşmadan sonra, konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar verdim. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

Her ikimiz de ne yapmaya çalıştığımı biliyorduk ama Laurelyn istifini bozmadı. "Sanki ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Mutfakta o kadar da beceriksiz sayılmam. Bir sabah sana kahvaltı hazırladığımı bile hatırlıyorum."

"Krem peynirli simit kahvaltı hazırlamak sayılır mı

bilmiyorum ama olsun... Yardıma gerek yok. Neden bize bir şişe şarap seçmiyorsun?"

Mahzene inip bir merlot seçtim. Eve geri yürürken, dalgın dalgın *Private Dancer* isimli şarkıyı mırıldandığımı fark ettim. Kahretsin, Laurelyn sürekli olarak aklımdaydı; bilinçli olarak düşünmediğimde, bilinçdışımdaydı.

Şarap mahzeninden geri döndüğümde, birisiyle konuştuğunu duydum. Mutfağa girdiğimde, arkasına bakınca beni gördü. Üzgün gözüktüğü için, onun aradığını anladım. Adam yine aramıştı.

Telefonu elinden alıp kapatma düğmesine bastım. "Bir daha o adamın telefonlarına yanıt verme. Seni üzüyor ve geriye kalan kısa vaktimizi onu düşünerek geçirmeni istemiyorum. Beni düşünmeni istiyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Onu öpmek için kendime çektiğimde, adamın aradığını, ismini, suratını unutmasını istiyordum. "Yemekte onu düşünmemeyi başarabilir misin, yoksa seni yatağa götürüp onu unutman için bir neden mi vereyim?"

"Beni yatağa götürmen fikrine bayıldım ama onu unuttum bile. Beni öptüğün anda, aklımdan uçup gitti."

"Güzel."

Yemek yerken, mum ışığının Laurelyn'in suratında nasıl dans ettiğini izledim. Tanrım, gittiğinde onu çok özleyecektim.

Onu izlediğimi fark edince, suratına bir gülümseme yayıldı. "Ne düşünüyorsun?"

Elini tutup sıktım. "Sen geri döndükten sonra ne yapacağımı düşünüp duruyorum. Kahretsin, seni çok özleyeceğim."

Elini geri çekip masayı toparlamaya başladı. Bakışla-

rını benden kaçırıyordu. "Diğer zamanlarda ne yaptıysan onu yapacaksın. Bir sonraki kasabaya geçip on dört numarayı arayacaksın."

Ama ben on üç numaranın ötesinde kimsenin olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Kırk Beşinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Vakit gelmişti. O gün gidecektim ama Jack Henry bunu bilmiyordu. Daha yirmi saatimiz olduğunu sanıyordu. Neden ona yalan söylemiştim? Çünkü ben hiç hazır olmadığım halde, sonsuza dek gidişimi izlerken gayet iyi olmasına tahammül edemezdim.

Yanımda uyuyordu. Ağır ve derin derin nefes alıyordu; her nefes arasında da hafif horulduyordu. Nefes alıp veriş döngüsü öyleydi ve üç ay yanında yattıktan sonra, nasıl olduğunu biliyordum. Bekliyordum. Seviyordum. Eve dönüp de kendi yatağımda yattığımda ne hissedeceğimi bilemiyordum ama en azından döndükten sonra, bu yanına sahip olacaktım.

İşim bittikten sora, odanın köşesindeki sandalyeye oturup cep telefonumdaki resimlerimize baktım. Birlikte çekilmiş pozlarımızı sevmiştim. Onları da silmemeye karar verdim ve ikimizin de telefonlarını sessize alıp fotoğrafları teker teker kendi özel cep telefonuma yolladım. Bunu yaptığımı asla bilemezdi; anlasa bile ne yapacaktı ki? Ben dokuz bin mil ötede olacaktım.

Bütün fotoğrafları kendi telefonuma yolladıktan sonra, oturup âşık olduğum adamı izledim. Orada ne kadar süre

oturup onu izlediğimi bilmiyorum. Sadece o geceden sonra bunu bir daha yapamayacağımı biliyordum.

Saatin üstünde parıldayan zamanı görünce içimden lanet okudum: 4:36. Asla gelmeyeceğini düşündüğüm zamanın geldiğini fark ettim. İki tarafı da yanan mumun alevleri o sabah ortada buluşacaktı. Jack Henry'yle geçirdiğim üç ay üç saatten az bir zamana inmişti ve sona ermek üzereydi.

Bacaklarımı karnıma çekip, ağlamaya başladığımda kollarımla sardım. Boğuk kontrolsüz hıçkırıklarım duyulmasın diye, ellerimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Yatakta döndüğünü duyunca da beni duymasın diye ellerimi sertçe ağzıma bastırdım ama yine de duydu: "Hey, orada ne işin var?"

İçime derin bir nefes çekince, göğsümün titrediğini hissettim. Köşede oturduğum yerde, banyodan sızan ışığın en az vurduğu yerdi; o yüzden de karanlıkta suratımı göremezdi. Burnumun tıkalı olduğunu gizlemeye çalışarak konuştum, çünkü ağladığım için sesimin tuhaf çıkacağını biliyordum. "Gittikten sonra unutmak istemediğim her şeyi ezberlemeye çalışıyorum."

İşte. Söylemiştim. Yokmuş gibi davrandığımız gerçek buydu. Gidecek olmamla ilgili olarak ona konuşma fırsatı vermiştim. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Lütfen.

Ama hiçbir şey demedi. "Yatağa geri gel."

"Tamam, sadece bir dakika banyoya gitmem gerek."

Suratıma soğuk su çarpıp, gözlerimin üstünde ıslak havlu tuttum ama bunların sabah işe giderken ağladığımı anlamasın diye yaptığım halde işe yaramayacağını biliyordum. Ağladığımı anlayacaktı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yatağa yanına gidince, ona sokulup başımı göğsüne

yasladım. Kolunu üstüme attı, omzumdan dirseğime kadar kolumu okşadı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Öyle değilmiş gibi hissediyorum."

Haklıydı. Bu durumla ilgili hiçbir şey yolunda değildi. Ama bunu ona söyleyemediğim için, hissetirebilecek bir hareket yaptım. Önce bir bacağımı üstüne attım, sonra üstüne çıktım. Onu öpmek için eğildiğimde, bedenim onunkini kaplıyordu.

Daha önceki sevişmemizden sonra giyinmemiştik. Üstünde bir ileri bir geri giderken, ereksiyonunun giderek serleştiğini hissettim. Niyetim onu ve kendimi biraz çileden çıkartmaktı ama içime kusursuz bir biçimde girebileceği bir açıda olduğunu fark ettim. Onu azıcık içime aldım ama bir yandan da tamamıyla içime girmesi için can atıyordum.

Önceki hafta onu sevdiğimi söylediğim gün ilk kez prezervatif kullanmamıştık ve kendimi hiç o kadar iyi hissetmemiştim. Kendimi ona çok yakın hissetmiştim ve bunu yine istiyordum. Son bir kez.

Elleri kalçalarımdaydı ve beni geri itmiyordu; bu yüzden, onu biraz daha içime aldım. "Laurelyn..."

"Durmamı istiyor musun?"

Hemen yanıt vermedi. "Hayır. Asla durmanı istemiyorum."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve onu tamamıyla içime almak için dayanak olarak kullandım. Seni o kadar çok seviyorum ki Jack Henry.

İnlediğini duyduğum anda, daha da tahrik oldum. Onu doruk noktasına ulaştıran kişinin ben olduğunu bilmek, hayatta hiç tatmadığım bir keyif veriyordu bana.

Her aşağı kaydığımda, dudaklarını geriyordu. "Ah, harika bir his bu Laurelyn."

Bana kalsa, bunu her gün yapardım ama seçeneğim yoktu. Seçenekler ona aitti. Beni göndermeyi tercih etmişti.

Elleri kalçalarımdaydı ve ellerinin altında daha hızlı gitmem için beni teşvik ediyordu. "Gelmek üzereyim Laurelyn." Parmak uçlarını tenime geçiriyordu. "İçine gelebilir miyim?"

"Evet."

Parmak uçları kalçalarımın etrafına kapandı ve beni sertçe kendisine çekti. Ardından hep ismim geldiği için o çok sevdiğim orgazm sesini duydum. "Ahh, Laurelyn."

İçimde titrediğini hissettim ve beni bir parçasıyla doldurduğunu anladım.

Kalçalarımı bıraktığında, göğsüne düştüm; o da beni kollarıyla sardı. "Tanrım, seni çok özleyeceğim."

İşte. Beni yollayacağının resmi ifadesi buydu. Artık benden kalmamı isteyeceği umudunu yitirmiştim ve gözyaşlarımın aktığını hissedebiliyordum. Ama neyse ki banyodan çıktığımda ışığı kapatmıştım; yani, suratımı göremezdi. Ayrıca, bana sarıldığı zaman suratında var olmayan sevgi ifadesini de ben görmeyecektim.

Yaşların yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Bu da ne?" Elini suratıma götürünce, ıslaklığı hissetti. "Ağlıyor musun?"

"Hayır." Evet.

"Ağlıyorsun. Sorun nedir? Canını mı yaktım?" Üstünde olduğum halde, yatakta yana kaydı. Şifonyerin üstündeki lambaya uzandığını hissedince, onu durdurmak için kolunu tuttum.

"Hayır, incinmiş falan değilim." Evet incindim ama senin düşündüğün gibi değil.

Lambayı açmayı tekrar denemesin diye parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Neden ağladığımı ona anlatmayı istemiyordum.

Bu konuda başka bir şey demeyince, ben de demedim. Sonraki iki saati başımı Jack Henry'nin göğsüne yaslamış vaziyette geçirdim. Kalp atışlarını dinliyordum... Bu da bir daha asla duyamayacağım bir şeydi.

Başımın tepesini öptü. "Hımm. İşe gitmek için hazırlanmazsam geç kalacağım. Kovulmak istemem doğrusu."

"Evet, amma da gaddar bir patronun var." Güldüm ama sesimin ne kadar suni çıktığını ben bile fark etmiştim.

Güneş doğmuştu, Jack Henry'nin odada banyoya doğru çırılçıplak yürüyüşünü izleyebiliyordum. Kahretsin, onu her sabah görmeyi kesinlikle özleyecektim.

İşe gitmek için hazır olduğunda, yatağında olduğum sabahlardaki gibi beni öpmek için yanıma geldi ama bu sefer daha farklıydı. "Öğleden sonra görüşürüz, bebeğim."

Onu son kez görüyormuşum gibi öptüm. Öyle olacaktı. Ona sıkıca sarıldım. Bu, son öpüşmemizdi. Son sarılışımızdı. Her şeyin sonuydu.

"Beni sanki bir daha görmeyecekmişsin gibi sıkıyorsun." Ne o, aklımı mı okuyorsun yoksa? Bazen bundan şüpheleniyordum. Alnımdan öptü. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Evet der gibi başımı salladım, çünkü kendimi sıkıyordum. Gözyaşlarım boşalmak üzereydi ama kendimi biraz daha tutmak zorundaydım.

"Bu gece özel bir şey yapabilelim diye erkenden gelmeye çalışacağım."

Tamam. O anda gelmişti işte.

Odadan çıkarken, Jack Henry'nin sonsuza dek hayatımdan çıkışını da izliyordum. Her şey o anda kafama dank etti. Bitmişti. Sonsuza dek bitmişti.

Kırk Altıncı Bölüm

Jack McLachlan

Saat on ikide artık paydos etmeye karar verdim, çünkü hiçbir iş yapamaz haldeydim. Aklımda bir tek Laurelyn ve ertesi gün hayatımdan nasıl çıkacağı vardı. Beni sevdiğini söylediğinden beri, bir haftadır bunu düşünüyordum.

Hayatımın en kısa üç ayını geçirmiştim. Göğsüm resmen onu bir daha göremeyecek olmam yüzünden sıkışıyordu. Üç ay için anlaşmıştık, vaktimiz dolmuştu. Ona hayatının en güzel üç ayını yaşatacağıma söz vermiştim ama bunu yapamadığımı düşündüğüne kalıbımı basabilirdim.

Hayatının en güzel üç ayını yaşaymış kişi ben olmuştum ve bundan daha güzelini yaşama umudum da kalmamıştı.

Gitmesine izin veremeyecek kadar çok seviyordum onu ve bunu ona derhal söylemeliydim.

"Harold, günün geri kalanında burada olmayacağım."

"Peki, efendim. İyi günler dilerim."

Birkaç dakika içinde eve vardığımda, Bayan Porcelli beni mutfakta karşıladı. "Bay McLachlan, öğle yemeği yer miydiniz?"

"Laurelyn yedi mi?"

Bayan Porcelli'nin suratında tuhaf bir ifade belirdi. "Siz işe gittikten kısa süre sonra çıktı."

Bana kasaba merkezine ineceğinden söz etmemişti. "Nereye gittiğini söyledi mi?"

Bayan Porcelli tereddüt etti. "Eve gittiğini söyledi. Havaalanına onunla birlikte gitmiyor olmanız bana biraz tuhaf geldi ama ne olduğunu sormak bana düşmez diye düşündüm."

Hayır. Yanılıyordu. Söyledikleri doğru olamazdı.

"Laurelyn!" Yatak odamıza koştum, bir tuhaflık olmadığını gördüm ama içerisi fazla düzenli ve temizdi. Laurelyn düzenli değildi. Her zaman bir şeylerini köşedeki sandalyeye fırlatırdı ama bu sefer sandalye de boştu. İç çamaşırlarını koyduğu en üst çekmeceyi açınca boş olduğunu gördüm.

Lütfen, beni terk etmiş.

Dolaba gidip bakınca da içindeki her şeyin bir tek bana ait olduğunu gördüm.

Neden yaptın bunu, Laurelyn?

Cebimden telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim. Ona verdiğim telefondaki zil sesini duyunca, sesin nerende geldiğini bulmaya çalıştım. Telefonu oturma odasındaki sehpadaki Martin'in yanında buldum. Yanında da üstünde ismimin el yazısıyla yazıldığı bir zarf duruyordu.

Bu kötüye işaretti. Çok kötü bir şeye işaretti.

Zarfı açmadan elime aldım. Laurelyn gitmişti ve yerine üstü mürekkepli bu zarfı bırakmıştı. Bunlar bana son sözleriydi. Zarfı açıp içindeki katlı kâğıdı çıkardım.

Çok sevgili Jack Henry'im,

Muhteşem bir üç ay geçirdim ve bugün yapacağım şeye üç ay öncekinden daha fazla hazır değilim. Hatta daha az hazır olduğumu söyleyebilirim. Seni ilk tanıdığım gün ya da üç ay sonra sermedim. Ama ilk merhabamız ve elvedamız arasında, bilmediğim bir anda, sana limitsizce âşık oldum.

Bana karşı aynı hisleri besleyemeyeceğini biliyordum. O yüzden sana bugün değil de yarın gideceğimi söyledim. Sana elveda etmeye ve hayatından sonsuza dek ayrılırken ne kadar az etkilendiğini görmeye dayanamazdım. Çünkü gerçekten de hayatından sonsuza dek çıktım. Sana bir daha ulaşmaya çalışmayacağıma dair söz vermiştim ve senin de bu sözü tutmanı bekliyorum. Bu üç ay, hayatımın en güzel zamanıydı, bundan daha güzeli asla mümkün olamaz. Tüm hayallerimi gerçekleştirdin ki buna hayatımın aşkını bulmak da dâhil. Şimdi sana verdiğim sözü tutma vakti geldi.

Seni seviyorum Jack Henry, tüm varlığımla sonsuza dek de seveceğim.

Laurelyn, Amerikalı kız arkadaşın

Hayır! Ona istediğimi söyleyebilmek için daha fazla vaktim olduğunu düşünmüştüm ama o gitmişti. Gerçekten de gitmişti.

Sonra, aklıma belki gitmemiş olabileceği geldi. Uçağı henüz kalkmamış olabilirdi. Mektubu yazdığında, bunu saatler sonra bulacağımı düşünmüştü.

Hızla garaja koşturdum. Sunset'e atladığım gibi hız kurallarını ihlal ederek Wagga Wagga Havaalanı'na doğru yol almaya başladım.

Oraya rekor sürede vardım, bir park bile bulmaya çalışmadım. Arabamı ön girişte bırakıverdim. Canı cehenneme diye düşündüm. Ne isterlerse yapabilirlerdi.

İlk açık bankoya doğru koştum. "Yardıma ihtiyacım var. Bir uçağın kalkıp kalkmadığını öğrenmek..." Durup düşündüm. Kahretsin. Buradan eve mi geri dönecekti? Hayır, Wagga Wagga'da LAX'a uçabilecek kadar büyük bir uçak yoktu. Sydney'den aktarmalı gidiyor olmalıydı. "Sydney'e."

Kadının bana gıcık olduğu her halinden belliydi. "Beyefendi, buradan her gün birkaç kere Sydney'e uçak kalkar."

"Bu, acil bir durum. Hepsinin gidip gitmediğini öğrenebilir misiniz?"

Kadın içini çekti. "Kontrol edeyim, efendim. Özellikle aklınızda olan bir havayolu şirketi var mıydı?"

"Hayır."

Kadın faresini tıklatırken, hiç de acelesi varmış gibi davranmıyordu ve sanırım bunu beni delirtmek için yapıyordu. "Hepsi kalkmış, efendim."

"Peki, Sydney'den LAX'a gidecek uçaklar?"

Kadın daha da derin derin çekti içini. "Kontrol etmem gerek efendim."

Birkaç kere daha fareyi tıkladı. "Bugün LAX'a iki uçak var. Bir tanesi bu sabah yedide kalkmış, diğeriyse saat üçte kalkacak."

Kahretsin! İki buçuk saat sonraydı. Sunset'le tam gaz gitsem bile, Sydney'e daha kısa sürede varamazdım.

Arabamı bıraktığım yerde buldum. Arkasında plaka

numarasını yazan bir güvenlik görevlisi duruyordu. Arabaya doğru yaklaştığımı görünce "Sizin arabanız mı?" diye sordu.

"Evet."

"Bu şekilde girişin önüne park edemezsiniz efendim."

Onu dikkate bile almadım. "Hemen gidiyorum."

"Iyi ki hemen geldiniz. Az kalsın çekici çağıracaktım."

Umurumda bile değildi; bunu adama da neredeyse söyleyecektim. Başka bir zaman olsa söylerdim de ama o sırada adama hiçbir şey söylemek umurumda değildi.

Arabama atlayıp havaalanından uzaklaştım. İki mil bile gitmeden, yol kenarına çekip Laurelyn'e nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye başladım ama aklıma hiçbir şey gelemedi.

Gidişini engelleyemeyecektim.

Düşün. Düşün. Düşün. Tamam, bunu itiraf etmek hoşuma gitmiyordu,

Ama aklıma gelen tek şey Ben Donovan'dı. Laurelyn'e nasıl ulaşabileceğimi o bilemeyebilirdi ama en azından kız kardeşine ulaşabilirdim.

Dairesine doğru giderken, dişlerimi sıkıyordum. Ondan yardım istemek canımı fazlasıyla sıkacaktı ama Laurelyn'e ulaşabilmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Dâhili telefondan orada olduğumu haber verdikten sonra, otomata basıp kapıyı açtı. Kapısını çalıp beklemeye başladım. Kapıyı açıp da benim orada dikildiğimi görünce, başını hafifçe yana eğip çenesini sıktı. Bu iş çok hoşuna gidecekti ve bu durum çok canımı sıkıyordu.

"Burada olmadığını biliyorsun, ne istiyorsun?"

Laurelyn'e bir tek onun sayesinde ulaşabileceğimi düşünmek beni öldürüyordu. Resmen göğsüm sıkışıyordu, çünkü onun seviyesine inmek zorunda kalmıştım.

"Laurelyn'e nasıl ulaşabileceğimi öğrenmem gerek."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Dalga geçiyor olmalısın." Pis pis sırıtıp omuzlarını silkti. "Keşke yardımcı olabilseydim adamım."

Bu iş fazla hoşuna gitmişti. "Tamam, istersen bu durumdan bu kadar hoşlanmamışsın gibi davranalım."

Gerzek herif gülmeye başladı. "Rol falan yapmıyorum. Çok hoşuma gitti ama telefon numarası bende olmadığı için yine de yardımcı olamayacağım."

"O halde, Addison'ın numarasını ver."

Daha fazla sırıtmaya başladı. "Özür dilerim, sana kız kardeşimin numarasını veremem."

Bu hergeleyi gırtlaklamamam bir mucize olacaktı. "Sadece Laurelyn'e ulaşmak için istediğimi biliyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturup pes etmeyeceğini ima etti. "Laurelyn ona ulaşmanı isteseydi, sana numarasını verirdi. Vermediğine göre, artık seni istemiyor demektir."

Paniklemeye başladığımı hissettim. Bana numarayı vermezse, soy ismini bile bilmediğim Laurelyn'in numarasını nereden bulacaktım? Ona sorup sormamayı düşündüm ve öğrenme ihtimalim varsa, sormam gerektiğine karar verdim. "Soy ismi ne?"

Başını sallayarak, küçümser bir ifadeyle bana baktı. "Adamım! Kızı üç ay becerdin ama soy ismini bile bilmiyor musun?"

"Anlaşmamızın bir parçasıydı," dedim dişlerimi sıkarak.

"İkinizin ne tür bir anlaşma yaptığını bilemiyorum ama belli ki kendi verdiği sözü tutmuş. Sana kendi verdiğin sözü tutup ona saygı göstermeni tavsiye ederim."

Kapıyı tam parçalamak üzereydim ki küt diye suratıma kapandı. Kahretsin! Ne yapacaktım?

Bir zombi gibi arabama yürüdüm. Arabaya bindim ama bir yere gidemedim. Öylece yerimde oturdum: Düşündüm.

Kahretsin, ne kadar aptaldım.

Bana beni sevdiğini söylemeye çalışmıştı ama onu dinlememiştim. Sırf inadımdan onu seviyor olabileceğimi görmeyi reddetmiştim. Kimseye âşık olmayarak bir şeyler kanıtlayacağımı sanmıştım. Sonsuza dek.

Ama ona âşık olmuştum ve o beni terk etmişti.

Kırk Yedinci Bölüm

Laurelyn Prescott

Addison'ın kolumu sarstığını hissettim. "Uyan Laurelyn. Korkutuyorsun beni."

Kesik kesik içimi çektiğimi fark ettim. Daha doğrusu, annem buna iç çekmek derdi. İnsan çok şiddetli ağladığında, göğsü zoraki olarak şişerdi ve nefes alamazdı.

Gözlerimi açtığımda, Addison dikkatle bana bakıyordu. "Uykunda ağlıyordun. Hem de çok."

Rahatsız uçak koltuğunda doğrulduğum anda, ılık gözyaşları gözlerimin kenarlarından akmaya başladı. Burnumdan akmak üzere olan sümüğü içime çektim. Sonra, hatırladım. Rüyamda Jack Henry'yi görüyordum.

"Neyin var?"

"Hiçbir şey. Gayet iyiyim."

Bana saçmalama der gibi baktı. "Seni pis yalancı. Onu geride bıraktığın için kalbinin paramparça olduğunu biliyorum."

Pencereden dışarı baktım. Bunu istemiyordum. Onun hakkında konuşmayı istemiyordum. Onu istemiyordum. Kahrolası ilişkimi unutmak istiyordum.

"Lachlan'ı becermenin Blake'i sisteminden atacağını sanmıştım. Ona âşık olacağını bilseydim, seni asla onun-

la birlikte olmak konusunda teşvik etmezdim." İsmi Lachlan değil, dedim içimden. Jack Henry.

"Ona âşık falan olmadım."

"Bana bak, hâlâ saçmalıyorsun, bu hiç de iyi değil."

"Sen de bilmeden bana bir şeyler yakıştırıyorsun."

İçini çekti. "En azından, ben Zac'i sevdiğimi ve onu geride bırakmanın çok zor olduğunu itiraf edebiliyorum."

İyi bir arkadaş olmalı, sevdiği adam hakkında konuşmayı teklif etmeliydim ama bunu yapmadım. "Bak, bu uzun bir uçuş olacak. Seninle bunları konuşamam."

Koltuğumdan kalkıp ondan uzaklaşabilmek için uçağın arka kısmına doğru yürüdüm, sonra da minik tuvalete girip kendimi içeri kilitledim. Bok gibi gözüktüğüm için, suratıma biraz su çarptım ama bunun da bir faydası olmadı. Hissettiklerimi su silemezdi.

Tüm hayatım boyunca acı çekmiştim ama bu yeni tür bir acıydı. Sebebi yanlış olan bir şey değildi. Güzellikten kaynaklanan bir acıydı: Jack Henry McLachlan'a hissettiğim aşkın acısıydı. Bunu kabul ettim. Her iki yumruğumla sıkı sıkı tuttum, çünkü ona karşı hissettiğim aşkı asla unutmak istemiyordum. Onu sevmek, benim için her zaman Güzellikten Gelen Acı olacaktı.

Acıtan Güzellik'teki Şarkılar

Beauty from Pain • Superchick
Lead Me On • Gloriana
Angel • Massive Attack
Lift Me Up • Christina Aguilera
I Am (Stripped) • Christina Aguilera
Fade Into You • (feat. Sam Palladio & Clare Bowen) • Nashville Cast
Wanted You More • Lady Antebellum
Whatever You Like (Single Version) • Anya Marina
Begin Again • Taylor Swift
Six Degrees of Separation • The Script
Bleed • Hot Chelle Rae
All I Wanted • Paramore
Almost Lover • A Fine Frenzy
You Picked Me • A Fine Frenzy
Closer • Fisher
When Your Eyes Close • Puressence
Soup Kitchen • Eva Trout
Jar of Hearts • Christina Perri
Dear God • Avenged Sevenfold
Crash Into Me • Dave Matthews Band